

פרשת השבוע

יתרו

~ תשפ"ה ~

הלכות, זוה"ק, מאמרים, פרפראות,
מעשיות וחידושי תורה נלהבים
מתוך שיעורו השבועי
של מו"ר ועט"ר הגאון המקובל
רבינו בניהו שמואל'י שליט"א
ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
ונשיא ישיבתינו הקדושה

יו"ל ע"י ישיבת המייש"ר

רח' אורט ישראל 4 (כניסה ב' רח' יוספטל 80) בת ים

טלפון: 03-5520004

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

או בחנות הישיבה "הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 6 ש' בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומוזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

הלכות זימון

הלכות זימון

א. ישתדל מאד לחזר אחר זימון, כי הוא דבר גדול לסלק על ידי זה הסט"א ולדחותה, ולגרום עילוי גדול לשכינה הקדושה, כמ"ש רבנו האר"י ז"ל. וכשם שמצוה לחזר אחר שלשה כדי לעשות ברכת זימון, כך מצוה גדולה יותר ויותר לחזר אחר עשרה כדי לזמן בשם א.

עיונים והארות

אחד לברך שם הקדוש שהיא המלכות כראוי. דְּהָא לָחֵם אֶתְקַשֵּׁר בֵּינֵן, וְיִין בִּימִינָא, וּבְדִין בְּרַכָּאן שְׂרִיין בְּעֵלְמָא, וּפְתוּרָא אֲשֵׁתִּילִים בְּדָקָא יָאוּת שְׁהֵרִי הַלָּחֵם שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת נִקְשֵׁר וְנִתְחַבֵּר בֵּינָן שֶׁהוּא גְבוּרָה, וְהֵינָן מִתְקַשֵּׁר וּמִתְחַבֵּר בַּחֲסֵד שְׁבִימִין, וְאֵז שׁוּרוֹת וְחִלּוֹת הַבְּרֻכּוֹת בַּעוֹלָם, וְהַשְׁלַחַן עִי"ז נִשְׁלָם כְּרָאוּי בְּכָל בַּחֲיִנוּתָיו, וְהַקְלִיפוֹת בּוֹרְחוֹת וְהוֹלְכוֹת, וְיֵשׁ שֶׁפַּע לְכָל יִשְׂרָאֵל.

ובשוי"ע (ס' קפב סעי' א) כתב: יש שאומרים שברכת המזון טעונה כוס אפילו ביחיד, וצריך לחזור עליו, ולא יאכל אם אין לו כוס לברך עליו אם הוא מצפה ואפשר שיהיה לו, אפילו אם צריך לעבור זמן אכילה אחת, ולפי זה אם שנים אוכלים יחד צריך לקחת כל אחד כוס לברכת המזון, וי"א שאינה טעונה כוס אלא בשלשה, ויש אומרים שאינה טעונה כוס כלל, אפילו בשלשה. וכתב הרמ"א: ומ"מ מצוה מן המובחר לברך על הכוס. עכ"ד.

א. בא"ח (ש"א פר' קרח אות א). ומהזהר"ק (יחי דף רמ.) משמע שאפילו הוא יחידי, יברך ברכת המזון על הכוס. דכתב שם וז"ל: תָּא חַוִּי, מֵאֵן דְּמִבְּרַךְ עַל מְזוֹנָא, לֹא יִבְרַךְ עַל פְּתוּרָא רִיקְנִיָּא, וּבְעֵי נִהְמָא לְאֲשֵׁתִּכְחָא עַל פְּתוּרָא, וְכִסָּא דְּחִמְרָא בִּימִינָא בֹּא רָאָה, מִי שֶׁמִּבְּרַךְ בְּרֶכֶת הַמְּזוֹן לֹא יִבְרַךְ עַל שֶׁלַחַן רִיק בְּלֹא לֶחֶם, וְצָרִיךְ לֶחֶם לְהַמְצִא עַל הַשְׁלַחַן, וְכֹס יֵין בִּימִינוֹ, וְעִי"ז מִגֵּרֶשׁ אֶת הַקְּלִי וְהַחֲיִצּוֹנִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם אַחִיזָה מִשְׁלַחֲנֹ. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין לְקַשְׁרָא שְׁמָא לֹא בִּימִינָא וְהַטַּעַם שֶׁצָּרִיךְ לֶחֶם וְיֵין, כִּי צָרִיךְ לִקְשׁוֹר וּלְחַבֵּר אֶת הֵינָן שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה גְבוּרָה בִּימִין שֶׁהוּא חֲסֵד לְמִתְקוֹ שֶׁם, וְנִהְמָא דִּיתְבְּרַךְ מְנִיָּהּ, וְלֹא תִקְשְׁרָא בְּהוּ וְהַלָּחֵם שֶׁהוּא סוּד הַמַּלְכוּת צָרִיךְ שִׁיתְבַּרְךְ מִהֵימִין וְהַשְׁמָא מִהַחֲסֵד וְהַגְבוּרָה וְנִתְחַבֵּר בֵּין הַחֲסֵד וְהַגְבוּרָה, וְלִמְחַוִּי בְּלֹא חֵד קִשְׁוֹרָא, לְבְּרַכָּא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּדָקָא יָאוּת וְלֵהִיּוֹת כָּל זֶ"ז בִּקְשֵׁר אֶחָד וְיַחַד

ב. שלשה שישבו לאכול, ואחד מהם אכל מיני מזונות או שאר פירות שנתחייב בברכה אחרונה, והשנים אכלו פת גמור, יכולין לזמן עליו.^ב

עיונים והארות

ששם הביא הזוהר טעם מדוע בשלושה צריך לברך על הכוס וז"ל: כוס של ברכה לא הוא אלא בתלתא, בגין דהא מרזא דתלת אבהן קא מתברכא, ועל דא לא אצטרף כוס אלא בתלתא.

ב. בא"ח (ש"א פר' קרח שם אות ה'). ובשו"ע (סי' קצג סעי' א) שנים שאכלו, מצוה שיחזרו אחר שלישי שיצטרף עמהם לזימון. ע"כ.

וכתב המ"ב (ס"ק ז') מצוה שיחזרו - היינו אם הוא עמהם בביתם מצוה ליתן לו דבר מה לאכול כדי שיצטרף עמהם, ומשמע בגמרא דאף אם הוא שמש המשמש בסעודה שאין דרכן לאכול אתו ביחד, מצוה שיקראו לו לאכול אתם כדי שיוכלו לזמן.

עוד כתב השו"ע (סי' קצז סעי' ג) המצטרף צריך לברך ברכה אחרונה על מה שאכל ואינו נפטר בברכה"ז של אלו, בד"א דסגי בכל מאכל, להצטרף לעשרה, אבל לג', אינו מצטרף עד שיאכל כזית פת. וי"א דבכזית דגן מהני אפי' אינו פת, וי"א דבירק ובכל מאכל, מהני, הלכך שנים שאכלו ובא שלישי, אם יכולים להזיקו שיאכל כזית פת, מוטב, ואם אינו רוצה, לא יתנו לו לשותות ולא מאכל אחר, ואם אירע שנתנו לו לשותות או מאכל אחר, יזמנו עמו אף על פי שאינו רוצה לאכול פת.

מבואר א"כ דלדעת השו"ע לכתחילה נכון לקבוע הסעודה על אכילת פת. וכ"פ מו"ר הראשל"צ בספרו ילקו"י (סי' קצז סעי' ה).

ובהליכות עולם (ח"ב פרשת קרח הלכה ו) כתב בשם כנה"ג והמג"א, דבזה"ז שכל אחד מברך לעצמו, מותר לתת לכתחלה לשלישי שיאכל רק ירק כדי להצטרף לזימון. ע"כ.

ובמ"ב כתב, טעונה כוס - שברוב הברכות שתקנו חז"ל תקנום לסדר על הכוס, מפני שכן הוא דרך כבוד ושבח נאה להקב"ה לסדר שבחו וברכתו ית' על הכוס, וכמו שכתוב כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. מן המובחר וכו' - ר"ל דאף לדעה זו שאין טעון כוס כלל, היינו שאין בה חיוב, אבל כו"ע מודים דמצוה מן המובחר לברך על הכוס אם יש לו יין בביתו. והנה המחבר לא הכריע בין הדעות, ודעת רש"ל וב"ח להחמיר דברהמ"ז צריך כוס מדינא, ומנהג העולם להקל בזה כדעה השלישית שלא לחזר אחר כוס, אם לא כשיש לו יין או שאר משקין שהוא חמור מדינה בביתו דאז בודאי מצוה מן המובחר לכו"ע לברך על הכוס, וכנ"ל. ודוקא כשהוא בזימון שלשה, אבל לענין יחיד מקילים כמה אחרונים לגמרי, ועיין לקמיה בסוף ס"ב בהג"ה. עכ"ל.

אמנם דעת האריז"ל בשער המצוות (פרשת עקב), שאין לברך על היין אלא כאשר עושים זמון בשלשה. ומקורו טהור מהזוהר הקדוש בפרשת תרומה (קנז): שכתב כוס של ברכה לא הוא אלא בשלשה. וז"ל: ענין ברכת המזון הנה הוא יחיד לא יברך ברכות המזון על הכוס כנזכר בפרשת תרומה, ואם יש עמו ג' אנשים שאכלו כאחד ואין שם יין יברכו ברכת זימון ואעפ"י שאין יין, ואח"כ יברכו ברכת המזון. ואם הם ג' ויש יין אז תברך ברכת המזון על היין באופן זה, כי תחלה תאמר המזמור הפסוקים הנזכרים עד סוף הפסוק ואנחנו נברך יה וכו'. יוצא א"כ להדיא דדוקא בשלשה עושין זימון.

ועיין בהרמ"ק בפירושו הנפלא אור יקר שעל הזוה"ק (פרשת תרומה כרך י' סי' יז דף מג),

- ג. שנים שאכלו כאחד וגמרו ובא שלישי, כל שלא אמרו הב לן ונברך, או שלא נטלו ידיהם במים אחרונים, חייבין ליתן לו לאכול כדי שיצטרף עמהם.¹
- ד. מי שאכל בחבורה שנתחייב בזימון, אינו רשאי להקדים לברך לעצמו אפילו אם יש לו עסק רב, ואם עשה כן איסורא קעביד. ואם הוא נחמץ לילך, אם אפשר לו לרצותם שיפסקו ויזמנו עמו מוטב, ואם לאו מוכרח להמתין להם עד שיגמרו.²
- ה. שלשה שישבו לאכול וקדם אחד מהם וברך, אף על גב דעבד איסורא, מ"מ יכולים

עיונים והארות

היינו כשהדבר נחוץ לו לצאת וא"א להתעכב. ומשמע מדבריו שרבנו האי גאון מודה שאם אינו נחוץ אינו רשאי לצאת וכדעת הרשב"א, וא"כ אע"פ שפסק השו"ע (שם סעי' ב') כהרשב"א מ"מ לענין דינא י"ל דס"ל דלצורך דבר נחוץ יש להקל, וכן הסכימו המאמר מרדכי (שם ס"ק ד') והגהר שלום (שם ס"ק א') והכה"ח (שם ס"ק ט'). ודעת הב"ח דרב האי גאון מיידי אפילו ביוצא לצורך דבר שאינו נחוץ, ודוקא בשעה שהאחד רוצה לצאת כשעדיין אוכלים, ומכיון שלא היו ביחד בגמור הסעודה רשאי לצאת בלא זימון, אבל אם סיימו והתחייבו בזימון חייבים לזמן ואסור לו לצאת אפי' מפני הפסד ממון. וכך פסקו המג"א (שם ס"ק ט') והט"ז (שם ס"ק א') והב"ח (שם).

ועיין למו"ר האור לציון (ח"ב פ"ג תשובה י' בהערות) וז"ל: והרוצה לצאת קודם שיזמנו, יכנס לאכול באופן שלא יצטרף לזימון, והוא שלא יתחיל לאכול עם המסובים יחד, אלא יקדים או יאחר, והיינו שלא יטול ידיו בשעה שכולם נוטלים ידיהם, וכן לא יסיים עמהם, ועי"ז לא יצטרף לזימון, כמבואר בשו"ע (בסי' קצ"ג סעי' ב). וכן אם נכנס לכתחילה על דעת שלא להצטרף מהני, וכמו שכתב הגר"ז בסי' קס"ז סעי' י"ח לענין צירוף בברכת המוציא, ע"ש.

ג. **בא"ח** (שם אות ז). וכתב שם, ויש מי שכתב דאם נטלו ידיהם או אמרו הב לן ונברך דאינו מצטרף, מ"מ מצוה שיטלו ידיהם ויברכו ויאכלו מעט משום זימון. וכתב מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ח"ב פ' קרח הלכה ד') שהיש מי שכתב הוא דעת הב"ח וכן הסכים המג"א (סי' קצ"ז ס"ק ג'). וקשה שהרי פסק מרן (סי' קצ"ז ס"א) שאם נטל ידיו אסור לאכול עד שיברך ברהמ"ז. וז"ל: שנים שאכלו כאחד וגמרו, ובא שלישי, כל היכא דאי מייתי להו מידי מצו למיכל מיניה, מצטרף בהדיהו, וחייבים ליתן לו לאכול כדי שיצטרף עמהם והוא שבא עד שלא אמרו הב לן ונברך, אבל אם אמרו הב לן ונברך ואחר כך בא השלישי, אינו מצטרף עמהם. ע"כ. והא"ר (סי' קצ"ז שם ס"ק ד') כתב ע"ד הב"ח שאין זה ברור, ואין לו שורש בש"ס ופוסקים, דמסתברא דהא הוא כאכילה אחרת לגמרי, כיון שצריך לברך לפניו. וכן הובא בשערי תשובה, ע"כ ודאי שאין לעשות כן. וכ"כ הכה"ח (סי' קצ"ז ס"ק יא).

ד. **בא"ח** (שם אות ד'). והנה בדבר זה נחלקו הראשונים דדעת הרשב"א (ברכות מה): שאין האחד רשאי לצאת בלא זימון. ודעת רבנו האי גאון והאור זרוע (ח"א סי' קפז) דשרי לאחד לצאת קודם שיגמרו השנים סעודתם ויברך בלא זימון. ובדעת רבנו האי גאון נחלקו דהב"י (סי' קצ"ג) ס"ל דכוונתו

השנים לזמן עליו ויוצאין י"ח זימון, והוא אינו יוצא". בד"א בהיכא דשלשתם אכלו פת, אבל אם השנים אכלו פת והשלישי אכל מזונות וכיוצא, וקדם ובירך ברכה אחרונה, אינם יכולים השנים לזמן עליו.

ו. קטן שהגיע לעונת הפעוטות שהוא כבן תשע, מצטרף לזימון. וי"א דאפשר לצרף קטן מגיל שש שנים ומעלה לזימון.

עיונים והארות

ז"ל פסק דמצטרף לזימון ומור"ם כתב דנהגו שלא לצרפו עד שיהיה גדול ממש, ופה עירנו בגדאד נהגו כסברת מר"ן ז"ל ומ"מ טוב שישתדלו לצרף גדול ממש היכא דאפשר. עכ"ל. מבואר א"כ דדעת הב"ח דעונת הפעוטות היינו מגיל "תשע" ומעלה.

וב"פ הברכ"י (שם ס"ק ד') וז"ל: אבל קושטא דמילתא דדעת מרן בש"ע שכתב סתם קטן שהגיע לעונות הפעוטות, נראה דהיינו כל שהוא גדול מבן שש ויודע מעצמו למי מברכין, וכמ"ש הריב"ש בסוף דבריו. ולי הצעיר נראה דיש להחמיר שיהא בן תשע כדכתב הרי"ף וכמ"ש הרב מגן אברהם, כיון דאיכא גאוני עולם דפליגי, ותיסגי לן לסמוך על דעת הרי"ף והרמב"ם באופן שלא היה לנו שום ספק בדעתם, אבל בבציר מהכי אפשר דהרי"ף סבר דאינו מצטרף. ודוק היטב, עכ"ל.

אולם מדעת מו"ר מופת הדור (הליכות עולם שם סעי' ו) מבואר, דלא כדעת הב"ח וס"ל דאפשר לצרף קטן מגיל שש שנים ומעלה שכתב, קטן מבן שש ומעלה, שידוע למי מברכים, מצטרף לזימון בין לשלשה בין לעשרה. וכתב על הברכ"י הנ"ל וז"ל: שאין טעם לחומרא זאת שהרי עכ"פ בזימון בלא שם אין שום חשש לצרפו, דמאן פלג לן בין כשהוא בן שש ליותר מכן, כיון שכל הקטנים משש ועד עשר בחדא מחתא מחתיניהו הש"ס בשם הפעוטות, ורק לצרפו לעשרה שיש שם הזכרת השם יש

ה. **בא"ח** (שם אות ו'). כן איתא בגמ' בברכות (ג.) וכן פסקו הרמב"ם (פ"ה מהלכות ברכות ה"ד) והטוש"ע (סי' קצד א) וז"ל: שלשה שאכלו כאחד, ושכחו וברך כל אחד לעצמו, בטל מהם הזימון ואין יכולים לחזור ולזמן למפרע, וכן אם ברכו שנים מהם, אבל אם שכח אחד מהם וברך, השנים יכולים לזמן עם השלישי, אף על פי שכבר ברך יכול לומר ברוך שאכלנו משלו, והם יוצאים ידי חובת זימון והוא אינו יוצא ידי חובת זימון, שאין זימון למפרע, עכ"ל.

והנה השו"ע כתב "שכח" יש שדייקו דדוקא שכח, ולא במזיד, אולם דעת הב"ח וכ"כ הא"ר (ס"ק א) ופמ"ג (א"א ס"ק א) והברכ"י (ס"ק א) וכה"ח (ס"ק א) דה"ה במזיד. וכתב בשו"ת שערי ישועה (או"ח שער ד' סי' ד') דמ"ש השו"ע שכח היינו דלאו ברשעים עסקינן.

ו. **כ"פ** ברכ"י (שיורי ברכה סי' קצד ס"ק א) ומאמר מרדכי (ס"ק ג') ובא"ח (שם) וכה"ח (ס"ק ה').

ז. **כתב** השו"ע (סי' קצט סעי' י) וז"ל: קטן שהגיע לעונת הפעוטות ויודע למי מברכין, מזמנין עליו ומצטרף בין לשלשה בין לעשרה. וברמ"א, וי"א דאין מצרפין אותו כלל עד שיהא בן שלש עשרה שנה דאז מחזקינן ליה כגדול שהביא ב' שערות וכן נוהגין ואין לשנות.

והנה מו"ר הב"ח (שם) כתב וז"ל: קטן שהגיע לעונת הפעוטות שהוא כבן תשע, הנה מרן

ז. אם סיימו חלק מן המסובים את אכילתם, וחלק מן המסובים רוצים להמשיך באכילה, יזמנו, ומיד אחר שאמר המזמון "ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו", רשאים להמשיך באכילתם.^ה

ח. המזמון יקבל הכוס מחברו בשתי ידי, משתי ידי הנותן, ואחר כך יחזיקו בימין בחמש אצבעותיו בלבד, ויד שמאל לא תסייע לימין^ט. ונותן עיניו בכוס, ואומר "הב לן

עיונים והארות

אשא דא כוס של ברכה, כוס של ברכה אצטרין למהוי על חמש אצבען ולא יתיר, כגונא דשושנה דיתבא על חמש עלין תקיפין דוגמא דחמש אצבען, ושושנה דא איהו כוס של ברכה, מאלהים תניינא עד אלהים תליתאה חמש תיבין, עכ"ל הזוה"ק.

ולבן כשאוחזים כוס של ברכה בשעת הברכה צריכים לאחוז הכוס על ה' אצבעות יד הימין שהם סוד ה' חסדים, לכן לא תסייע השמאל לימין לאחוז הכוס. ויכוין דרך ה' אצבעות הימין שהם סוד ה' חסדים אוחזים את הכוס, כגונא דשושנה דיתבא על חמש עלין תקיפין.

ורבנו האריז"ל כתב בשער המצוות (דף מה ע"ב) וז"ל: ואחר כך תטול הכוס בימין ותעמידנו על ה' אצבעותיך הימניים ממש על גביהם עכ"ל. ומפשט לשונו משמע שתחתית הכוס צריך לישב על ראשי ה' אצבעותיו של המברך.

ומו"ר הרב שמן ששון בפירושו על שער המצוות (דף עד ד"ה ואח"כ תטול) כתב וז"ל: ואח"כ תטול הכוס בימין ותעמידנו על ה' אצבעותיך הימניים ממש על גובהן, פירוש שיטול הכוס באצבעותיו הזקופות למעלה וזהו על גובהן ממש ולא הכוונה על גביו ממש כמו שחשבו לומר קצת חכמים שהוא על גבי הציפורניים אלא פירושו

מקום לחומרא זאת. וכ"פ בנו מו"ר הראשל"צ בספרו ילקוט יוסף (ס' קצ"ט הלכה ו').

ח. כ"פ מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ח"ב פר' קרח הלכה ה). ודלא כדעת הבא"ח (שם הלכה ט) שפסק שיפסיק מאכילתו עד שיסיימו ברכת הזן.

ט. **בנמרא** (ברכות נא), במתניתא תנא עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה: טעון הדחה ושטיפה, חי ומלא, עיטור ועיטוף, נוטלו בשתי ידי, ונותנו בימין, ומגביהו מן הקרקע טפה, ונותן עיניו בו. ויש אומרים אף משגרו במתנה לאנשי ביתו. אמר רבי יוחנן אנו אין לנו אלא ארבעה בלבד: הדחה, שטיפה, חי ומלא. ע"כ.

ובזוה"ק פנחס (רמח): ומקבלו בשתי ידי, כגונא דאורייתא דהוה בתרין לוחין, חמש דברן בלוחא חדא לקבל חמש אצבען דיד ימינא, וחמש בלוחא תניינא לקבל חמש אצבען דיד שמאלא, ואתייהבו בימינא דהיינו ביד ימין, ובגין דא שני לוחות אבנים הוריד בידו ולא בידיו, והאי איהו דאסהיד קרא "מימינו אש דת למו", ע"כ.

ומה שכתבנו שצריך להחזיק הכוס על גבי חמש אצבעותיו - כ"כ בזוה"ק (פרשת בראשית בפתיחה דף א ע"א) וז"ל: רבי חזקיה פתח כתיב (שיר השירים ב, ג) כשושנה בין החוחים, מאן שושנה דא כנסת ישראל, מה שושנה דאיהי בין החוחים אית בה סומק וחווור, אוף כנסת ישראל אית בה דין ורחמי וכו', ועל רזא דא כתיב (תהלים קטז, ג) כוס ישועות

ונברך למלכא עילאה קדישא", והמסובים עונים "שמים", ואומר "ברשות מלכא עילאה קדישא וברשותכם נברך שאכלנו משלו", והמסובין עונים ברוך שאכלנו משלו, והמזמן חוזר ואומר ברוך שאכלנו משלו וכו' ואם הם עשרה אומר "נברך אלהינו שאכלנו משלו".

ט. יגביה הכוס מעל השלחן טפח בזמן ברכת המזון, ואם הוא זקן וקשה לו, לפחות יגביה הכוס בברכה ראשונה. ומנהג חסידים לאחוז הכוס בימין והפת מונחת על השולחן משמאל, והטעם לפי הסוד יא.

עיונים והארות

יא. **בגמרא** (ברכות נא.) מגביהו מן הקרקע טפח, וכתב רש"י שאם הוא על גבי שלחן מגביהו מן השלחן.

ועי' בליקוטי הש"ס (ברכות) שכתב להחזיק הכוס כנגד החזה שהיא המלכות העומדת שם.

וכתב הרב בן איש חי (ש"א פר' שלח אות יז) שמנהג חסידים לאחוז הכוס בימין והפת מונחת על השלחן בשמאלם והטעם על פי הסוד.

ואיתא בזוהר הקדוש (תרומה קסח): "ושמחת לפני ה' אלהיך" דא איהו בכוס של ברכה, כד בריך בר נש בכוס של ברכה אצטריך למחדי ולאחזאה חדוה ולא עציבו כלל, כיון דנטיל בר נש כוס של ברכה קודשא בריך הוא קאים על גביה. ובהמשך דבריו (שם קסט.) מאן דמברך ברכת מזונא איהו נטיל ברכאן בקדמיתא מכולהו ואתברך בכלל ברכת מזונא ועל דא אית ליה ארכא דחיין, מאן דנטיל כוס של ברכה וקא מברך עליה כתיב כוס ישועות אשא, מאן ישועות דא ימינא דאיהו מושיע מכל מקטרגין דעלמא דכתיב הושיעה לו ימינו (תהלים צח, א), ע"כ.

עוד אמרו בגמרא (ברכות נא.), אמר רבי יוחנן כל המברך על כוס מלא נותנים לו נחלה בלי

כמ"ש, ובא רבנו לומר, לאפוקי שלא יתן הכוס בכף היד, וגם שלא יהיה על גבי האצבעות כשהם פשוטות כמו יד הפשוטה והפתוחה ויתן הכוס על גבי האצבעות בידו הפתוחה. לכן לזה בא לומר גובהן של אצבעות זקופות דו"ק מילת גובהן ופשוט, ופוק חזי מאי עמא דבר עכ"ל.

י. **וכן** כתב רבנו האריז"ל בשער המצות (פרשת עקב, דף ס ע"א) שהסטרא אחרא עומדת על השלחן, וכדי לסלקה משם צריך לומר הב לן ונברך, כמו שכתב בינוקא פרשת בלק (זוהר ח"ג קפו).

כתב הבא"ח (ש"א פר' קרח אות א) וז"ל: ויאמר אחד מהם תחלה הב לן ונברך למלכא עלאה קדישא וברשות מלכא עלאה קדישה נברך וכו', ובשבת אומר וברשות שבת מלכתא, וביו"ט יוסיף לומר וברשות יומא טבא אושפיזא קדישא, ובסוכות יוסיף וברשות שבעה אושפיזין עלאין קדישין, והמסובין עונים ברוך שאכלנו משלו, והמזמן חוזר ואומר ברוך שאכלנו משלו וכו'. ואם הם עשרה לא יאמר נברך לאלהינו בלמ"ד, אלא אומר נברך אלהינו, כמ"ש במקלות ברכו אלהים וכו' ברכו עמים אלהינו וכו' בלא למ"ד, דרק אצל שיר והודאה נאמר בלמ"ד שירו לה' הודו לה'. עכ"ל.

מאמרי הזוה"ק

ח"ב ס"ח ע"ב

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ וְגו', וְכִי יִתְרוֹ שָׁמַע וְכָל עַלְמָא לֹא שָׁמְעוּ, ושואל,

וכי רק יתרו שמע שהקב"ה קרע את הים, ומלחמת עמלק, ומתן תורה וכל שאר

העמים לא שמעו **וְהָא בְּתִיב, והרי כתוב (שמות טו) שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן** וא"כ

כל העמים שמעו ופחדו ויראו מלפני הקב"ה [א]. **אַלֵּא, כָּל עַלְמָא שָׁמְעוּ, וְלֹא**

עיונים והארות

שמענו, שמוא מבול בא לעולם, א"ל: שוטים! כבר נשבע הקב"ה לנח שאינו מביא מבול לעולם, אמרו לו שמוא מבול של מים אינו מביא, אבל מביא הוא מבול של אש, אמר להם אינו מביא לא מבול של מים ולא מבול של אש, אלא תורה נותן לעמו, שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן", פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום", והלכו איש איש למקומו.

ר' אלעזר אומר: קריעת ים־סוף שמע ובא, שבשעה שנקרע ים־סוף לישראל, שמעו מסוף העולם ועד סופו, שנאמר: "ויהי כשמוע כל מלכי האמורי וכו', וכן רחב אמרה: כי שמענו את אשר הוביש ה' את מי ים־סוף מפניכם וכו'".

וצ"ל במה חולקים התנאים? הרי בודאי שמע יתרו את שלשתם, כי כולם נעשו בפרסום גדול מאוד, קריעת ים־סוף: "שמעו עמים ירגזון וכו'. וכל

מצרים שנאמר "ומלא ברכת ה' ים ודרום ירשה", רבי יוסי בר חנינא אומר זוכה ונוחל שני עולמים העולם הזה והעולם הבא" ע"כ. ועיין בדברי התוס' (שם ד"ה זוכה) פירש הרב רבי יוסף ממרשליא מדהוה ליה למכתב ים ודרום רש, וכתב ירשה הרי יו"ד ה"א יתרים וביו"ד ה"א נבראו שני עולמות כדאמרינן בהתכלת (מנחות פט): "כי ביה ה' צור עולמים". ע"כ.

א. מה שמועה שמע ובא, ר' יהושע אומר: מלחמת עמלק שמע ובא, שהיא כתובה בצדו. ר' אלעזר המודעי אומר: מתן תורה שמע ובא, בשעה שניתנה תורה לישראל, היה הקול הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי הגויים אחזתו רעדה בהיכליהן, שנאמר: ובהיכלו כולו אומר כבוד, ונתקבצו כולם אצל בלעם הרשע, ואמרו לו מה קול ההמון אשר

אֲתָבְרוּ, וְאִיהוּ שָׁמַע וְאֲתָבַר, (דף ס"ח ע"ב) אלא כל העולם שמעו ולא נשבר לבם ולא נכנעו ולא חזרו בתשובה, ורק יתרו שמע ונשבר לבו **וְאֲתָבַפִּיא, מִקְמִיָּה דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתָקְרַב לְדַחְלִיתִיה** ונכנע מלפני הקב"ה והתקרב ליראתו, וזה נקרא לשמוע לקבל ולקיים לעשות מעשה.

ח"ב ס"ח ע"א

בְּשַׁעֲתָא דְאַתָּא מִשָּׁה (דף ס"ח ע"א) בשעה שבא משה רבנו לפני פרעה **וְאָמַר לִיה יְהוָה אֱלֹהֵי הָעֶבְרִים נִקְרָא עֲלִינוּ וְגו'** ובקש, שלח את ישראל ויחוגו לי במדבר, **פֶּתַח אִיהוּ וְאָמַר לֹא יִדְעָתִי אֵת יְהוָה** פתח פרעה ואמר לא ידעתי את ה' וגם את ישראל לא אשלח.

עיונים והארות

על הרגשתי והתעלותי ואשמור על יהדותי. וחד אמר, קריעת ים־סוף, שידוע המאמר: "קשה זיווגם כקריעת ים־סוף", ואם איש ואשה, שהם מעם אחד בני דת אחת, קשה זיווגם, כ"ש יתרו שהוא מעם אחר ודת אחרת, קשה זיווגו, וע"כ עליו לעשות צעד גדול, ולבוא למשה כדי להכניסו תחת כנפי השכינה.

וחד אמר, מתן תורה שמע ובא, כי אם ישראל שאמרו "נעשה ונשמע", היה הכרח לכפות עליהם אח"כ ההר כגיגית, שלא יתחרטו, כ"ש הוא שהוא גוי, שעלול יותר להתחרט, וע"כ בא מיד להתחבר בקשר אמיץ למשה ולישראל, לשקוד בלי הרף על עצמו, כדי שיוכל להתגבר על כוחות הרע המנסוורים את העינים, ועי"כ ישמור על אמונתו.

המיימות שבעולם נחלקו. מתן תורה: הקול נשמע מסוף העולם ועד סופו, מלחמת עמלק: נעשתה בפרסום גדול, שכל כוונתו היתה, להוציא את הפחד משאר האומות. וא"כ במה חולקים. אלא מחלוקתם היא על מי ש"בא", כלומר איזו שמועה גרמה לו לעשות צעד כזה לבוא אל משה, הרי היה יכול להתגייר ולהשאר בארצו.

ע"כ חד אמר, עמלק: אם אחרי הנס הגדול הזה, של קריעת ים־סוף, שבודאי גם עמלק בשמעו, נפלה עליו אימתה ופחד, אבל אח"כ הספיק להתקרר ולהזדווג לישראל, א"כ גם יתרו פחד שלא יקרה לו כמו עמלק ויתקרר, ויחזור לסורו, ע"כ אמר אני מוכרח להיות עם ישראל ומשה, ורק אז אוכל לשמור

**וּבָעָא קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, דִּיתִיבְרָא שְׁמִיָּה בְּאַרְעָא, בְּמָה
 דִּאִיחָהּ יִקְרָא לְעִילָא** ורצה הקב"ה שיתכבד ויתעלה שמו בארץ, כמו
 שהוא מכובד למעלה, ולכן נתן לו עשר מכות כדי להכניעו, **בִּיּוֹן דִּאֲלָקִי לִיָּהּ
 וּלְעַמִּיָּהּ** וכיון שהלקה אותו ואת עמו, **אַתָּא וְאוּדִי לִיָּהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ
 הוּא** בא והודה לקב"ה, **דְּבִתִּיב**, (שמות ט) **יְהוָה תִּצְדִּיק** ובזה הודה שהקב"ה
 יחיד בעולמו. **אִיחָהּ דְּהוּה מַלְכָּא קְרוּפִינִים דְּכָל עֲלָמָא, בִּיּוֹן
 דִּאִיחָהּ אוּדִי, כָּל שְׂאָר מַלְכִין אוּדוֹן** כי פרעה שהיה מלך מרומם וגדול
 על כל מלכי העולם, כיון שהוא הודה לקב"ה כל המלכים הודו גם הם לקב"ה, **דְּבִתִּיב,
 אִזְ נִבְהִלוּ אֱלֹפִי אֲדוֹם** (שמות טו) שכתוב אז נבהלו אלופי אדום וכו', דהיינו,
 שנכנעו לפני הקב"ה והמליכו אותו עליהם והודו שהקב"ה לבדו שולט בעולם [ב].

עיונים והארות

והלך [פרעה] ומלך בנינו. והיו אנשי נינוה
 כותבים כתבי עמל (שטרות מזויפים) וגוזלים
 איש לרעהו, ועשו מעשי זמה וכאלו מעשים רעים.
 וכששלח הקב"ה ליונה להנבא עליה להחריבה,
 שמע פרעה ועמד מכסאו וקרע את בגדיו ולבש שק
 ואפר, והכריז בכל עמו שיצומו כל עמו שלשת
 ימים, וכל מי שאינו עושה הדברים האלו ישרף
 באש, מה עשה וכו'.

ואמנם גם בני ישראל ידעו זאת, וכדברי ה"חתם
 סופר" (דרשות לפסח, שנת תקצ"א, ד"ה אשר
 ראיתם), דהא דפחדו ישראל בים היה, "כי קבלה היה
 בידם שפרעה ישאר" וכו'.

אולם במדרש שוחר טוב (תהלים קו) מצינו על
 הפסוק (שם, פסוק יא) "ויכסו מים צריהם

ב. וישובו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים
 לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר
 בהם עד אחד (יד, כח). איתא בפרקי דרבי אליעזר
 (פרק מג): "רבי נחוניא בן הקנה אומר, תדע לך כח
 התשובה, בא וראה מפרעה מלך מצרים, שמרד
 בצור עליון הרבה מאוד, שנאמר (לעיל ה, ב) "מי ה'
 אשר אשמע בקולו" [וחטאו היה קשה מכל פושעי
 ישראל שהוזכרו לעיל (שם בפרד"א) שכולן לא כפרו
 בעיקר כמו פרעה שאמר "מי ה'". ביאור הרד"ל
 (שם), ובאותו לשון שחטא - בו בלשון עשה
 תשובה, שנאמר (להלן טו, יא) "מי כמכה באלים ה'".
 והצילו הקב"ה מבין המתים וכו', לספר כח גבורתו.
 ומניין שהעמידו, שנאמר (לעיל ט. טז): "ואולם בעבור
 זאת העמדתך".

אַתָּא יִתְרוֹ, בּוֹמְרָא עֲלָאָה וְרַבְרָבָא, רַב מְמַנָּא (דְּכָל מְמַנָּא)
דְּכָל טַעֲוֹן אַחֲרֵינִין בא יתרו שהיה כומר גדול וחשוב והוא ראש

הממונים של כל אלהים אחרים, **וְאוֹרֵי לִיה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא** והודה
 לקב"ה, **וְאָמַר עֲתָה יַדְעֵתִי כִּי גָדוֹל יְהוָה מִכָּל הָאֱלֹהִים, בְּדִין**
אִסְתַּלַּק וְאֶתִּיקַר קֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיקָרִיה עֵילָא וְתַתָּא,
וּלְבַתָּר יֵהֵב אוֹרֵייתָא בְּשָׁלִימוֹ, דְּשִׁלְטָנוּ עַל כָּלָא אז נתעלה

ונתכבד הקב"ה בכבודו בעליונים ובתחתונים, ורק אח"כ נתן הקב"ה את התורה הקדושה
 בשלימות, ע"י שכל החיצונים והקליפות נכנעו ואז הקב"ה שלט על כל העולם בשלימות.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לר' אֶלְעָזָר בְּרִיה, עַל דָּא בְּתִיב, אמר רבי
 שמעון לרבי אלעזר בנו על זה כתוב (תהלים סז) **יִוְדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים**

עיונים והארות

ירד גבריאֵל והטיל על צוארו שלשלת של ברזל
 ואמר לו: רשע, אתמול אמרת 'מי ה' אשר אשמע
 בקולו' ועכשיו אתה אומר 'ה' הצדיק'? מיד הורידו
 למצולות ים ועכבו שם חמשים יום, וציער אותו
 כדי שיכיר נפלאותיו של הקב"ה, ולאחר כן העלו
 מן הים והמליכו על נינוה וכו', ועדיין פרעה חי
 ועומד בפתחו של גיהנם, וכשנכנסין מלכי אומות
 העולם מיד הוא מודיע להם גבורותיו של הקב"ה,
 ואומר להם: שוטים שבעולם, מפני מה לא למדתם
 ממני דעת, שהרי אני כפרתי בהקב"ה, לכן שלח בי
 עשר מכות וטבעני בים ועכבני שם חמשים יום,
 ולאחר כן העלני מן הים, ולבסוף האמנתי בו בעל
 כרחי, לכן שוררו ישראל זאת השירה ואמרו כולם
 יחד: 'מי כמוכה באלים ה' מי כמוכה נאדר בקדש
 נורא תהלות עושה פלא'.

אחד מהם לא נותר", דפליגי בה תנאי: "רבי יהודה
 אומר אפילו פרעה, שנאמר "אחד מהם לא נותר",
 ורבי נחמיה אומר פרעה עצמו נשאר. ולרבי נחמיה
 צריך לומר הא דכתיב אחד מהם לא נותר, שהכוונה
 על המצריים, ואין פרעה בכללם. כמבואר בפרקי
 דר"א (פרק מב): "אמרו ישראל לפני הקב"ה וכו',
 וענה פרעה אחריהם שיר ושבח בלשון מצרית,
 ואמר מי כמוכה נאדר בקדש נורא תהלות עושה
 פלא".

עוד מבואר ב'מדרש ויושע', וז"ל: "בשעה שאמרו
 ישראל זאת השירה לפני הקב"ה, שמע אותה
 פרעה כשהיה מטורף בים, ונשא אצבעו לשמים,
 ואמר: מאמין אני בך שאתה הצדיק ואני ועמי
 הרשעים, ואין אלוה בעולם אלא אתה. באותה שעה

יִדְוֹךְ עַמִּים בָּלָם כאשר יודוך עמים שהם "אלהים" דהיינו השרים העליונים, אז אח"כ כל העמים כאן למטה ג"כ יודו לקב"ה. אַתָּא ר' אֶלְעָזָר וְנָשִׁיק יְדוֹי בא רבי אלעזר ונשק ידי אביו. בָּכָה ר' אַבָּא וְאָמַר, (תהלים קג) בָּרַחַם אָב עַל בָּנִים שרמזו כאן שרבי שמעון השלים את דברי ר"א. מֵאֵן יִרְחַם עַל ר' אֶלְעָזָר וְלֹא־שָׁלְמָא מְלוּי, בַּר רְחִימוֹ דְּמַר מי ירחם ויאהב את ר"א להשלים את דבריו חוץ מאהבתו של כבודו אליו, וְכַּאֲחָחוּל קִנְיָא, דְּזִכְיָנָא לְמַשְׁמַע מְלִין אֱלִין קַמִּיהָ, דְּלֹא נִכְסוּף בָּחוּ לְעֵלְמָא דְּאִתִּי אשרי חלקינו שזכינו לשמוע דברים אלה לפני רשב"י, שלא נתבייש בהם לעזה"ב.

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ וְגו', פָּתַח וְאָמַר (תהלים יח) עַל בֵּן אֲוֹדָה בְּגוֹיִם יִהְיֶה וְלֹשְׁמוֹ אֲזַמְּרָה. דְּיֹד מְלָכָא אָמַר דָּא בְּרוּחַ קְדִישָׁא דוד המלך אמר פסוק זה ברוח הקודש, בְּשַׁעֲתָא דְּחֻמָּא, דְּהָא יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בשעה שראה כי כבודו של הקב"ה, לֹא אִסְתַּלֵּיק בְּסֻלִּיקוֹ וְלֹא אִתְּיִיקְרָא בְּעֵלְמָא, אֵלָא מְסֻטְרָא דְּשָׂאָר עַמִּין אינו עולה בעליה מיוחדת, ואינו מתכבד בעולם, אלא מצד שאר העמים כשבאים ומתגיירים ומודים לקב"ה.

וְאִי תִּימָא, הָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אִתְּיִיקְרָא בְּעֵלְמָא, אֵלָא בְּגִינִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל ואם תאמר הרי נודע כי הקב"ה אינו מתכבד בעולם אלא בשביל ישראל שהם תכלית הבריאה, ומדוע אתה אומר שכבודו של הקב"ה אינו מתעלה אלא רק מצד שאר אומות העולם. ומתרץ, תְּכִי הוּא וְדָא, כך הוא

ודאי שכבוד הקב"ה הוא בשביל ישראל. דְּהָא יִשְׂרָאֵל אֲנוּן חַיֵּי יִסּוּדָא
 דְּיִשְׂרָאֵל לְאַנְחָרָא שהרי עם ישראל הם היסוד והעיקר של השכינה הקדושה, שבה
 כלולות כל נשמות ישראל, והיא האור המאיר לכל העולם כולו, אֲכַל כֹּדֶן שְׂאֵר
 עַמִּין אֲתָאן וְאוֹרֵן לִיהּ, בְּשַׁעֲבוּדָא דִּיקְרָא דִּקְוֹדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא אבל כששאר העמים באים ומודים לו, ומשעבדים עצמם לכבודו של הקב"ה שהיא
 השכינה, בְּדִין אֲתוּסָהּ יִסּוּדָא דְּיִשְׂרָאֵל, וְאֲתִתְקַף עַל כָּל עוֹבְדוֹי
 בְּחִבּוּרָא חֲדָא ואז נתוסף יסוד של השכינה הנקראת "נר", ומתחזק ומתקדש על כל
 מעשיו שברא בחיבור אחד עם ישראל, וְשְׁלִיט קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחְדוּי
 עֵילָא וְתִתָּא ואז הקב"ה שולט לבדו למעלה ולמטה.

בְּגִוּוֹנָא דָּא, כָּל עֲלָמָא, דְּחִילוּ וְאִימָתָא נָפַל עֲלֵיהּ מְקַמֵּי
 קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כעין זה, כל בני העולם נפל עליהם פחד ואימה
 מלפני הקב"ה, והם שמעו על הנסים והנפלאות וכל הנסים של קריעת ים סוף. וְכִיּוֹן
 דְּאֲתָא יִתְרוֹ, דְּאִיהוּ כּוּמְרָא עֲלָאָה דְּכָל טַעֲוֹן אַחֲרָנִין, בְּדִין
 אֲתִתְקַף וְשְׁלִיט יְקָרָא דִּקְוֹדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כָּלָא וכיון שבא
 יתרו שהיה הכומר הגדול של כל אלהים אחרים ונתגייר, אז נתחזק ונתפרסם כח ממשלתו
 וכבודו של הקב"ה על כל העולם על-כל הס"א.

בְּגִין, דְּכָל עֲלָמָא, בְּד שְׁמַעוּ שְׁמַע גְּבוּרָתִיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְעִי לפי שכל העולם כששמעו את שמע גבורתו של הקב"ה, נודעו, עו,

כמ"ש שמעו עמים ירגזון. וְכָלֵהוּ הָיוּ מִסְתַּכְּלִין בִּיתְרוֹ, דְּאִיהוּ חֲכִים וְרַב מְמָנָא דְּכָל טַעוּנוֹן דְּעֲלָמָא וכולם היו מסתכלים ביתרו שהוא היה החכם והממונה הגדול של כל אלהים אחרים שבעולם, כִּיּוֹן דְּחֲמוּ, דְּאִיהוּ אָתָּא וּפְלַח לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כיון שראו שהוא בא ונתגייר ועבד לקב"ה, וְאָמַר עֲתָה יִדְעָתִי כִּי גָדוֹל יְהוָה מִכָּל הָאֱלֹהִים, בְּרִין כְּלָהוּ אֶתְרַחֲקוּ מִפּוֹלְחֵי חֵיחוֹן, וַיִּדְעוּ דְּלִית בְּהוּ מִפְּשִׁי אַז כולם נתרחקו מעבודתם לאלהים אחרים וידעו שאין בהם ממש. בְּרִין אֶתְיִיבֵי קָרָא דְשָׂמָא קַדִּישָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל סְטָרִין אַז נתגדל כבוד שמו של הקב"ה בכל הצדדים. וְעַל דָּא אֶתְרָשִׁים פְּרָשְׁתָּא דָּא בְּאוֹרֵייתָא, וְשִׁירוֹתָא דְּפְרָשְׁתָּא הָוָה בִּיהּ בִּיתְרוֹ ועל כן נרשמה פרשה זו בתורה על שמו של יתרו, ותחילת פרשה זו מתחלת ב"וישמע יתרו".

יְתָרוֹ חֵד מִחֲכִימִין דְּפִרְעָה הָוָה. תִּלְת חֲכִימִין הָיוּ לִיהּ לְפִרְעָה יתרו אחד מן החכמים של פרעה היה כי שלשה חכמים יועצים היו לו לפרעה כמ"ש במסכת סוטה דף י"א, חֵד יְתָרוֹ, וְחֵד אִיּוֹב, וְחֵד בְּלָעַם הראשון היה יתרו, והשני איוב, והשלישי בלעם. חֵד יְתָרוֹ, דְּלֹא הָוָה פּוֹלְחֵי חֵיחוֹן וּמְמָנָא וְשִׁמְשָׁא וְכַכְבָּא דְשְׁלִיט עַל שׁוֹלְטָנִיָּה, דְּלֹא הָוָה

יָדַע פּוֹלְחָנָא דְאַתְחֵי לֵיהּ, וְהָהוּא שְׁמוֹנָשׁ דִּילֵיהּ הָרָשׁוֹן הִיהָ
 יִתְרוֹ שְׁחַכְמָתוֹ הִיתָה גְדוּלָה כ"כ עַד שֶׁלֹּא הִיתָה עֲבוּדָה, וּמִמוֹנָה, וּשְׁמֵשׁ, וְכוּכָב הַשּׁוֹלֵט עַל
 מִמְשַׁלְתּוֹ שֶׁלֹּא הִיהָ יוֹדֵעַ אֶת עֲבוּדָתוֹ הָרְאוּיָה לוֹ וְהַשְׁמוּשׁ שְׁלוֹ. **בְּלָעָם, הָהוּא חֲרָשָׁא**
בְּכָל מֵינֵי חֲרָשִׁין, בֵּין בְּעוֹבְדָא בֵּין בְּמִלָּה בלעם הִיהָ מְכַשֵּׁף בְּכָל מֵינֵי
 כְּשׁוֹף בֵּין בְּמַעֲשִׂים בֵּין בְּדִיבּוּרִים וּבְלַחְשִׁים וכו'.

אִיּוֹב הָהוּא דְחִיל בְּדִחִילוֹ, וּבְהָהוּא דְחִילוֹ הָהוּא עֲקָרָא דִּילֵיהּ
 אִיּוֹב הִיתָה לוֹ יִרְאָה גְדוּלָה מִפְּחָד הַס"א, וּבָאוּתָה יִרְאָה הִיהָ עֵיקַר כּוּחוֹ וּגְבוּרָתוֹ
 וְכַאֲשֶׁר רָאָה אֶת הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת בְּמִצְרַיִם, חֹזֵר בּוֹ מִיִּרְאָתוֹ שֶׁל הַקב"ה.

כַּאֲשֶׁר הוֹדְעוּעַ הָרַ סִינִי כָל הַהָרִים שֶׁבְּעוֹלָם הוֹדְעוּעַ וְהָיוּ עוֹלָיִם וְיוֹרְדִים עַד שֶׁהִנִּיחַ הַקב"ה יָדָיו עֲלֵיהֶם וּשְׁקָטוּ.

ח"ב פ"ד ע"א

תֵּאנָא לְמַדְנֹה, **אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעֲתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא**
אֲתִנְלִי בְּטוֹרָא דְסִינִי בשעה שֶׁהִקְב"ה נִתְגַּלָּה בְּהַר סִינִי, **אֲוִדְעוּעַ**
טוֹרָא נִזְדַּעַע הָהָר. **וּבְשַׁעֲתָא דְסִינִי אֲוִדְעוּעַ** ובשעה שֶׁהָרַ סִינִי נִזְדַּעַע, **כָּל**
שְׂאָר טוֹרֵי עֲלָמָא אֲוִדְעוּעוּ כָּל שְׂאָר הָרֵי הָעוֹלָם הִזְדַּעַעוּ, **וְהָיוּ סְלִקִּין**
וְנִחְתִּין וְהָיוּ עוֹלָיִם וְיוֹרְדִים, כִּי סִדְנָא דֶּאֱרֵעָא חַד הוּא. וְהֵם הַמְּלָאכִים הַמְּמוֹנִים עַל הַהָרִים,
 וְאַחַד קְשׁוֹר לִשְׁנֵי, וְכוּלָם נִזְדַּעַעוּ מִהַעֲצָמָה שֶׁל הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁהִיהָ בְּקִבְלַת הַתּוֹרָה, **עַד**
דְּאוֹשִׁיט קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְדוּי עַלְיָהּ וְאַתִּי שָׁבוּ עַד שֶׁהוֹשִׁיט

הקב"ה ידיו עליהם ונתישבו ונחו. וְקָלָא נַפְקָא וּמַכְרֹזָא, וקול יוצא ומכריז (תהלים קיד ה) מַה לָּךְ תִּים כִּי תִנּוּם, תִּירִדִן תִּפֹּב לְאַחֹר, הַחֲרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים וְגו'.

וְאֲנִי תִבְאֵן וְאֲמַרִין והם משיבים ואומרים, מִלְּפָנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ מִלְּפָנֵי הָאֲדוֹן שִׁנְגְּלָה עֵתָהּ וְגֵרָם לֹאֶרֶץ לְהִתְחַלֵּחַ. אָמַר ר' יִצְחָק, מִלְּפָנֵי אֲדוֹן, דָּא אֵימָא זו אמא שהיא הבינה, דְּבִתִּיב שכתוב בה (תהלים קיג ט) אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה. חוּלֵי אֶרֶץ שהארץ רעדה והתחלחלה, דָּא אֵימָא תִתְאַח זו אמא התחתונה שהיא המלכות. מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, דָּא הוּא אָבָא זה הוא פרצוף החכמה העליונה האב של ז"א, דְּבִתִּיב שכתוב, (שמות ד כב) בְּנֵי בְכֹרֵי יִשְׂרָאֵל שהוא פרצוף ז"א. וְעַל הָאֵי בְּתִיב וכיון שאו"א הם נותנים המוחין לז"א ועל זה נאמר (שה"ש ג יא) בַּעֲטָרָה שְׁעָטָרָה לוֹ אָמוֹ שהם המוחין.

כל דיבור ודיבור שיצא מפי ה' נחלק לשבעים קול, והיו אותם קולות מאירים ונוצצים לעיניהם של ישראל, ואותו קול היה בא ומתרה לכל אחד מישראל ואומר לו האם תקבלני עליך ברמ"ח מ"ע ואמר כן. ואח"כ מתרה בו על שס"ה מצוות ל"ת ואומר כן. ואח"כ היה אותו הקול מנשקו על פיו, והיו נוצצים ומאירים בהם כל אורות השכינה והחג"ת נה"י.

ח"ב קמ"ו ע"א

הָא אֲתִמֵּר, דְּכִד קוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא אֲתִנְגְּלִי עַל טוֹרָא דְּסִינֵי הָרִי לַמִּדְנָה שְׂכָאֶשֶׁר הִקְב"ה נִגְלָה עַל הָרִי סִינֵי, כִּד אֲתִיְהִיבֵת אוֹרִיְתָא

לְיִשְׂרָאֵל בְּעֶשֶׂר אַמִּירָן כאשר נתנה התורה לעם ישראל בעשרת הדברות, בֵּל
אַמִּירָה וְאַמִּירָה עֶבֶד קָלָא כל דבור ודבור עשה קול, וְהָחֹא קָלָא
אֶת־פֶּרֶשׁ לְשִׁבְעֵין קָלִין ואותו הקול נחלק לשבעים קולות. א"כ, מעשרת הדברות נהיו

שבע מאות קולות, והם כנגד ז' ספירות חג"ת נהי"ם שהם פרצוף ז"א, שכל אחד מהם כלול מעשר
והם שבעים. וְהָיוּ בְּלָהוּ נְהִירִין וְנִצְצִין לְעֵינֵיהֶו דְּיִשְׂרָאֵל בְּלָהוּ והיו
כולם מאירים ונוצצים לעיני כל ישראל כולם, וְהָיוּ חֲמָאן עֵינִין בְּעֵינִין וְיו
יִקְרָא דִּילִיה וְהָיוּ רואים עין בעין זיו ויופי הכבוד של השם יתברך, כי נשמתם השיגה
במראה השכינה, הָדָא הוּא דְּבָתִּיב זה הוא מה שכתוב (שמות כ טו), וְכָל הָעָם
רואים אֶת הַקּוֹלֶת. רואים וְדָא רואים מה ששומעים, כלומר רואים את הדברות
והספירות דחג"ת נהי"ם השייכים לז"א שהוא בחי' קול כנודע.

וְהָחֹא קָלָא הָיוּ אֶתְרֵי בֵּיה בְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל ואותו הקול
היה מתרה בכל אחד ואחד מישראל, כי הקול נתפשט בבי"ע, ונעשו מהם פרצופים
קדושים ומלאכים, והם היו מתרים בעם ישראל. וְאָמַר לוֹן, תִּקְבְּלֵנִי עֲלֶךָ בְּכַךְ
וְכַךְ פְּקוּדִין דְּבִאֲוִרֵיתָא ואמר להם, האם תקבל אותי עליך בכך וכך מצוות עשה
שבתורה, וְאָמְרוּ הֵין ואמר כל אחד ואחד מעם ישראל כן. אֶתְדַר לִיה עַל
רִישִׁיה, וּמִתְגַּלְגַּל עָלֶיהָ חזר לו ועלה על ראשו, ונעשה לו עטרה ומתגלגל עליו
ומקיפו, וְהָיוּ אֶתְרֵי בֵּיה והיה מתרה בו, וְאָמַר לִיה, תִּקְבְּלֵנִי עֲלֶךָ
בְּכַךְ עוֹנֵשִׁין דְּבִאֲוִרֵיתָא ואמר לו האם תקבל אותי עליך בכך עונשים שבתורה

שהם שס"ה ל"ת וְהָיָה אָמַר הֵינּוּ והיה אומר כן. והחסבר לזה כי אותו אור וספירה או מלאך, היה בא בתחילה לימינו ואומר לו, תקבל אותי עליך רמ"ח מ"ע שהם בחסד בימין ואומר כן. ואח"כ בא מלאך לשמאלו ואומר לו, תקבל אותי עליך שס"ה מצות ל"ת שהם בגבורה ואומר כן. לְבַתֶּר אַחֲרֵי הַהוּא קָלָא, וְנָשִׁיךְ לִיָּה בְּפִימִיָּה אח"כ חזר אותו קול וספירה ונשק אותו בפיו, לדבקא רוחא ברוחא לקשר נשמתו עם התורה, הָרָא הוּא דְכַתִּיב וְהוּא מִשְׁכָּב, (שיר השירים א ב) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

וְכִרְיִן, כָּל מָה דְּהוּי חֲמָאן יִשְׂרָאֵל בְּהַהוּא זְמַנָּא ואז כל מה שהיו רואים עם ישראל באותו זמן מכח נשמתם הטהורה, הָיוּ חֲמָאן גּוֹ חַד נְהוּרָא, דְּקַבִּיל כָּל אֲנָוִין נְהוּרִין אַחֲרָנִין היו רואים מתוך אור אחד שקבל את כל אותם אורות של ספירות אחרות עליונות, כי השכינה היא כמו מראה שנראים בה ומאירים בה כל האורות העליונים, וְהָיוּ תֵּיִאבִין לְמַחְמִי והיו מתאווים לראות יותר. אָמַר לוֹן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הַהוּא נְהוּרָא דְּחִמִּיתוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי אמר להם הקב"ה, אותו האור שראיתם בהר סיני שהוא אור השכינה, דְּקַבִּיל כָּל אֲנָוִין גְּוֹנִי נְהוּרִין שקבל את כל אותם צבעי אורות, וְתֵיִאבִיתָא דְּלָבוֹן עָלֶיהָ והתאוה שלכם עליו לראות במראה השכינה, תְּקַבִּלוּן לָהּ וְתִסְבּוּן לָהּ לְגַבִּיכּוֹ תקבלו אותה ותקחו אותה אצלכם שתשרה עליכם, וְאֲנָוִין גְּוֹנִין דְּאִיְהִי מְקַבְּלָא ואותם צבעים שהיא מקבלת הם ו"ק, אֲלִין אֲנָוִין שהם אותם זָהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֶׁת וְגו' תכלת וארגמן, תולעת שני ושש, שהם הז"ת דז"א.

משתי הדברות של אנכי, ולא יהיה לך, יצא קול ונחלק לשבעים קולות, כנגד שבעים פנים שבתורה, והרג בשבעים אומות שלא קבלו את התורה, וכל זמן שישאל עוסקים בתורה לא יוכלו אומות העולם להזיק להם, ובשתי דברות אלו הרג הקב"ה לעשו וישמעאל על שלא קבלו התורה.

תיקוני זוהר ס"ד ע"א

וּבַתִּירִין דְּבוּרִין ומשתי הדברות שהן אנכי ולא יהיה לך שנאמרו בדבור אחד, **נִפְקָא קָלָא וְאַתְּפִלַּג לְשִׁבְעִין קָלִין** יצא קול אחד מבחי' שם הוי"ה ב"ה שהוא ז"א, ונחלק לשבעים קולות כנגד ז' ספירות תחתונות דז"א שכל אחד מהם כלול מי"ס, **לְקַבֵּל שִׁבְעִין אֲנָפִין** כנגד שבעים פנים שבתורה, **וְקָטַל בְּחוּץ שִׁבְעִין אֲמִין עַל דִּלָּא קִבְּלוּ אוֹרֵייתָא** והרג בהם שבעים אומות על שלא קבלו את התורה, כי ע"י לימוד התורה מכניעים את אומות העולם, ולכן בכל זמן הגלות כשעם ישראל עוסק בתורה, לא יוכלו אומות העולם להזיק להם ולהרוג בהם ח"ו, **וּבַתִּירִין דְּבוּרִין** ובשתי הדברות הנ"ל, **קָטַל לְתִירִין אֲמִין, דְּאֲנוּן עֲשׂו וַיִּשְׁמַעֲאֵל** הרג הקב"ה לשתי אומות שהם עשו וישמעאל, שהם הראשים החזקים של כל שבעים אומות, **דִּלָּא בְּעוּ לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא** היות ולא רצו לקבל התורה כי רצונם לרצוח ולנאוף וכו'.

דִּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד אֵיהּ שהרי הקב"ה אחד הוא, כלומר בחינה אחת, ואח"כ היה מספיק שיאמר את עשרת הדברות מבחי' המלכות שהיא הספירה העשירית ולא יותר, **וְאֵיהּ לָא הָוָה מְמַלֵּל בְּאֵלִין קָלִין וּדְבוּרִין דְּאֲנָכִי** והוא לא היה מדבר באלה הקולות שמצד שם הוי"ה ב"ה בחי' ז"א, ודבורים של אנכי מבחי'

המלכות, **אֵלָא לְאַחֲזָא דְשָׁמַיָּה וַיִּקְרִיָּה הָוָה בְּאוֹרֵי־יִתָּא** אלא להראות ששמו שהוא הוי"ה ב"ה, וכבודו שהיא המלכות-השכינה שם אדנות, הם נרמזים בתורה, כי ז"א הוא ט"ס והמלכות היא הבחי' העשירית, וביחד עשר ספירות כולם כלולים בתורה, **וּבְגִין דָּא קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלִיל מְנָה** (נ"א בְּדִינָא) ובשביל זה הקב"ה דיבר ממנה-משם אלהים שבבינה, **בְּגִין דִּיתוּעֻזְעוֹן כָּל אֲמִין דְּעֻלְמָא** כדי שיודעו כל אומות העולם, **מֵאֲלִין דְּמִשְׁתַּדְּלִין בֵּיהּ** מאלו הת"ח והעם שמשתדלים בכל כוחם בתורה.

ח"ב דף צ"ג ע"ב

(שמות כ יג) **לֹא תִרְצַח. לֹא תִנָּאֵף. לֹא תִגְנוֹב. "לֹא", פְּסֻקָא טַעְמָא**
בְּכָל הַיּוֹמִי תִלָּת במילת "לא" מפסיק הטעם בכל אלו השלש, כלומר, שואל הזוה"ק היה צריך לקרוא בתורה המלים לא תרצח ביחד, וכן לא תנאף ביחד, וכו'. ואנחנו קוראים את עשרת הדברות בניגון של טעם עליון-מילת לא בטרחא, ומאריכים בה, ואח"כ אומרים תרצח, ובאלו אומרים כן תרצח ואיך אפשר זה. ומתרץ הזוה"ק כי זה בכוונה שבדרך כלל אסור לרצוח אבל פעמים שהתורה מחייבת אותנו להרוג הנפש כגון אדם שעבר על איסור שחייב עליו ד' מיתות בי"ד. **וְאִי לָא דְפְסֻקָא טַעְמָא** ואם לא שהפסיק הטעם, **לָא הָוִי תְּקוּנָא לְעֻלְמִין** לא היה תיקון לעולם, **וַיְהִי אֲסִיר לָן לְקַטְלָא נַפְשָׁא בְּעֻלְמָא** והיה אסור לנו להרוג נפש בעולם, **אֵף עַל גַּב דְּיַעְבּוֹר עַל**

אוֹרֵייתָא אע"פ שיעבור על התורה ואין דין ד' מיתות בי"ד. **אֲבַל בְּמָה דְּפִסְקָא טַעָמָא** עתה שסידרו שמפסיק הטעם במילת "לא" שיש טעם טרחא, **אָסִיר וְשָׂרִי** אסור בדרכ כלל, אך מותר ע"פ בי"ד להרוג את מי שעובר על התורה.

לֹא תִנָּאֵף. אִי לָאו דְּפִסְקָא טַעָמָא אם לא שהפסיק הטעם בתיבת "לא", **אָסִיר אֲפִילוּ לְאוּלָּדָא** היה אסור להוליד בנים אם כבר קיים מצות פריה ורביה, **אוּ לְמַחֲדֵי בְּאַתְתִּיהָ חֲדָה דְּמִצְוָה** או לשמח את אשתו בשמחת מצוה בזמן עונתה. **וּבְמָה דְּפִסְקָא טַעָמָא, אָסִיר וְשָׂרִי** ובמה שהפסיק הטעם, אסור לנאוף עם א"א וכו' ומותר ברעיתו לצורך מצוה.

לֹא תִגְנֹב. אִי לָאו דְּפִסְקָא טַעָמָא אם לא שהפסיק הטעם בתיבת "לא", **הָהּ אָסִיר אֲפִילוּ לְמִגְנֹב דַּעְתָּא דְּרַבִּיהָ בְּאוֹרֵייתָא** היה אסור אפילו לגנוב דעת רבו בתורה, לומר לו שעדיין לא הבין כדי שרבו יחזור לו, ויבין טוב יותר וירחיב לו את הלימוד. **אוּ דַּעְתָּא דְּחֻכָּם, לְאַסְתַּבְּלָא בִּיהּ** או לגנוב דעת של חכם להסתכל בו ולהתבונן בו, כנודע שע"י ההסתכלות ברבו מקבל ממנו אור של תורה ויר"ש. **אוּ דִּינָא דְּדָאִין דִּינָא לְפֻם טַעָנָה** או דיין שדן את הדין לפי הטענות, **דְּאַצְטְרִיךְ לִיהּ לְמִגְנֹב דַּעְתָּא דְּרַמָּאָה** שצריך לו לדיין לגנוב דעת הרמאי, **וּלְמִגְנֹב דַּעְתָּא דְּתַרְוִייהוּ** או לגנוב דעת של שני בעלי הדין. **לְאַפְקָא דִּינָא לְנִהוּרָא** כדי להוציא את הדין לאורה. **וּבְמָה דְּפִסְקָא טַעָמָא** ובמה שהפסיק

הטעם, **אָסִיר וְשָׂרִי** אסור בדרך כלל לגנוב דעת של אחרים, אבל מותר לגנוב דעת רבו ושל בעלי הדין לעשות דין אמת.

(שמות כ"ג) **לֹא תַעֲנֶה בִּרְעֶךָ עַד שָׁקֶר. הֲכֹא לֹא פִסְקָא טַעְמָא** כאן לא הפסיק הטעם כמו לא תרצח לא תנאף וכו', **בְּגִין דְּאָסִיר הוּא כָּלָל כָּלָל** היות שאסור לגמרי. **וּבְכָל מִילֵי דְאִוְרֵייתָא** וכן בכל דבר שבתורה, **קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא שְׁנֵי רִזִּין עֲלָאִין, וְאוֹלִיף לְבָנֵי נֶשָׂא אֲרַחָא לְאַתְתְּקִנָּא בֵּהּ, וְלִמְתָּהּ בֵּהּ** הקב"ה הכניס בתורה סודות עליונים, ולימד לבני אדם את הדרך איך וכיצד להתתקן בה וללכת בה. **כְּמָה דִּיאָתָא אָמַר,** כמו שהפסוק אומר (ישעיה מ"ז) **אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִלְּמַדְךָ לְהוֹעִיל** להיות לך לתועלת **מִדְרִיכְךָ בְּדֶרֶךְ תִּלְךָ** ומנחה אותך בדרך אשר תלך בה.

אוּף הָכִי כך גם (שמות כ"ד), **לֹא תַחֲמוֹד, לֹא פִסִּיק טַעְמָא כָּלָל** לא הפסיק טעם במלת לא, כלל. **וְאִי תִימָא, אֲפִילוּ חֲמוּדָא דְאִוְרֵייתָא אָסִיר** ואם תאמר אפילו לחמוד את התורה אסור, **כִּיּוֹן דִּלָּא פִסְקָא** היות ולא פסק טעם בתיבת לא. **תָּא חַוִּי, בְּכֻלְהוּ עֲבֵרַת אוֹרֵייתָא כָּלָל** בא וראה בכל עשרת הדברות עשתה התורה כלל, **וּבְחַאי עֲבֵרַת פְּרָט** ובזה הדיבור עשתה פרט-כאן ביתרו וכן בדברות שניות בואתחנן-ולא תתאוה. **בֵּית רַעֲדָא שְׂדָהּוּ וְעֵבְדוּ וְגו'** כלומר אסור לחמוד ולהתאוות, **בְּכָל מִילֵי דְעֵלְמָא** בכל דבר בעולם. **אָכֵל אוֹרֵייתָא, אִיהִי חֲמוּדָה תִּדִּיר** אבל התורה הקדושה שהיא חמודה תמיד,

שְׁעֵשׂוּעִים, גְּנוּי דַחֲיִי והיא שעשועים ויש בה סודות התורה שהם נקראים גנוי חיים, **אַרְבָּא דְּיוֹמִין, בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְּאַתִּי** ואורך ימים בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן אדרבה יש מצוה לחמוד אותה.

הֲנִי [ג] עֶשֶׂר אֲמִירָן דְּאוֹרֵייתָא אלו עשר דברות של התורה, **אֲנִין בְּלָלָא** **דְּכָל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא** הם כלל של כל מצוות התורה ויש בעשרת הדברות-כתר אותיות, כנגד כתר מצות שהם תרי"ג מצות דאורייתא וז' דרבנן, **בְּלָלָא דְּעִילָא וְתַתָּא** כלל של העליונים והתחתונים, **בְּלָלָא דְּכָל עֶשֶׂר אֲמִירָן דְּבִרָאשִׁית** וכלל של כל העשרה מאמרות של בראשית. ועשרת הדברות הן האורות והנשמה, והעשרה מאמרות הם הכלים, והתרי"ג מצות הם רמ"ח אברים ושס"ה גידים, של כל הפרצוף הרוחני שכלול מעשר ספירות. **אַלִּין אֶתְחַקְקוּ עַל לִוְחֵי אַבְנֵין [ד]** אלו עשרת הדברות נחקקו על שני לוחות אבנים וכל המצוות כלולות בהם כמו שאומרת הגמרא,

עיונים והארות

יש ' דברות, עק"ב תיבות וכת"ר אותיות, והכל בסוד יעקב, ' דיעקב הם עשרת הדברות, עק"ב דיעקב, גימט' מאה שבעים ושנים כנגד התיבות שיש בעשרת הדברות. ' במילוי יו"ד בגימטריא עשרים, ועשרים עולה בגימטריא כת"ר כמנין האותיות. הלוחות שהם עשרה מאמרות הם כנגד ארבע נשותיו של יעקב: רחל, לאה, בלהה, זלפה עולה בגימטריא 438 - כמנין "לחת".

ד. **כתבו** חכמנו כי לחת בא"ת ב"ש כס"א היות והלחת נחצבו מהכסא ולכן פתח הקב"ה באנכ"י גי' כס"א וידבר "אלהים" גי' הכס"א:

ג. **מבאר** הרבי מליובאוויטש וזת"ד: כאשר אמר הקב"ה "אנכי ה' אלהיך" - היה זה ב"קול גדול", שום דבר לא היה יכול לעצור את הקול, הקול חדר והקיף את כל העולם, ואף את הדומם, כל דבר קלט וספג את הקול של "אנכי", ומשום כך לא היה אפשרות לשום הד לחזור, ואם כן קול ה' נספג בכל המציאות בדצח"ם. והנה התורה צריכה להקיף עד הדרגה התחתונה ביותר שהיא בחינת העקב, וזמ"ש באברהם אבינו "עקב אשר שמע אברהם בקולי". והנה עפ"י זה יתבאר מה שהרחבנו במקום אחר שהלוחות היו בסוד יעקב, שהרי בעשרת הדברות

וְכָל גְּנוּזֵי דָהוּוּ בָּהוּ, אֶתְחִיזוּן לְעִינֵיהוֹן דְּכָלָא וְכָל הַסּוּדוֹת שְׁהִיוּ בָּהֶם
נִרְאוּ לְעִינֵיהֶם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, לְמַנְדֵּעַ וּלְאַסְתַּכְלָא בְּרֹאָא דְתִרִי"ג פְּקוּדֵין
דְּאוֹרֵייתָא דְכָלִילָן בָּהוּ לְדַעַת וּלְהַתְּבוּנָן בְּסוּד תִּרִי"ג מִצּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַכְּלוּלוֹת
בָּהֶם, כָּלָא אֶתְחִיזוּ לְעִינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כָּלָא אִיהוּ
בְּסִכְלָתָנּוּ הַכֹּל הִיָּה בַתְּבוּנָה, לְאַסְתַּכְלָא כָּלָא דִּישְׁרָאֵל כָּלָהוּ לְהַתְּבוּנָן
בְּלֵב שֶׁל יִשְׂרָאֵל כּוֹלֵם, וְכָלָא הָוָה נִהִיר לְעִינֵיהֶם וְהַכֹּל הִיָּה מֵאִיר לְעִינֵיהֶם בְּשַׁעַת

הַהִיא •

בְּהִתּוּא שְׁעָתָא בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעַת, כָּל רִזּוּן דְּאוֹרֵייתָא כָּל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכָל
רִזּוּן עֲלָאִין וְתַתָּאִין וְכָל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, לָא אֶעֱדִי
מִנֵּיהוּ לֹא נִמְנְעוּ מֵהֶם לְהַשִּׁיג אוֹתָם. בְּגִין דָּהוּוּ חֲמָאן עֵינָא בְּעֵינָא, וְיו
יִקְרָא דְמַרְיָהוֹן הֵיטָּהּ שְׁהִיו רֹאִים עֵין בְּעֵין כְּבוֹד קוֹנֵם, מַה דְּלֹא הָוָה בְּהִתּוּא
יּוֹמָא מַה שֶׁלֹּא הִיָּה כְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, מִיּוֹמָא דְאַתְּבָרִי עֲלָמָא מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם,
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְנָלִי בִּיקְרִיָּה עַל טוֹרָא דְסִינֵי שֶׁהִקְבִּ"ה נִגְלָה

בְּכַבּוּדוֹ עַל הַר סִינֵי.

וְאִי תִּימָא, הָא תַּנִּינָן דְּחֲמָאָת שְׁפַחָה עַל הָיִם וְאִם תֹּאמַר הֲרִי לְמַדְּנוּ
שֶׁרָאָתָה שְׁפַחָה עַל הָיִם, מַה דְּלֹא חֲמָא יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָהּ מַה שֶׁלֹּא רָאָה
יְחֻזְקָאֵל הַנְּבִיא, יָכוֹל בְּהִתּוּא יּוֹמָא דְקִאִימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינֵי
יָכוֹל לְהִיטֵי שֶׁהִשִּׁיג הַשְּׁגוֹת כְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁעֲמְדוֹ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינֵי. לֹא הָכִי לֹא הִיָּה

כר. בְּגִין דִּתְהוּא יוֹמָא דְקַיָּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינֵי הֵיט שְׂבֹאוֹתוֹ
 יוֹם שְׁעִמְדוֹ יִשְׂרָאֵל עַל הָרִי סִינֵי, אַעֲבֵר זֹהֲמָא מִנִּיחֹו הִקְבִּיָּה הַעֲבִיר כָּל זֹהֲמָא
 וְסֵא, וּבִפְרֵט מִה שְׁנִגְרָם ע"י חֲטָא אָדָם הָרָאשׁוֹן ע"י שְׁהִנַּחַשׁ הַטִּיל כ"ד זִינֵי דִמְסֹאבוּתִיָּה בַּחוּה[ה],
 וְכָל גּוֹפִין וְכָל הַגּוֹפִים שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְצַחֲצָחוּ, בְּצַחֲצָחָא דְמִלְאָכִין
 עֲלָאִין הֵיוּ מְצוּחֲצָחִים וְנִקִּיִּים כְּצַחֲצָחוֹת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים, בְּדִ מְתִלְבָּשֵׁן
 בְּלָבוּשֵׁי מְצַחֲצָחוֹן כֹּאֲשֶׁר מְתִלְבָּשִׁים בְּלָבוּשִׁים מְצוּחֲצָחִים, לְמַעַבְדִּי שְׁלִיחוֹתָא
 דְּמַרְיָהוֹן לַעֲשׂוֹת הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁל הִקְבִּיָּה [נ].

וּבִתְהוּא מְלָבוּשָׁא מְצַחֲצָחָא וּבֹאוֹתוֹ מְלָבוּשׁ הַמְּצוּחֲצָח, עֲאֲלִין לְאַשָׁא,
 וְלֹא דִתְחִלִּין הֵיוּ נִכְנָסִים לֹאֵשׁ וְלֹא מִפְּחָדִים. בְּגִוּוֹנָא דִּתְהוּא
 מְלָאָכָא דְמִנּוּחַ כַּעֲיֵן אוֹתוֹ הַמְּלָאךְ שֶׁהִיָּה עִם מִנּוּחַ, בְּדִ אֶתְחִי לִיָּה, וְעֲאֵל

עיונים והארות

כי אי אפשר לחיות בלי אויר ולכן ישראל ראו את
 הקולות, וכיון שכאן היתה אש קדושה של מעמד
 קבלת התורה לכן פסקה זוהמתן כדמיון הפירות
 ודו"ק.

ז. כתב הרמ"ק, המלאכים הם רוחות, אבל
 בהתפשטם למטה יתלבשו באויר העולם
 ואותו הלבוש הוא צח ולא מעכב את כוחם אלא
 אדרבה, הלבוש הזה עוזר להם לקיים שליחותם.
 כך ישראל היה להם לבוש חמרי, לא חומר שמנוע
 מהם השגות רוחניות אלא לבוש צח העוזר
 בשליחותם דהיינו להשכיל ולהשיב. והיינו שהיו
 מרכיבים מיסודות דקים שהם שורש ליסודות
 העכורים.

ה. ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן.
 שואל הבא"ח מדוע לא אמר ישראל שקבלו
 התורה פסקה זוהמתן מדוע תלה הדבר במעמד הר
 סיני, והסביר ע"פ מה שכתב ב"יערות דבש"
 שכאשר מבשלים המאכלות ואופים הלחם, האש
 מגרש את ארס הנחש הנדבק בפירות ובירקות,
 ולכן כל פרי המתבשל אע"פ שנאכל חי הנה הוא
 יהיה נקי ע"י הבישול מן חלק הזהמה, והוא
 משובח יותר ע"י הבישול יותר מפרי החי, כי טבע
 האש לגרש הארס של הנחש.

וגם ידוע דבמעמד הר סיני היה דבר פלא כי האש
 שירדה מן השמים גרשה את האויר של אותו המקום
 שעמדו בו ישראל והיו ישראל חיים באותה שעה בנס

בְּשִׁלְחֹכָא כאשר התגלה אליו ונכנס בשלהבת אש, וְסָלִיק לְשִׁמְיָא, דְּבִתִּיב, ועלה לשמים כמ"ש (שופטים יג כ) ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה, וַיַּעַל מִלְאֲךְ יְהוָה בְּלֶהֱב המִּזְבֵּחַ. וְכִד אֶעְבֵּר מִנִּיָּהּ הַחַוָּא זִוְהָמָא וכאשר עברה ופסקה מעם ישראל אותה הזוהמה במעמד הר סיני כנודע, אֲשֶׁתְּאָרוּ יִשְׂרָאֵל גּוֹפִין מְצוֹחְצָחִין בְּלֹא טְנוּפָא כָּלָל נשארו ישראל בגופים מצוחצחים בלי שום טינופת כלל ועיקר, וְנִשְׁמָתִין לְגוֹ פּוֹזְחָא דִּרְקִיעָא והנשמות שבפנים הגוף האירו כזהר הרקיע, לְקַבְּלָא נְהוּרָא לקבל אור העליון.

הָכִי הָיוּ יִשְׂרָאֵל כִּי הָיוּ יִשְׂרָאֵל בַּמַּעֲמָד הָרַ סִינִי, דִּהְיוּ חֲמָאן וּמִסְתַּכְּלָן גּוֹ יִקְרָא דְמַרְיָהוֹן שהיו רואים ומסתכלים תוך הכבוד של קונם, מַה דְּלֹא הָיוּ הָכִי עַל יָמָא מה שלא היה כך על הים כי על הים, דְּלֹא אֶתְעַבֵּר זִוְהָמָא מִנִּיָּהּ בְּהַחַוָּא וּמָנָא עדיין לא פסקה ועברה הזוהמה מהם באותו זמן. וְהָכִי בְּסִינִי דִּפְסָקָא זִוְהָמָא מְנוּפָא ומוסיף עוד-וכאן בהר סיני שפסקה הזוהמה מן הגוף, אֶפִּילוּ עוֹבְרִין דְּבִמְעֵי אִמָּן אז אפילו עוברים שבמעיי אמן, הָיוּ חֲמָאן וּמִסְתַּכְּלָן בִּיקְרָא דְמַרְיָהוֹן היו רואים ומסתכלים ומביטים ומתבוננים בכבוד קונם. וְכִלְהוּ קַבִּילוּ כָּל חַד וְחַד בְּדָקָא חֲוֵי לִיָּה וכולם קיבלו כל אחד ואחד חלקו בתורה כמו שראוי לו, כי לא הושוו כולם למדרגה אחת, כי יש שזכו לסודות התורה ויש שזכו רק לנגלה וכעז"ה.

וְהָיָה יוֹמָא וּבֹאוֹתוֹ יוֹם שֶׁל קִבְלַת הַתּוֹרָה, הָיָה חֲדָוָה קָמִי קוֹדֶשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא הִיטָה שְׂמֵחָה לִפְנֵי הַקֹּב"ה, יִתִּיר מִיּוֹמָא דְאַתְבָּרִי
 עֲלָמָא יוֹתֵר מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, בְּגִין דְּיוֹמָא דְאַתְבָּרִי עֲלָמָא הֵיכָּן שְׂבִיּוּם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, לֹא הָיָה בְּקִיּוֹמָא לֹא הִיָּה הָעוֹלָם בְּקִיּוֹם, עַד דְּקִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל
 אוֹרֵייתָא עַד שֶׁקִּבְּלוּ עִם יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, דְּבִתִּיב כַּמֶּשֶׁשׁ (יִרְמְיָה לֵג כֹּה) אִם
 לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְיָלָה חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שִׁמְתִּי וּכְמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ
 רַבּוֹתֵינוּ עַל הַפֶּסוּק יוֹם הַשִּׁשִּׁי, שֶׁתִּנָּאִי הַתְנָה הַקֹּב"ה עִם מַעֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אִם מִקְבָּלִים יִשְׂרָאֵל
 אֶת הַתּוֹרָה שֶׁתִּינָתֵן בְּשִׁשָּׁה בְּסִיּוֹן מוֹטֵב, וְאִם לֹא ח"ו יִהְיוּ הָעוֹלָם.

כִּיּוֹן דְּקִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא עַל טוֹרָא דְּסִינִי כִּיּוֹן שֶׁקִּבְּלוּ יִשְׂרָאֵל
 אֶת הַתּוֹרָה עַל הַר סִינִי, בְּרִין אֶתְבָּסָם עֲלָמָא אִז נִתְבַּסָּם הָעוֹלָם מִחֻטָּא
 אֲדָה"ר, וְאַתְקִימוּ שְׁמִיָּא וָאֶרְעָא וְנִתְקִימוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְעַתָּה בְּמַעֲמַד הַר סִינִי,
 וְאַשְׁתַּמּוּדַע קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵילָא וְתִתָּא נּוֹדַע שְׁמוֹ שֶׁל הַקֹּב"ה
 בְּעִלְיוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים, וְאַסְתַּלַּק בִּיקָרְיָה עַל כָּלָא וְנִתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ עַל הַכֹּל. וְעַל
 הַחַוָּא יוֹמָא בְּתִיב וְעַל אוֹתוֹ יוֹם כְּתוּב (תְּהִלִּים צ ג א) יְהוָה מֶלֶךְ גִּבּוֹר
 לְבֶשׁ, לְבֶשׁ יְהוָה עֵז הַתְּאֹזֵר. וְאִין עֵז, אֵלָא תּוֹרָה. שְׁנֵאמַר
 (תְּהִלִּים כֹּט יא) יְהוָה עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.
 בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

מאמרי הפרשה

פרשת יתרו - מתן תורה

"וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדִּין חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיא ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם" (יח, א)

מה "שמע" יתרו שבא

נחלקו התנאים במסכת זבחים (קטז). מה שמועה שמע יתרו, שגרם לו לבא אל בני ישראל.

ר' יהושע אומר מלחמת עמלק שמע ובא. שהיא כתובה בצדו. דהיינו בסמוך בסוף הפרשה הקודמת (שמות יז, יג) נזכרת מלחמת עמלק, והדבר מלמד שמחמת שמועת מלחמה זו, בא יתרו.

ר' אלעזר המודעי אומר מתן תורה שמע ובא. שבשעה שניתנה תורה לישראל, היה קולו של הקדוש ברוך הוא הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי הגוים אחזתו רעדה בהיכליהן ואמרו שירה, שנאמר (תהלים כט, ט) בהיכלו כולו אומר כבוד [שכן פרק זה עוסק במתן תורה] ומחמת פחד הגויים נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע, ואמרו לו, מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול בא לעולם? אמר להם שוטים, כבר נשבע הקדוש ברוך הוא לנח (ישעיה נד, ט. כן גירסת הגמרא שהיתה לפני השיטה מקובצת שם אות י"ז) שאינו מביא מבול לעולם. אמרו לו, שמא מבול של מים אינו מביא, אבל מביא הוא מבול של אש? אמר להם, אינו מביא לא מבול של מים ולא מבול של אש, אלא תורה נותן לעמו, שנאמר (תהלים כט, יא) ה' עוז לעמו יתן. מיד פתחו כולם ואמרו (שם) ה' יברך את עמו בשלום, והלכו איש איש למקומו.

ר' אליעזר אומר קריעת ים־סוף שמע ובא. שבשעה שנקרע ים־סוף לישראל, שמעו מסוף העולם ועד סופו, וכמו שנאמר (יהושע ה, א) ויהי כשמוע כל מלכי האמורי וכו', וימס לבבם ולא היה בם עוד רוח מפני בני ישראל. וכן רחב אמרה (יהושע ב, י-יא) כי שמענו את אשר הוביש ה' את מי ים־סוף מפניכם וכו', ונשמע וימס לבבנו ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם. וכן אמרו רבותינו (הובא בילקוט מעם לועז פרשת בשלח עמ' של"א ממכילתא ושחר טוב) שכל אומות העולם

ידעו מקריעת ים סוף, כי באותה שעה, כל המים שבעולם נחצו לשנים, ואפילו המים שבבורות בכוסות ובקערות נחלקו, ונכנס פחד גדול בכולם. וזה מה שאמר הכתוב (שמות טו, טו) אז נבהלו אלופי אדום, חיל אחז יושבי פלשת. ועוד אמרו במדרש (מובא במעשה הגדולים, אבידני, שמות טו, יא עמ' רמ"ו) שבשעה שאמרו ישראל שירה, שמע פרעה קולם כאשר היה מטורף בים, ונשא אצבעו לשמים ואמר אני מאמין בך. אמר לו המלאך גבריאל, רשע, אתמול אמרת (שמות ה, ב) מי ה', ועכשיו אתה אומר אני מאמין בך? מיד הניח שלשלאות של ברזל והורידו במצולות ים, כדי שיכיר גבורתו של הקדוש ברוך הוא. ולאחר חמישים יום, הוציאו מן הים והחזירו על כל אומה ולשון, והיה מודיע להם גבורתו של מקום, ואחר כך המליכו על נינוה. וכשבא יונה הנביא ואמר (יונה ג, ד) עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת, נודעזע ועמד מכסאו ואמר, אני יודע שאין אלוהים בעולם חוץ מה' וכך עשו תשובה.

אמנם הדבר צריך ביאור במה חולקים התנאים, הלא בודאי שיתרו שמע את שלושתם, שהרי כולם נעשו בפרסום גדול מאוד. קריעת ים-סוף, כמו שנאמר (שמות טו, יד) שמעו עמים ירגזון וכו', ואמרו במכילתא דרשב"י (פי"ד פס' כ"א) שכל מים שבעולם נחלקו וכו'. וכן במתן תורה היה הקול נשמע מסוף העולם ועד סופו, וכמו שאמרו חז"ל במסכת זבחים (קטז. הנ"ל). ואף מלחמת עמלק, נעשתה בפרסום גדול, וכמו שאמרו במדרש תנחומא (דברים כי תצא סי' ט') שכל כוונתו של עמלק בבואו להלחם בישראל, היה להוציא את הפחד שפחדו אומות העולם מעם ישראל, בהראותו להם כי הנה ניתן להלחם בעם ישראל, ואם כן כולם שמעו את הדברים הללו. ומעתה צריך ביאור במה נחלקו התנאים?

ויראה לומר, כי מחלוקתם היא מה גרם ליתרו ש"בא", כלומר איזו שמועה גרמה לו לעשות את הצעד הגדול לבא אל משה אל המדבר, שהרי היה יכול יתרו להתגייר ולהשאר בארצו? רבי יהושע אומר שמועת מלחמת עמלק גרמה זאת, כי הבין יתרו, שאחרי הנס הגדול הזה של קריעת ים-סוף, שבודאי גם עמלק בשמעו זאת, נפלה עליו אימתה ופחד, ועל כל זאת, אחר כך התקררה דעתו ויצא להלחם בישראל. על כן פחד יתרו שלא יקרה גם לו כן, שיתקרר ויחזור לסורו, והבין שהוא מוכרח להיות עם ישראל ומשה, כי רק אז יוכל לשמור על עצמו שלא יתקרר חס ושלום.

אמנם רבי אליעזר אומר, קריעת ים-סוף, מפני שידוע כי אמרו חז"ל בגמ' (סוטה ב.) שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים-סוף, ואם איש ואשה, שהם מעם אחד, בני דת אחת, קשה

כל כך זיווגם, כל שכן יתרו, שהוא מעם אחר ודת אחרת, שקשה זיווגו עם בני ישראל. ועל כן עליו לעשות צעד גדול, ולבוא למשה בפועל ממש, כדי להיכנס תחת כנפי השכינה.

ורבי אלעזר המודעי אומר, מתן תורה שמע ובא, כי למרות שעם ישראל שנעשו להם ניסים ביציאת מצרים ואמרו (שמות כד, ז) נעשה ונשמע, וקבלו עליהם את התורה כולה, עדיין (שבת פח.) היה הכרח לכפות עליהם אחר כך את ההר כגיגית, בכדי שלא יתחרטו ויחזרו בהם וכמו שכתבו התוספות (שם פח. ד"ה כפה). כל שכן יתרו, שהוא גוי מאומה אחרת ולא זכה לכל האמור, שעלול יותר להתחרט. ועל כן בא מיד להתחבר בקשר אמיץ עם משה וישראל, לשמוע ממנו את התורה, שאינה דומה שמיעה לראייה, כדי שיוכל להתגבר על כוחות הרע המסנוורים את העיניים, וכך ישמור על אמונתו ויתעלה בתורה.

יתרו תפס את התעוררותו לה' ופעל מיד

מעתה מובן הכתוב "וישמע יתרו", והרי כולם שמעו את כל הנסים שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל, ולא רק יתרו שמע, ואם כן מדוע רק על יתרו נאמר "וישמע יתרו"? אלא כל ענין השמיעה כאן היא, שיתרו שמע ובא, הסיק מסקנות ממה ששמע ובא להתחבר לעם ישראל ולקיים את המצוות, בעוד שאחרים ששמעו, לא הסיקו מסקנות. והוא כמו שאמרנו שרק יתרו ידע "לשמוע", שעל ידי ששמע נכנסו הדברים אל ליבו, ובא לראות את הדברים מקרוב, וכך זכה להדבק בקדוש ברוך הוא ובעם ישראל.

וכן מצאנו מבואר במדרש (שמות רבה פרשה א' ס' ל"ב) שיתרו היה אבי אבות הטומאה, והיה חשוב מאוד אצל אומות העולם, שהיה כהן מדין וראש עובדי העבודה זרה של כל העולם, והיה בקי בכל סוגי העבודה זרה, בכוכבים ובמזלות וכו', והיה אחד מגדולי היועצים של פרעה, וכשראה שהכל הבל הבלים, עזב הכל. בגלל זאת כל אנשי מדין וכל אומות העולם נידו אותו, ונאלצו בנותיו לרעות את הצאן בעצמן, כי שוב אף אחד לא רצה להיות שכירו ובמחיצתו. וכששמע את כל הניסים והנפלאות שעשה ה' יתברך לעמ"י החליט בלבו לבוא ולהתחבר לעמ"י וידע יתרו, שאם לא יבא עתה מיד להתחבר עם משה ובני ישראל, השטן כדרכו ידחה אותו עוד יום, ועוד יום, ועוד שבוע וכו', עד שלבסוף יפסיד את העולם הזה והעולם הבא. לכן מיד עזב הכל ובא, ולא נתן ליצר הרע, הוא השטן למשול בו.

והנה דבר זה נמצא גם אצל כל בן אדם, שכשיש לו התעוררות של תשובה ומעשים טובים, ורוצה לחזור בתשובה, באותה שעה יאמר לו היצר, בעזרת ה' "מחר" נחזור בתשובה, הלא היום קשה עליך הדבר... וכך מפתה אותו היצר הרע, והאדם לא שם לב. ועל זה אמרו

רבותינו "צא הלחם בעמלק, מחר", המלחמה שעושה היצר הרע שנקרא "עמלק", הוא שעל כל דבר, דרכו לומר לאדם תעשה "מחר"... ולכן צריך האדם "לצאת ולהלחם" בו, ולומר ליצר הרע להיפך, לך אשמע "מחר", ואני אעשה "היום"!

וזה שנאמר גם בהמשך הפרשה (שמות יט, י) וקדשתם היום ומחר, היינו שהיצר הרע אומר לאדם, תשמע לי רק "היום", "ומחר" תתחיל להתקדש ולילך בדרך ה'... אולם האדם צריך לומר לו ליצר הרע, "וקדשתם היום ומחר" כלומר אני שומע לך, אלא אני מתקדש ולומד גם "היום", וגם "ומחר", ובכל יום ויום תמיד.

ובאמת שיש בזה רמז נפלא, שכל השיטות הנזכרות בגמרא מרומזות במילה "וישמע", שהיא ראשי תיבות [שלא כסדר], שמע מתן תורה, עמלק וקריעת ים.

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדִּין חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ" (יח, א)

יתרו שמע שה' קרב את ישראל אף שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה

בענין זה של השמועה ששמע יתרו מצאנו לרבותינו שהביאו שמועות נוספות ששמע. רבנו החיד"א (בספרו ראש דוד פרשת יתרו ד"ה ויתכן עוד), מביא כי יתרו שמע את כל אשר עשה ה' לעם ישראל, אף שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה, ושנגלה עליהם מלך מלכי המלכים, על אף היותם בשיא טומאתם והסתאבותם. ובראותו כל זאת "שמע" ולקח מוסר לעצמו ואמר, אפילו שאני שקוע בטומאה, אני בא, כי בודאי לא נגאלו ישראל אלא בזכות הצדיקים שהיו עמם, ובראשם משה רבנו, וכמו שמסיים הפסוק את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל.

שמע את סוד הגילגול ותיקון קין

רבנו הבן איש חי בספרו עוד יוסף חי דרושים (יתרו ד"ה ועוד נ"ל בס"ד) מביא, שהטעם שלקח משה את צפורה לאשה, כי יתרו היה גילגול של קין, שהרג את הבל, כדי לקחת את תאומתו לו לאשה. ויתרו הוא היה החלק הטוב של קין, ואילו החלק הרע של קין, היה במצרי שהרגו משה וטמנו בחול. ולתיקונו, יתרו הוליד את צפורה שהיתה התאומה של הבל. ולכן משה שהוא גילגול של הבל, לקח את צפורה לאשה, ובזה נתקן עון קין. וזה מה שכתוב "וישמע יתרו", פירוש שהבין את סוד הגילגול הזה. וגם "שמע" שאהרן אחיו נעשה כהן ואילו משה לוי, ועל כן אף שמשה גירש את ציפורה וכהן אסור בגרושה, אולם מכיון שהוא לוי, יכול להחזירה. ולכן הביא יתרו עימו את ציפורה, כדי שמשה יקח אותה בחזרה, לצורך תיקון הגילגול.

שמע שבמעמד הר סיני פסקה זוהמתן

הגמרא במסכת שבת (קמה:) מבארת שבמעמד קבלת התורה על הר סיני, הזכות הגדולה שזכינו לה היא, שפסקה זוהמתן, ועל ידי זה היו ראויים לשמוע ולקבל התורה. והענין הוא, כי מבואר בזהר הקדוש (ח"ג דף ע"ט ע"א) שהנחש הטיל בחוה כ"ד כוחות של טומאה, וכמו שנאמר (בראשית ג, טו) "ואיבה" אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה וכו'. "ואיבה" עולה בגימטריא כ"ד, הם כ"ד זיני דמסאבותא.

ובספר צדקה ורחמים (מלמד, רות דף ו' ע"ב ועע"ש) כתב, שכנגד זה, כדי לבטלם, ישנם כ"ד קשוטי כלה. וכן כנגד זה יש כ"ד פרקים במסכת שבת, כי השבת היא בבחינת הכלה. וזה שנאמר ברבקה (בראשית כד, מו) ותמהר ותורד "כדה", המילה "כדה" מתחלקת כך: "כד-ה", היינו שרבקה תיקנה את כ"ד תיקוני השכינה (וע"ע בזה בס' זכירה לחיים, פלאג'י, על ההגדה פסקא כ"ג). וכן מצאנו בדברי רבנו האר"י בשער הכוונות (דרוש א' לשבועות) דמה שלומדים בתיקון ליל שבועות כ"ד ספרים, הם בסוד כ"ד קישוטי כלה. להכין את המטרוניתא וכו', ע"ש. ויתכן לומר שזה בא לבטל קודם קבלת התורה בקריאת התורה את הכ"ד כוחות טומאה. וכן בכל יצירה מעורב טוב ורע, כגון בדברי מאכל, ועל ידי הברכה מתקנים את הזוהמה שבהם. ולכן בט"ו בשבט נהגו לאכול מכל פירות האילן, כדי לברך עליהם ולתקן את ניצוצי הקדושה שבהם. ומי שלא מברך, הוא גוזל את הקדוש ברוך הוא.

והנה דבר זה היה גם בעת קבלת התורה בהר סיני, שכשהקדוש ברוך הוא ירד להר סיני, הסיר את האויר המלוכלך, ונהיו עם ישראל אנשים אחרים ופסקה זוהמתן. ובשמוע זאת יתרו, שבמעמד הר סיני עוד קודם שקיבלו את התורה פסקה זוהמתן, אמר אני מה יהא עלי? ולכן בא להדבק בקדושה.

שמע שעם ישראל נימולו ולכן גם הוא נימול

בספר ילקוט המוסר ואבני השם (ריש יתרו עמ' קי"ב) הביא דסופי תיבות "עשה אלהים למשה ולישראל עמו" עולה בגימטריא עם הכולל "מילה". ואת זה שמע יתרו, שישראל נימולו לפני הקרבת קרבן פסח, ולפיכך נימול גם הוא.

"וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ" (יה, א)

אם האריות שעשויות מאבן ישמעו מוזיקה יתחילו לרקוד

מספרים על הגאון ר' שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל ראש ישיבת "קול תורה", שבילדותו למד בתלמוד תורה "עץ חיים" שהיה ליד תחנת המשטרה בשכונת מחנה יהודה, ובכותלי

החצר עד היום חצובים בסלע שני אריות. אחד המלמדים בתלמוד תורה אמר להם בבדיחות הדעת, אם האריות הללו ישמעו מוזיקה, הם יתחילו לרקוד... הילדים בתמימותם הביאו מביתם כלי מוזיקה ושרו וניגנו, אך האריות אינם רוקדים... ועל כן באו בטענה על המלמד, שלא נתקיימו דבריו. השיב להם המלמד, אני אמרתי לכם אם הם "ישמעו" מוזיקה, אזי אכן תיכף ומיד הם יתחילו לרקוד, אבל הם לא "שומעים"...

ובזה יובן גם הענין כאן, שכשאומרים שצריך "לשמוע", הכוונה היא לשמוע ולהבין, לקבל ולעשות מעשה ורק אז זוכים, ולא לשמוע שמיעת האוזן בלבד, וזו מעלתו של יתרו ש"שמע ובא".

"וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֵּהֵן מִדִּין" (יח, א)

ביטול כל המקטרגים

"וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֵּהֵן" סופי תיבות "עון". שהנה יש ארבעה מקטרגים ואלו שמותם: עון, משחית, אף, חמה, וכמו שנאמר (תהלים עח, לח) והוא רחום יכפר "עון" ולא "ישחית" והרבה להשיב "אפו" ולא יעיר כל "חמתו". ויתרו על ידי שהתגייר, ביטל את הכח של המקטרג שנקרא "עון".

אך עדיין נשארו עוד שלשה מקטרגים, ומי ביטל אותם? משה אהרן וחור, שראשי תיבות שלהם הוא "מאח", שהוא ראשי תיבות של שמות המקטרגים משחית אף חמה.

ומרים הנביאה עשתה תיקון כנגד הסופי תיבות של המקטרגים האלה, משחית אף חמה שהם תפ"ה מחנות הקליפה, ות"ף בגימטריא לילי"ת, ומרים הכניעה אותם, וכך הם נתבטלו לגמרי. וזה נרמז במה שנאמר אחרי קריעת ים סוף (שמות טו, כ) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את "התף" בידה, "התף", מכוון כנגד הסופי תיבות של חמה משחית אף, שמרים הנביאה הכניעה אותם. וכל זה נעשה עד חטא העגל, שאז חזרו הכוחות של אותם מקטרגים. (דרש יהודה)

"וַיִּסְפָּר מֹשֶׁה לְחֹתָנָו אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל אֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאָתֶם בְּדֶרֶךְ וַיֵּצְאוּ מִן" (יח, ח)

השר של מצרים שלח את פרעה להרע לישראל ושניהם לקו

אמרו חז"ל (הובא בילקוט מעם לועז בשלח עמ' שמ"ד) בשעה שהיו מצרים משעבדים לישראל, היה השר של מצרים מסית ומדיח את פרעה לשעבד את ישראל. וכשלקו מצרים לקה

אף הוא עמהם, ואע"פ שהיה רק משלח, וקיימא לן (קידושין מב:) אין שליח לדבר עבירה, ואם כן לכאורה אין מקום להעניש את המשלח, רק את השליח? אבל היות ובמעילה [היינו המשתמש בדבר של הקדש] הלכה היא שיש שליח לדבר עבירה, ואף המשלח חייב. לפיכך ישראל שהם כהקדש, יש בהם מעילה אף למשלח. ואף אם יחשבו ישראל כתרומה, ובה הדין שאין שליח לדבר עבירה, ורק השליח חייב. ברם מכל מקום בדיני שמים המשלח גם כן חייב, ואם כן גם המשלח להרע לישראל נענש.

ובזה ביארו את הפסוק (ירמיה ב, ג) קודש ישראל לה' ראשית תבואתה, כל אוכליו יאשמו, רעה תבוא עליהם, נאום ה'. שישראל יש להם דין של "קודש", לחייב את המשלח ששלח להצר ולהרע להם. וגם יש דין לישראל של "ראשית תבואתה", זו תרומה, שגם השליח חייב כדין התרומה, ולכן "כל אוכליו יאשמו רעה", היינו שכל המרע לישראל יענש, בין השליח ובין המשלח. וסיים הפסוק, "נאם ה'", רצונו לומר, שאף משום דיני שמים יענשו.

וזהו מה שאמר הכתוב (כאן), את כל אשר עשה ה' "לפרעה", שהוא השליח, "ולמצרים", זהו שרו של מצרים, שהיה המשלח, וכל זה על "אודות ישראל", כיון שהם פגעו בישראל נתחייבו שניהם, שישראל נחשבו גם כמו "קודש" וגם כמו "תרומה", לחייב את השליח והמשלח. ולזה נאמר גם אחר כך (להלן יח, ט-י) ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל אשר הצילו מיד מצרים, ויאמר יתרו, ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה. הנה "מיד מצרים", היינו שרו של מצרים, "ומיד פרעה", זה פרעה שהיה השליח. (רבנו יהודה מעלם זצ"ל).

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַּר סִינַי" (יט,

(א)

סדר קבלת התורה, וכיצד ירד ה' על הר סיני פלאי פלאות

ראינו לנכון לכתוב בקיצור (על פי הפסוקים המדרשים וילקוט מעם לועז וספר סדר הדורות כ"א תמ"ח והלאה) את אשר אירע בקבלת התורה, היות ומצוה על האדם בכל יום ויום לזכור את מעמד הר סיני כנודע (כמו שנקטו הרמב"ן בשכחת הלאוין שבסוף ספר המצוות, מצוה ב', הרמב"ם באגרת תימן, ובעוד פוסקים), ולכן כתבנו סדר זה, שיהיה מצוי לכל אדם.

בר"ח סיון ב' אלפים תמ"ח, הגיעו ישראל למדבר סיני ביום ראשון בשבוע, וחנו למזרחו של ההר, כאיש אחד בלב אחד, שנאמר (שמות יט, ב) וכפי שדרשו במכילתא מסכתא דבחודש

פרשה א' "ויחן" לשון יחיד. וביום זה לא אמר השם יתברך לישראל שום דבר, מפני טורח הדרך.

למחרתו יום ב', עלה משה בהשכמה אל ההר, ונצטוה לומר לבני ישראל שיקבלו עליהם התורה, ויהיו קנויים לבוראם, והקדוש ברוך הוא ישגיח עליהם בעצמו, ויהיו ממלכת כהנים וגוי קדוש. "כהנים" פירוש שרים, היינו שכל אחד ימשול על רוחו, ולבו יהיה ברשותו. וענו כל העם ואמרו "כל אשר דבר אלוקים נעשה". ואותו היום נקרא "יום המיוחס".

בהשכמת היום השלישי, עלה משה והשיב את הדברים לקדוש ברוך הוא ללמדנו דרך ארץ, שצריך השליח להשיב תשובה, אף על פי שהמשלח יודע התשובה (מכילתא מסכתא דבחדוש פרשה ב'). ואמר להקדוש ברוך הוא, בניך מאמינים בך, ומקבלים עליהם כל אשר תאמר. הודיעו הקדוש ברוך הוא "הנה אנכי בא אליך בעב הענן, בעבור ישמע העם בדברי עמך, וגם בך יאמינו לעולם". ונצטוה משה להורות לישראל לקבוע תחומים סביב ההר, ושלא לנגוע אפילו בקצהו בשביל רדת השכינה עליו במתן תורה. ויש אומרים שתיחס את העם כשיעור אלפיים אמה. וסידר את סדר מעמד העם, אהרן בראש, והכהנים לפי ערכם אחריו, וגדולי ישראל אחריהם, ובנוניים אחריהם, ונשים וטף אחריהם. אז בקשו ישראל, רצוננו הוא לראות את הקדוש ברוך הוא מלכנו ואלהינו (מכילתא שם).

בהשכמת היום הרביעי, מסר משה רבנו את תשובתם, ונענה להם הקדוש ברוך הוא שישמעו בעצמם, אבל צריכים להתקדש ג' ימים מעבירות וכו', ולהשמר מכל מחשבה זרה, ומקריבת אישות. ואף שאמר הקדוש ברוך הוא, "וקדשתם היום ומחר", דמשמע יום רביעי וחמישי, ואם כן, בששי בשבוע תנתן התורה, כפי שהיה מעותד מתחילת הבריאה, דרש משה מדעת עצמו (שבת פז.), מה מחר לילו עמו אף היום לילו עמו, כלומר שתי יממות שלימות, שהפרישה תהיה בימים, חמישי וששי והתורה תנתן בשבת. והסכים הקדוש ברוך הוא עם משה. ורואים מכך את גודל הכח של מנהיגי וחכמי ישראל, שבוראם מסכים לדעתם. וזהו שכתוב (שיר השירים א, ב) "ישקני מנשיות פיהו כי טובים דדיך מיין", שאף על פי שהקדוש ברוך הוא רצה לנשק את ישראל על ידי מתן תורה, "התאפק" הקדוש ברוך הוא עד למחר. (שם) כי טובים דדיך מיין", אמר הקדוש ברוך הוא ערבים לי דברי דודיך, אלו חכמי ישראל, יותר מינה של תורה (עבודה זרה לה.).

וכך במשך שלושה ימים, ד', ה', ו' לחודש סיון, המכונים "שלושת ימי ההגבלה", קידשו ישראל את עצמם, פרשו מנשותיהם, טבלו וכיבסו בגדיהם, וכל אותם ימים לא עסקו כלל בענייני

העולם הזה, אלא ישבו לפני החכמים ושמעו דברי מוסר ויראת שמים, כדי שתהיה כל מחשבתם בעניינים רוחניים, בלי שום מחשבה זרה, והיו מוכנים לקבל את התורה מתוך קדושה וטהרה. כמו כן באותם ימים התקדש הר סיני לקראת תפקידו הגדול, ונאסר על העם להתקרב ולנוגוע בו. ומחשש שמא מישהו יתקרב מדי להר, עשה משה רבנו גדר גבול מסביב להר במרחק של אלפיים אמה (960 מטר) מן ההר. ונעשה נס פלא פלאות, שהגבול עצמו היה מדבר ואומר, השמרו לכם עלות בהר ונוגע בקצהו כל הנוגע בהר מות יומת. אמנם בקשתם לראות את השכינה, כמו שהעם רואה את מלכו בשר ודם, אולם יש הבדל בין זה לזה, כשהמלך עובר לפני עמו, כולם מצטופפים ודוחקים זה את זה, כדי לראות את המלך מקרוב, אבל כאן אין כבוד השכינה בכך, ולכן, כל הנוגע בהר מות יומת.

בהשכמת היום החמישי, בנה משה מזבח תחת ההר, ושתיים עשרה מצבות ל"ב שבטי ישראל, והקריבו עליהם עולות ושלמים, ובא מלאך וחילק את דם העולה והשלמים. וקרא לפניו משה רבנו מבראשית ועד מתן תורה, ואת המצוות שנצטוו במרה, ואמרו "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע". והזה עליהם חצי הדם, ואותו כתם דם שבבגדיהם, קראו אותו "עדי", כי זה עדות ואות שנכנסו בבירתו של הקדוש ברוך הוא, וחצי הדם זרק על המזבח. וכיון שאמרו ישראל "נעשה ונשמע", ירדו ששים רבוא מלאכי השרת, וקשרו לכל אחד ב' כתרים, אחד כנגד נעשה, ואחד כנגד נשמע, ובת קול יצאה מן השמים ואמרה, מי גילה רו זה לבני שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (תהלים קג, כ) "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו", בתחילה "עושי", ואחר כך "לשמוע" (שבת פח).

ביום הששי לא עלה משה רבנו, מפני טורח שבת, וגם שהיה עסוק בקידוש העם, ולא עלה עד יום מתן תורה.

ובכל אותם הימים הכינו ישראל עצמם בכל כוחם ומחשבתם, עד שנפלה עליהם עייפות, ופחדו שלא יוכלו לקבל את התורה בצלילות הדעת, ולכן פנו לישון כדי להתרענן.

ויהי ביום השבת, [ו'] ז' בסיון ב' אלפים תמ"ח לבריאת העולם, בהיות הבוקר, נעורו עם ישראל לקול שירת המלאכים המקלסים לקדוש ברוך הוא, וקול שופר חזק בַּשָּׁר שְׁקֻרֹבָה הופעת הקדוש ברוך הוא, והעם פחדו לגשת להר, ומשה חיצק את לבם וקרבם למחיצתם, וקול השופר היה מתחזק והולך, ואז ניתק ההר ממקומו, ונכפה עליהם כגיגית ואמר, אם מקבלים אתם את התורה מוטב, ואם לאו שם תהיה קבורתם. כי יֵרְאוּ מפני האש הגדולה, ומפני עמל וטורח לימוד התורה שבעל פה, וקבלו עליהם את התורה שבעל פה, ואז נפרש ההר עליהם כחופת קידושין,

והיה צלול כזכוכית. עמדו ישראל באימה וביראה ברתת וזיע, וההר חָרַד ונודעזע כקפיצת הגדיים וריקוד האילים, כאילו בקש לעלות לקראת ה'. וההר בוער באש עד לב השמים, חושך ענן וערפל, ועלה עשנו כעשן הכבשן עד השמים. ושבע מחיצות של אש היו נוצצות זו מזו, וישראל רואים ואינם מתפחדים. וה' הרכין את השמים ושמי השמים, והציעם על ההר, וירד כסא הכבוד עליהם, ועמו ששים רבוא מלאכים, כנגד מחנה ישראל, וכ"ב רבבות מלאכים מקובצים לדגלים דגלים. והארץ פחדה וההרים רעשו והגבעות התמוטטו, והאילנות כרעו, והמתים אשר בשאול חיו, והרעיש הקדוש ברוך הוא עולם על יושביו, עד שנבהלו כל האומות ופחדו שהקדוש ברוך הוא מביא מבול לעולם.

ופתח לפניהם שבעה רקיעים, וכשם שקרע לפניהם את השמים, כך קרע לפניהם את הארץ, וראו כולם שהוא יחיד בעולמו, כמו שכתוב (דברים ד, לה) "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים". וכל ישראל נתקדשו ונטהרו, ונתרפאו מכל מום, ואף סומים שבהם התרפאו, ולא היה בהם חרש, אלא, פסח (מכילתא שם), ופסקה זוהמתן, והיו בני חורין משעבוד מלכויות וממלאך המות.

וה' הִדְמִים את כל העולם, ציפור לא צייצה, עוף לא פרח, שור לא געה, שרפים לא אמרו שירה, הים לא זע, והבריות דממו, ואף החמה עצרה מהלכה, וכך כל העולם שותק ומחריש (שמות רבה פרשה כ"ט סי' ט') ואז יצא הקול (שמות כ, ב), "אנכי ה' אלהיך".

וכל עשרת הדברות נאמרו בדיבור אחד, אך ישראל הבינו מתוכם רק את ב' הדברות הראשונות (מכילתא שם), ופרחה נשמתם, והתורה בקשה עליהם רחמים, וְהִחֲיָה אותם הקדוש ברוך הוא בטל שעתיד להחיות בו את המתים לעתיד לבוא. ואז בקשו ממשה רבנו (שמות יט, טז), דבר אתה עמנו ונשמעה, ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות, אך משה מפני העונה שלו לא רצה. שלח הקדוש ברוך הוא למיכאל וגבראל, ואחזו בידו, והגישוהו אל הערפל, ונעשה לו שביל בענן, ונכנס לפנים משלש מחיצות של חושך ענן וערפל, ושמעו כל ישראל את הקול מִדְבָּר: משה משה אמור לישראל כך וכך. והיה הדיבור יוצא מלהבות אש מימינו של הקדוש ברוך הוא לשמאלם של ישראל, וחוזר על כל אחד מישראל, ואומר לו, מקבל אתה עליך דיבור זה, כך וכך דינים יש בו, כך וכך מצוות, כך וכך עונשים, והיה אומר הֵן, והדיבור נושקו על פיו. וידעו כמה דינים וכמה מדרשים וכמה לימודים יש בכל דיבור, שכל המצוות היו כלולות בעשרת הדברות, וידעו כל הסודות הגנוזים בהם. וחזר הדיבור אל הקדוש ברוך הוא ונחקק בלוחות. באותה שעה נתן הקדוש ברוך הוא כח לכל העבודות זרות שבעולם, לבוא ולהשתחוות מול

השכינה. וכן נעשה נס שנתמלאו פיותיהם של העבדות זרות מים והיו יורקים על הבריות ומביישים ומבזים אותם ואומרים להם, עזבתם את אדון העולם שברא את השמים ואת הארץ, והלכתם לעבוד אותנו הפסלים, אשר פה לנו ולא נדבר?!

ובכל דיבור יצאה נשמתם של ישראל, וחזרו לאחוריהם י"ב מיל, והחזיר הקדוש ברוך הוא נשמתם בטל של תחיה, ומלאכי השרת סעדום ליוום והחזירום (שבת פח:). והיו ישראל עייפים מפני האש, והורידו להם ענני הכבוד טל לרעננם, וחזרו לאהליהם בתשע שעות ביום. וכל אותו הדור ששמעו את קולו יתברך זכו להיות כמלאכי השרת, ולא משלו בהם כינים, ובמותם לא שלטה בהם רימה ותולעה (פרקי דר"א סוף פרק מ"א).

אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

במעמד הר סיני כל סוגי החולים נתרפאו

במדרש רבה (במדבר פרשה ז' פסקה א') שנינו, בשעה שיצאו ישראל ממצרים היו רובן בעלי מומין. למה, מפני שהיו יגעים בטיט ובלבנים ועולים לראש הבנין, ומי שהוא בונה על ידי שהיו עולין לראשי הדמוסין, או האבן נופלת וקוטעת ידו, או הקורה, או הטיט נכנס בעיניו והוא נסמא, ולכן היו בעלי מומין. כיון שבאו למדבר סיני, אמר האלוקים, כך הוא כבודה של תורה שאתן אותה לדור בעלי מומין? ואם אמתין עד שיעמדו אחרים [עד שיוולד דור חדש שאינו בעל מום] הרי אני משהה במתן תורה. מה עשה האלוקים, אמר למלאכים שירדו אצל ישראל וירפאו אותן. ותדע לך, שכן אמר רבי יהודה אמר רבי סימון, מנין שלא היה בהן חגרין? שנאמר (שמות יט, יז) ויתיצבו בתחתית ההר, ואין נצב אלא על רגליו. מנין שלא היה בהן גדמין? שנאמר (שם כד, ז) כל אשר דבר ה' נעשה. ומנין שלא היה בהן חרשין? שנאמר ונשמע. ומנין שלא היה בהן סומין? שנאמר (שם כ, יד) וכל העם רואים את הקולות. ומנין שלא היה בהן אלמים? שנאמר (שם יט, ח) ויענו כל העם, נמצאת אומר שהרי נתרפאו כולן. ואם אין אתה למד מכאן (לשאר חולאים) יש לך ללמוד ממקום אחר, שנאמר (שם טו, כו) "כל המחלה אשר שמתי במצרים וכו' כי אני ה' רופאך", הרי לך שנתרפאו. ע"כ.

יצא קול ראשון השמים רעשו, הימים והנהרות ברחו, ההרים והגבעות התמוטטו

בפרקי דרבי אליעזר (פרק מ"א) שנו חכמים, "אנכי ה' אלהיך", יצא קול ראשון, והשמים רעשו ממנו, והימים והנהרות ברחו, וההרים והגבעות התמוטטו, וכל האילנות כרעו, והמתים שבשואל חיו ועמדו על רגליהם, שנאמר (דברים כט, יד) כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום.

וכל העתידים להבראות עד סוף כל הדורות, שם עמדו עמהם, שנאמר (שם) ואת אשר איננו פה עמנו היום. וישראל שהיו חיים, נפלו על פניהם ומתו. ויצא קול שני וחיו ועמדו על רגליהם, ואמרו למשה, משה אין אנו יכולין לשמוע קולו של הקדוש ברוך הוא ומתנו, שנאמר (שיר השירים ה, ו) נפשי יצאה בדברו. וכתוב (שמות כ, טז) ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה. ושמע הקדוש ברוך הוא את קולן של ישראל וערב עליו, ושלח למיכאל ולגבריאל ואחזו בידיו של משה שלא ברצונו והגישוהו אל הערפל, שנאמר (שמות כ, יח) ומשה "נגש" אל הערפל, נגש אין כתיב כאן, אלא "נגש". ושאר כל הדברות דיבר עם משה, ועליו הכתוב אומר (משלי כה, יג) כצנת שלג ביום קציר ציר נאמן לשלחיו.

וכך נאמר (דברים ה, כ) ויהי כשמעכם את הקול מתוך החושך, ולמה השמיע הקדוש ברוך הוא את קולו מתוך האש והחושך, ולא מתוך האור? למה הדבר דומה, למלך שהיה לו אסטרולוגוס (חוזה בכוכבים), והיה משיא בנו אשה, ותלה בחופת בנו פרכיות [ווילונות] שחורות ולא פרכיות לבנות, ואמרו לו בני פלטין, אדוננו המלך, אין אדם תולה בחופת בנו אלא פרכיות לבנות [משום שמחה ולא אבל]? אמר להם, יודע אני שאין בני ממתינן את אשתו אלא ארבעים יום, שלא יאמרו למחר, אסטרולוגוס לא היה יודע מה עתיד לאירע לבנו [כיון שהאסטרולוג היודע עתידות הודיעני שבני יפרד מכלתו עוד מ' יום, תליתי עתה וילונות שחורים, שלא יאמרו שהאסטרולוג לא ידע מכך]. כך "המלך", זה הקדוש ברוך הוא, ו"הבן שלו" אלו ישראל, ו"הכלה" זו התורה, והיה הקדוש ברוך הוא יודע שאין ישראל ממתינן בדברות אלא ארבעים יום [שעתידים לחטא אז בעגל], לפיכך השמיע להם הקדוש ברוך הוא את קולו מתוך האש והחושך.

ראיית הקולות

ר' יהודה אומר, מדבר אדם עם חברו הוא נראה וקולו לא נראה, וישראל שמעו קולו של הקדוש ברוך הוא וראו את הקול יוצא מפי הגבורה וברקים ורעמים, שנאמר (שמות כ, טז) וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים. כל מצוות שבתורה תרי"ג מצוות, ושתיים שדבר הקדוש ברוך הוא, לפיכך נקראת "תורה", ומנין "תורה" תרי"א, ושתיים דיבר ה' שנאמר (תהלים סב, יב) אחת דבר אלוקים, שתיים זו שמעתי, הרי תרי"ג.

ישראל כמלאכי השרת

ר' פנחס אומר, כל אותו הדור ששמעו קולו של הקדוש ברוך הוא בהר סיני, זכו להיות כמלאכי השרת, ובמותם לא שלטה בהם רימה ותולעה, אשריהם בעולם הזה, ואשריהם בעולם הבא, ועליהם הכתוב אומר (תהלים קמד, טו), אשרי העם שככה לו. עד כאן.

עוד שנו חכמים בילקוט שמעוני (שופטים רמז מ"ז) שמעו הר תבור והר הכרמל והקדוש ברוך הוא קרא להם "גבנונים", בעלי מומין. ונתן התורה בהר סיני מפני שהיה נמוך. ואף על פי כן לא קיפח הקדוש ברוך הוא שכרם, שבהר תבור נפל שם סיסרא, ושם נאמר בכפל (שופטים ה, ג) "אנכי" לה' "אנכי" אשריה, ואילו בסיני נאמר, "אנכי" פעם אחת. ובהר הכרמל נתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא [על ידי אליהו הנביא] ונאמר בו (מלכים א, יח, לט) "ה' הוא האלוקים, ה' הוא האלוקים" כפל, ואילו בסיני נאמר "אנכי ה' אלהיך" פעם אחת.

עליית משה רבנו למרום

עוד אעתיק לפניך קורא נכבד מן הספר מעין החכמה (הובאו דבריו בס' חמדת ימים ח"ב שבועות פ"ג אות ל' עמ' תקנ"ו מהדו' בני ברק תשע"א), כיצד עלה משה רבנו למרום, ותראה דברים נפלאים, מהקורה בעולמות העליונים, פלאי פלאות, ותקבל חשק והתלהבות גדולה בעבודת השם יתברך וזה לשונו:

בשעה שעלה משה למרום, בא ענן אחד גדול ונורא מאד ועמד כנגדו. ולא היה יודע משה רבנו ע"ה אם לרכב עליו או לאחוז בו. מיד פתח הענן פיו ונכנס משה בתוכו ועלה לשמים, והיה מהלך ברקיע כאדם שמהלך בארץ. פגע בו פלוני המלאך השוער הממונה על י"ב אלפים מלאכי חבלה וגער בו במשה, ואמר לו, מה לך בן עמרם לבא במקום מלאכים? אמר לו משה, אני לא מעצמי באתי, אלא ברשותו של הקדוש ברוך הוא, כדי לקבל את התורה ולהורידה לישראל. כיון שלא הניחו לילך, הכהו משה פצע אחד, ואבדו מן העולם.

והיה משה מהלך ברקיע עד שפגע בפלוני המלאך שהוא גבוה מחבריו ששים רבוא פרסאות, וכל דבור ודבור שיוצא מפיו, יוצאים ממנו י"ב אלפים ברקים של אש. וכיון שראה למשה, גער בו ואמר לו, מה לך בן עמרם במקום קדושים עליונים? כיון ששמע משה את קולו, נבהל משה מפניו וזלגו עיניו דמעות ובקש ליפול מן הענן.

מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא על משה, ואמר לאותו המלאך הנורא מאד, מיום שבראתי אתכם, בעלי מריבה אתם. בתחלה כשבקשתי לברוא את אדם הראשון, עשיתם

קטגוריא לפני ואמרתם לי, מה אנוש כי תזכרנו, ויחר אפי בכם ושרפתי מכם כתות כתות באצבעי הקטנה. ועכשיו מריבים אתם עם נאמן ביתי שהעלתי אותו הנה לקבל תורה להוריד לבני בחירי, שאלמלא תורה, אין עולם ואין לכם דירה ברקיע. כיון ששמע אותו מלאך כך, מיד זרז עצמו לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו, רבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שלא ידעתי שברשותך בא הנה. עכשיו אהיה לו לשלוחו ואלך לפניו כתלמיד לפני רבו.

מיד רץ אותו המלאך וכפף את עצמו, והלך לפני משה כתלמיד לפני רבו, עד שהגיע אצל אשו של זה פלוני המלאך. אמר לו אותו המלאך למשה, לך שוב, שאיני יכול לעכב עצמי מפני אשו של זה המלאך גדול ונורא מאד, שלא ישרפני. כיון שראה משה את המלאך ההוא, מיד נבהל ונחפז לפול מן הענן, וזלגו עיניו דמעות, ובקש רחמים לפני הקדוש ברוך הוא וענהו. ומרוב חבתן של ישראל, ירד הקדוש ברוך הוא בעצמו מכסא כבודו ועמד לפני משה עד שעבר מאשו של אותו המלאך.

מיד העבירו הקדוש ברוך הוא משם ופגע בו רזיאל המלאך, שהוא עומד לפני הכסא וכנפיו פרושות לקבל הבל פיהם של חיות הקודש, שאלמלא כן, נשרפין כל מלאכי השרת. וכיון שראה אותו משה, נזדעזע. מיד נטלו הקדוש ברוך הוא והעבירו משם, ופגע בו גדוד של מלאכי אימה שהם סובבים לכסא הכבוד, שהם גבורים ועצומים מכל המלאכים, ובקשו לשרפו בהבל פיהם. מיד פירש עליו הקדוש ברוך הוא זיו כבודו ואמר לו, השב להם תשובה. אמר משה, רבונו של עולם, כתוב בתורה "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", שמא נשתעבדו למצרים? שוב מה כתיב וכו' וכו'. עד שחזרו והודו כל מלאכי השרת לדבריו של הקדוש ברוך הוא ואמרו, "ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ".

ולמדו הקדוש ברוך הוא את כל התורה כולה בארבעים יום. וכשבא לירד, וראה אימתן של מלאכי השרת וגדודי מלאכי אימה, מלאכי זיע, מלאכי חלחלה, מלאכי רתת, מיד אחזתו חלחלה ושכח את התורה. באותה שעה קרא הקדוש ברוך הוא למלאך שר התורה, ומסר לו למשה את התורה ערוכה בכל ושמורה, וכל מלאכי השרת נעשו אוהביו, וכל אחד ואחד מסר לו דבר סוד, שמות שהם יוצאין מכל פרשה ופרשה וכל שמושיהן שנאמר, "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם".

ויכוח משה עם המלאכים וביאורו

בגמרא (שבת פח:) אמר רבי יהושע בן לוי, בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן, לקבל תורה בא.

אמרו לפניו, חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? (תהלים ח, ה) מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו? (שם ח, ב) ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, החזיר להן תשובה. אמר לפניו, רבונו של עולם, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. אמר לו, אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה. שנאמר (איוב כו, ט) מאחז פני כסא פרשו עליו עננו. ואמר רבי נחום, מלמד, שפירש שדי מזיו [נוטריקון של פרשו - רש"י] שכינונו ועננו עליו. אמר לפניו, רבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה, אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להן [למלאכים] למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה לא יהיה לך אלוקים אחרים. בין הגויים אתם שריוין שעובדין עבודה זרה? שוב מה כתיב בה זכור את יום השבת לקדשו, כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה כבד את אביך ואת אמך, אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב. קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא, שנאמר (תהלים ח, י) ה' אדנינו מה אדיר שמך וגו', ואילו תנה הודך על השמים, לא כתיב. מיד כל אחד ואחד נעשה לו אוהב ומסר לו דבר, שנאמר (שם סח, יט) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם, בשכר שקראוך אדם לקחת מתנות. אף מלאך המות מסר לו דבר, שנאמר (במדבר יז, יב) ויתן את הקטרת ויכפר על העם, ואומר ויעמד בין המתים ובין החיים וגו', אי לאו דאמר ליה, מי הוה ידע. עד כאן דברי הגמרא.

טעם שאחז משה בכסא הכבוד

לכאורה מה הענין שהקדוש ברוך הוא אמר למשה רבנו לאחוז בכסא הכבוד, וברור שאין הכוונה כדי שלא יפחד, ויהא בו כח ואומץ להחזיר תשובה למלאכים, ולא ישרפוהו.

החתם סופר בספרו תורת משה (כאן) בשם ספר אליהם להר"י מקנדיא ביאר, שהקדוש ברוך הוא לימד את משה מה להשיב למלאכים, שטענתם היתה, שלהם ראויה התורה הקדושה בהיותה רוחנית עליונה, וגם הם רוחניים המה, לעומת האדם שהוא גשמי ויסודו עפר וסופו לעפר, ולכך אינו ראוי לתורה. ותשובת משה היתה שאדרבא להיפך הוא, שנעלה האדם על המלאך דוקא בהיותו גשמי, כי המלאכים אינם משיגים אלא בעולם שלהם שהוא עולם היצירה, אבל האדם הוא בבחינת סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, גשמי הוא בעולם הזה, נולד מאב ואם, ועושה מלאכה גשמית וכו', וקנאה ותחרות יש בו, ואף על פי כן, רוחני

הוא ושורש נשמתו למעלה למעלה, גבוה מעולם המלאכים, ואחוז הוא "בעולם הכסא" עולם הבריאה שהוא מרכבה לאצילות. וזה שאמר לו ה' "אחוז בכסא כבודי" היינו בתשובת ה"כסא" הנוכרת, ותאמר להם, שאנו בני אדם מבריתים מהקצה לקצה, ומשיגים בעליונים, ונמצאים בתחתונים, וכאן בעולם הגשמי אנו מעלים את הגשמיות לרוחניות, ומקשרים את עולם התחתון לעליון ביותר, ואם כן אדרבא דווקא אנו ראויים לקבל את התורה הקדושה, שמצד אחד מדברת בדיני העולם הזה הגשמיים, ומנגד היא רוחנית ועליונה, חמדתו הגנוזה של הקדוש ברוך הוא.

טענת המלאכים

מבואר במפרשים שטענת המלאכים "אשר תנה הודך על השמים", היתה טענת בר מצרא. דהיינו, הלכה היא (שו"ע חו"מ סי' קע"ה) שאדם המוכר את שדהו, יש לשכנו בעל הקרקע הסמוכה, את זכות הקדימה בקנייתה, שכן על ידי סמיכות הקרקעות, יקל עליו לעבוד בשניהם. וקבעו חכמים משום כך כמה תקנות, המקנות כעין זכות ממונית לבר מיצר בכל קרקע הנמכרת סמוך לשלו, ולא נחלקו אלא בפרטים, מתי חלה חובה זו וכיצד ניתן לוותר על זכות המצרן.

ולהבין יותר את ויכוח משה והמלאכים נקדים את דברי המדרש (שמות רבה פרשה כ"ח סי' א') וזה תורף דבריו, (שמות יט, ג) ומשה עלה אל האלוקים, הדא הוא דכתיב (תהלים סח, יט) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. מהו "עלית"? נתעלית. פירוש, עלית בגבורת נפשך ממעלת מלאכי מרום, נתגששת עם המלאכים של מעלה, והיתה ידך על העליונה. ואת התורה שהם רצו אותה לעצמם, לקחת מהם מדין בר מצרא, שהרי הם בשמים והתורה היתה חמודה גנוזה תתקע"ד דורות בשמים, הרי שזכותם כביכול קודמת שהם "גרים", "בשכנות" התורה.

דבר אחר "עלית למרום", שלא שלטה בריה מלמעלן כשם ששלט משה. ומבאר המדרש את כוחו של משה, אמר רבי ברכיה, הלוחות היו ארכן ששה טפחים, כביכול היו ביד מי שאמר והיה העולם שני טפחים, ובידו של משה שני טפחים, ושני טפחים היו מפרישין בין יד ליד. עד כאן. ושנינו בירושלמי (תענית ד') בעת קבלת הלוחות, היו ישראל עושים את העגל, "כיון שעשו ישראל אותו מעשה, ביקש הקדוש ברוך הוא לחטפן מידו של משה וגברה ידו של משה וחטפן ממנו".

דבר אחר "עלית למרום שבית שבי", בנוהג שבעולם הנכנס למדינה נוטל דבר שאין עין בני המדינה עליו, שדבר שבני המדינה רוצים בו, משגיחים עליו תמיד. ומשה עלה למרום ונטל את התורה, שהיו הכל נושאים עיניהם עליה. הוי אומר "עלית למרום שבית שבי". יכול

מפני ששבה אותה נטלה חנם שלא בקנין ושלא ברצון בעליה? תלמוד לומר "לקחת מתנות באדם", בלקיחה נתנה לו. עד כאן. כלומר, בקנין גמור, כלוקח מקח במשא ומתן ומשלם מיגיעו. ואם כן יכול יהא חייב ליתן לו דמים? תלמוד לומר "מתנות", במתנה נתנה לו, וכל הנותן מתנה בעין יפה הוא נותן. ללמדך, שזוהי סגולת התורה הקדושה שהמלמדה, מגלה את צפונותיה ללומדיה בחינם. וכן שהלומדה, ישיג בה יותר מכשיעור שהוא עמל ויגע בה, דרך מתנה על ידי ה'.

באותה שעה, ביקשו מלאכי השרת לפגוע במשה, עשה בו הקדוש ברוך הוא קלסתרין של פניו של משה דומה לאברהם. אמר להם הקדוש ברוך הוא, אי אתם מתביישין הימנו? לא זהו שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו? אמר הקדוש ברוך הוא למשה, לא נתנה לך תורה אלא בזכות אברהם, שנאמר (תהלים סח, יט) "לקחת מתנות באדם" ואין אדם האמור כאן אלא אברהם, שנאמר (יהושע יד, טו) האדם הגדול בענקים, הוי- ומשה עלה אל האלוקים. עד כאן.

משום שאכלו אצלו הם צריכים לוותר על התורה?

ויש לדקדק במה שעשה הקדוש ברוך הוא קלסתר פניו של משה דומה לקלסתר פניו של אברהם, וכן במה שאמר להם "אי אתם מתביישין הימנו, לא זה שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו", וכי משום שאכלו אצלו הם חייבים לוותר על טענת הבר מצרא, שלהם מגיעה התורה?

והתשובה לכך היא התשובה לטענת המלאכים שהם ברי מצרא, שהנה מעלת הצדיקים הגדולים, שהגשמיות עצמה, היא בשבילם עבודת ה', ויש צדיקים במדרגה תחתונה מעט, שעוסקים בגשמיות העולם הזה על מנת שתהיה להם על ידי זה הכנה לעסוק בתורה ובעבודת ה', בכח המאכל השתיה או השינה. נמצא שלהם עצם העסק בענייני הגשמיות עדיין אינו עבודת ה' בשלימות, כי השלימות תתבטא רק אחרי כן כשיעסוק בתורה ובמצוות, אבל הצדיקים הגדולים, אלה שזוכים להשגות בתורת הסוד, שאוכלים ושותים בכוונות נשגבות וביחודים שגילו לנו רשב"י והאריז"ל, אצלם האכילה השתיה והשינה עצמם, הם הם עבודת ה', ממש כמו תורה ותפילה.

והנה המלאכים שבאו לאברהם, גם הם התגשמו מגשמיות העולם הזה, וכמו שאכן בסופו של דבר כשהגיעו לסדום נפגעו מהטומאה שם, וכשאמרו "משחיתים אנחנו" נענשו שנדחו ממחיצתם מאה שלושים ושמונה שנה. וכתוב שם שאברהם אמר (בראשית יח, ד) "יקח נא מעט

מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ" ובהמשך (שם ח) "ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו". וכותב על זה באור החיים הקדוש (בראשית יח, ד) וזה תורף דבריו, עוד ירמוז ענין הנוגע למלאכים שיקחו "מעט מים" שהיא התורה, ולהיות כי התורה יש בה בחינת הפשט ובחינת הפנימיות, והנה המלאכים שבאו בדמות אנשים, הוא גוף רוחני שברא להם ה', ובערך עצמות המלאך, יחשב גוף ויתיחס אל הגוף בחינת "רגל", כידוע הטעם ליודעי ח"ן [חכמת נסתר], ורמזו להם שיקחו מעט מים מפשטי התורה ויטהרו בו "רגליהם" שהוא בחינת גוף הניכר עליהם, וישענו תחת "העץ" שהיא התורה שנקראת "עץ" חיים (ויקרא רבה לה ו) ולזה אמר "העץ" בה"א הידיעה. גם אמר להם שיקחו "פת לחם", הוא בחינת פנימיות התורה, ויסעדו בו פנימיותם. דהיינו אברהם מציע למלאכים לסעוד את פנימיותם בפנימיות התורה. ולבאר יותר, המלאכים הקדושים אמנם עוסקים בעבודת ה' במדרגה גבוהה, מכל מקום, מכיון שאין הם בעולם הגשמי, אין הם יודעים לעבוד את ה' בדרגת הצדיקים הגדולים שביארנו לעיל. ומעתה תשובת משה למלאכים היתה שעם ישראל הוא בר מצרא קרוב יותר לתורה מהם, וכמבואר.

אין טענת בר מצרא להרווחה

עוד יש לומר בקשר לטענת המלאכים, שעם ישראל צריך את התורה הקדושה משום ש"דוחקת לנו השעה", כי התורה הקדושה היא חיינו ואורך ימינו, וכל העולם כולו אינו יכול להתקיים אלמלא יקבלו ישראל את התורה, בסוד (ירמיה לג, כה) "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". ואילו המלאכים צריכים את התורה רק בחלק הסוד שלה, משום שאין ביניהם יצר הרע, וגם זאת רק כדי להשתעשע בה, ואם כן הרי זה רק להרווחה, והדין במקרה שהבר מצרא צריך את הקרקע להרווחה, ואילו הקונה צריך אותה משום "שדוחקת לו השעה", לא חל במקרה זה דין בר מצרא, ולכן בטלה טענת המלאכים.

ועוד, שכאשר בני ישראל לומדים תורה, הרי שנהנים גם המלאכים מכך, בסוד המעשה (סוכה כח). ביונתן בן עוזיאל ש"ל כל עוף שהיה פורח מעליו היה נשרף", שפירוש "נשרף" היינו, שהיה נהפך ממלאך שבעולם היצירה לשרף שבעולם הבריאה, והיינו שתורת עם ישראל בעולם הזה מרוממת את המלאכים. וכן בסוד (בראשית יח, ד) "ויקח נא מעט מים ורחצו רגליכם" שאמר אברהם למלאכים, שעל ידי "מעט מים" שהיא התורה הקדושה [המכונה מים (כדאיתא בב"ק יז.)] שילמדו ישראל, יהיה רחיצת רגלים למלאכים, שעל פי הסוד הוא ביטול יניקת החיצוניים מהעולמות שהם מצויים.

”וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר סִינִי” (יט, ב)

כל יום צריך לעשות תשובה ובפרט קודם לימוד התורה

פירש רש"י (כאן, ומקורו ממכילתא מסכתא דבחודש פרשה א'), להקיש את נסיעתן מרפידים לביאתם להר סיני, מה ביאתם להר סיני בתשובה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה. עד כאן. כלומר, לעיל (יז, א) כאשר עם ישראל שהו ברפידים, שלא היה להם מים, התקוטטו עם משה והתלוננו למה זה העלייתנו וכו'. ומסמיכות פסוקנו בין "רפידים" להר "סיני", דרשו חז"ל, שכשם שלמעמד הר סיני, עם ישראל הגיע מתוך תשובה, אף נסיעתם מרפידים היתה לאחר חזרה בתשובה.

ברם לכאורה יש להתבונן, הלא אם כבר חזרו עם ישראל בתשובה ברפידים, לשם מה ביאתם להר סיני גם היתה בתשובה? וכתב הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א בספרו טעם ודעת (כאן) ליישב זאת, על פי המסופר על רבנו סעדיה גאון, שנתאכסן אצל אדם אחד שלא הכירו, ואף על פי כן, כבדו מאוד ושרתו כראוי ליהודי נשוא פנים. ואולם לכשנודע לבעל האכסניה על גדולת אורחו וקדושתו, החל לכבדו ביתר שאת וביתר עוז, כראוי לערכו הרם. בשעת פרידתו, הודה רבי סעדיה גאון למארחו, ואז החל המארח לבכות ולבקש מחילה, על שבתחילה לא כבדו כראוי לכבוד תורתו, קודם שידע מגדולתו. אמר רבי סעדיה גאון, יש לנו ללמוד ממנו מוסר, שבכל יום שמתעלה האדם בהשגת כבודו ורוממותו יתברך, על כן צריך הוא עתה לחזור בתשובה על קוצר השגתו ומיעוט עבודתו לפנים, כפי הכבוד שהיה ראוי לו לחלוק כלפי שמיא.

ולכן כשבאו בני ישראל להר סיני ונתעלו בדרגתם, עשו תשובה בשנית על זמן דרגתם הנמוכה יותר בעת שיצאו מרפידים, ומיעטו בכבודו יתעלה הראוי לו.

וכתב השל"ה הקדוש (יתרו, מאמר דרך חיים תוכחת מוסר אות ל"ז), הרי שישראל עשו תשובה לפני שקיבלו את התורה, מכאן רמז למה שאמרו מקצת המקובלים (עיין תיקוני זהר חדש דף צ"ט ע"א) שלפעמים נמנע מהאדם להבין איזה פשט או איזו חקירה, ודבר זה הוא מחמת הקליפה שנוצרה מאיזה עוון שעשה, המבדלת בינו לבין מה שרוצה להבינו. ולכן צריך האדם לפשפש במעשיו ולהתוודות ולהיות מודה ועוזב. וכן תיקן הרמ"ק זצ"ל (בראש ספרו הפרדס) תפילה על זה לפני הלימוד. וכך ינהג כל אדם, אם קשה לו ההבנה, יתחרט על עוונותיו ויתוודה וישוב אל ה', ויתפלל אליו יתעלה, שיחונן אותו דעה וילמדהו בינה.

ויש רמז לדבר, שבתפילת שמונה עשרה, אנו מוצאים שברכת "אתה חונן" נסמכה לברכת "השיבנו אבינו לתורתך וכו'" והחזירנו בתשובה שלימה לפניך". היינו, אם אדם רוצה חכמה בינה ודעת, הרי זה תלוי ב"השיבנו", דהיינו בחזרתך בתשובה. עד כאן. ובספר מאור ושמש (פ' תרומה ד"ה וזהו, ובפ' דברים ד"ה והנראה) כתב שאם לא כן נקרא רשע, ונאמר בו (תהלים נ, טז) ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי. ע"ש.

"וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וְכו' וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל" (יט, ב)

חלומנו של רבנו שלמאן מוצפי זיע"א

כתב האור החיים הקדוש (כאן), שכוונתו לומר, כיון שנסעו "מרפידים", כלומר מרפיון ידים מהתורה, זכו להגיע למדבר סיני. כי כאשר היו ברפיון, לא יכלו לקבל את התורה, כי התורה דורשת מרץ ועוז.

בענין זה מספר רבנו מרן ראש הישיבה זצ"ל בספרו קול יהודה (ריש פרשת יתרו) על הפסוק (שמות יט, ב) ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני, דברי פלא, כי כך היה במלחמת העולם השנייה, כשהגרמנים התקרבו לארץ ישראל והמצב היה חמור עד מאוד, הרב הצדיק ר' שלמאן מוצפי זכר צדיק לברכה, עשה תפילות רבות והלך לקברי אבות, וברוך ה' כי נושענו מהגרמנים. ואמנם הגאולה השלמה עדיין לא באה, וכך הראו לו בחלום, את הפסוק (ירמיה מז, ג) לא הפנו אבות אל בנים מרפיון ידים, וביארו בחלום, כי הרפיון בתורה מעכב את הגאולה, שהרי הלכתם לקברי אבות ולא נעניתם לגאולה שלמה. עד כאן.

"וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וְכו' וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל" (יט, ב)

ג' דברים הנצרכים להשגת התורה

סדר הפסוקים צריך ביאור, שלכאורה היה צריך פסוק זה להכתב תחילה, ורק לאחריו הפסוק (הקודם) "בחדש השלישי וכו' באו מדבר סיני"? אלא לרמז לנו שהתורה צריכה ג' דברים, התחזקות גדולה, ענוה ואסיפת חברים, דהיינו שיהיה שלום ביניהם. ושלושתם רמוזים בפסוק זה, שתחילה (בפסוק קודם) כתוב, באו מדבר סיני, והיינו שבאו לקבל את התורה, ושוב ממשיך הפסוק, "ויסעו מרפידים", פירוש, הסיעו עצמן מרפיון ידים להתחזק בקבלת התורה (וכוננו עליל בדברי האור החיים הקדוש). "ויבאו מדבר סיני", ההר השפל מכל ההרים, והם גם כן נעשו

ענוים ושפלים (וכנזכר לעיל בדברי החיד"א). "ויוחן שם ישראל", שנאספו שם כאיש אחד באהבה ושולם ביניהם (כדאיתא במכילתא מסכתא דבחודש פרשה א'), כי שלושתם הם תנאים לקבלת התורה.

"וַיִּחַן שֵׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר" (יט, ב)

נתינת התורה על הר סיני והר המוריה

עיקר פרשת יתרו הוא קבלת התורה על הר סיני לכן נרחיב בזה: כתוב במדרש (תהלים סח, ט), שבשעת קבלת התורה נעקר הר המוריה ובא למדבר, כדי שתנתן התורה על המקום המעולה הזה. נמצא שהתורה נתנה לנו על שני הרים, הר המוריה והר סיני.

כדי להבין את סוד הדבר שהיה צריך הר המוריה להעקר ולבא להר סיני ותנתן התורה על שניהם כאחד, נקדים הקדמה לבאר על הקשר הנפלא שבין עשרת הנסיונות שנתנסה אברהם אבינו, לבין עשרת הדברות שנתנו לישראל בהר סיני. על הפסוק (בראשית כו, ה) "עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרותי מצותי חקותי ותורתי", כותב בעל הטורים דבפסוק זה ישנן עשר תיבות, כנגד עשרת הדברות, שבהם עק"ב תיבות, וכנגדם נתנסה אברהם יו"ד נסיונות, וכמובא בזה"ק (ואתחנן דף רסג:) כל אלו העשרה נסיונות שנתנסה בהם אברהם ועמד בכולם, הם כנגד עשרת הדברות. כל נסיון כנגד מאמר אחד, ונתנסה במאמר ההוא ועמד בו. נמצא, שקיים את העולם שנברא בעשרה מאמרות. והעשרה מאמרות שבהם נברא העולם הם הכלי לעשרת הדברות. וביארו בספרים, כי כאשר אמר הקדוש ברוך הוא "אנכי ה' אלהיך", היה זה ב"קול גדול", היינו ששום דבר לא היה יכול לעצור את הקול, והקול חדר והקיף את כל העולם, ואף את הדומם, כל דבר קלט וספג את הקול של "אנכי", ומשום כך לא היתה אפשרות לשום הד לחזור, ואם כן קול ה' נספג בכל המציאות, בדומם צומח חי ומדבר. והנה התורה צריכה להקיף עד הדרגה התחתונה ביותר, שהיא בחינת העקב, וזה מה שנאמר באברהם אבינו (בראשית כו, ה) "עקב" אשר שמע אברהם בקולי. ואחרי שעמד אברהם אבינו בעשרה נסיונות, שהאחרון שבהם הוא נסיון העקידה, מאז היה הוא ובניו ראויים לקבל את התורה, שכלולה בעשרת הדברות שנתנו בהר סיני כנגד עשרה נסיונות.

על פי זה יתבאר מה שהרחבנו במקום אחר, שהלוחות היו בסוד יעקב, שכן יש בהם עשרה דברות, עק"ב תיבות וכת"ר אותיות. והכל בסוד "יעקב", י' דיעקב כנגד עשרת הדברות. עק"ב דיעקב, כנגד מנין התיבות שיש בעשרת הדברות. גם האות י' במילוי נכתבת כך, יו"ד,

ועולה בגימטריא עשרים, ועשרים עולה בגימטריא כ"ר, כנגד האותיות. ועשרה מאמרות שהם בחינת הכלי לעשרת הדברות, הם הלוחות, שהם הכלי שעליהם ובתוכם עשרת הדברות, והם כנגד ארבע נשותיו של יעקב: רחל, לאה, בלהה, זלפה, העולות בגימטריא תל"ח, כמנין "לחת".

מעשה תתבאר הסיבה שעקר הקדוש ברוך הוא את הר המוריה ממקומו והביאו אל הר סיני כדי שתנתן התורה עליו, היות ועל ידי העקידה השלים אברהם עשרה נסיונות שהם כנגד עשרת הדברות, ובזכות כך זכו ישראל לקבל את עשרת הדברות בהר סיני, לכן מן הראוי שבשעת מעמד הר סיני, יעמוד שם גם הר המוריה, שבזכותו קבלו ישראל את התורה.

השמות שבלוחות הברית

בזוהר הקדוש (יתרו דף צ' ע"ב) מבואר, שבחמשת הדברות הראשונות כלול ג"כ חמשת הדברות האחרונות. ואחד כנגד אחד והם נגד חמשה חומשי תורה. ומבאר על זה אחיין הגר"א בספרו עבודת הגרשוני (שיר השירים ה, י), דקדוק נפלא, עשרת הדברות נחלקים על הלוחות לשני חלקים, חמש דברות מצד ימין וחמש בצד שמאל, וכאשר נתבונן נראה, שבדברות שמצד שמאל לא נזכר כלל שם הוי"ה או שם אלקים. לעומת זאת בחמשת הדברות שבצד ימין, נזכרו בכל אחת מהן שתי השמות, הוי"ה אלקים, כמו שנאמר, אנכי, "ה' אלהיך". לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני כי אני "ה' אלהיך". לא תשא את שם "ה' אלהיך". זכור את יום השבת לקדשו כאשר צוך "ה' אלהיך". כבד את אביך ואת אמך... למען יאריך ימין על האדמה אשר "ה' אלהיך" נותן לך.

ומבאר הרב, באמת היה ראוי שבחמשת הדברות שבצד ימין יזכר שם הוי"ה שהוא מדת הרחמים, שכן צד ימין רומז על החסד והרחמים, ואילו בצד שמאל היה ראוי שיזכר שם אלקים, שהוא מדת הדין, שכן צד שמאל רומז על הדין. אולם, ביקש הקדוש ברוך הוא להמתיק את הדין שבצד שמאל, ולכן כללו בתוך חמשת הדברות שבצד ימין, וזהו מאמר הזוהר הקדוש "באלו חמשה מאמרות כלול הכל", כלומר שחמשת הדברות שבשמאל כלולים בחמש שבצד ימין.

עתה נרחיב להבין את דבריו, על פי מה שגילה לנו האריז"ל (שער הכוונות בהקדמת דרושי ר"ה, ובעוד מקומות רבים), כי שורש הדינים הם חמש מיני גבורות בחמש אותיות מנצפ"ך הבאות בסוף התיבה, ולעומתן ישנם חמשה חסדים הממתקים את החמש גבורות, ובהתערבבם יחד עם החמש גבורות, נמתקים הגבורות, כדבר מתוק הממתיק דבר מר. מזה נשכיל להבין, כי ענין

חמשה שמות אלו, הם כנגד חמש גבורות, ואלו חמשה שמות הוי"ה, הם כנגד חמשה חסדים הממתיקים לחמשת שמות אלו. ומעתה נבוא להבין דברי אחיין הגר"א שהאיר את דברי הזוהר הקדוש, כי באמת היה ראוי להיות חמשה שמות הוי"ה בצד ימין של הלוחות, כנגד חמשה חסדים, ולעומת זאת היה ראוי להיות חמשה שמות אלו בצד שמאל, כנגד חמש גבורות. אולם ביקש הקדוש ברוך הוא להמתיק את חמש הגבורות על ידי התערבותם בחמשה חסדים, לכן כלל את חמשה שמות אלו שבצד שמאל של הלוחות, עם חמשה שמות הוי"ה שבצד ימין של הלוחות.

השמות שבעקידה

ועתה נראה דבר פלא, כי כאשר נתבונן בפרשת העקידה, נראה שזכרו שם במכוון חמש פעמים שם הוי"ה עם חמש פעמים שם אלו. ויש לבאר ענין זה על פי מה המובא בליקוטי תורה להאריז"ל (ד"ה וישכם אברהם), כי תכלית עקידת יצחק היתה לכלול מדת החסד של אברהם, עם מדת הדין של יצחק. וכן לכלול מדת הדין של יצחק, עם מדת החסד של אברהם. וכך יתמקו הגבורות של יצחק על ידי החסדים של אברהם.

על פי האמור מפרש האריז"ל את הכתוב בפרשת העקידה (בראשית כב, ז) "ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי", בכך נתכוון יצחק לכלול עצמו עם אביו אברהם שמדתו חסד. והשיב לו אברהם "ויאמר הנני בני", ובכך התכוון אברהם לכלול עצמו עם בנו יצחק שמדתו דין. ומסיים הכתוב "וילכו שניהם יחדיו", היינו שהדין של יצחק, היה כלול בחסד של אברהם, והחסד של אברהם היה כלול בדין של יצחק.

מעתה יומתק להבין הטעם שזכרו בפרשת העקידה חמשה שמות הוי"ה עם חמשה שמות אלו, כדי ללמדנו, שבזמן העקידה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח, נמתק הדין של יצחק, שהם חמש גבורות הרמוזים בחמשה שמות אלו, על ידי החסד של אברהם שהם חמשה חסדים הרמוזים בחמשה שמות הוי"ה.

וזיה יובן עוד נפלאות מעשה ה', אשר עקר את הר המוריה והביאו למדבר למסור עליו את עשרת הדברות לישראל, מאחר שבזכות העקידה שהיה הנסיון העשירי, זכו ישראל לעשרת הדברות, ועל ידי העקידה נמתקו חמשה שמות אלו על ידי חמשה שמות הוי"ה שזכרו בפרשת העקידה, לכן בחר הקדוש ברוך הוא למסור את עשרת הדברות לישראל על הר המוריה.

השיעבוד וארבעה כוסות כנגד עשרת הדברות

ועכשיו נקשור בעזרת ה' את דבריו של העבודת הגרשוני הנזכרים, עם יציאת מצרים, שהיתה הכנה לקראת מתן תורה, על פי מה שגילה הארזי"ל (שער הפסוקים) על הפסוק (שמות יב, מ) ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה, שהסיבה שהיו ישראל צריכים להיות במצרים ארבע מאות ושלושים שנה, היא כנגד חמש פעמים שם אלהי"ם שעולה בגימטריא ארבע מאות ושלושים. ולכן נזכר שם "אלוקים" חמש פעמים בשלושה פסוקים (שמות ב כג-כה), ויהי בימים הרבים ההם... ויזעקו ותעל שועתם אל "האלוקים" מן העבודה, וישמע "אלוקים" את נאקתם, ויזכור "אלוקים" את בריתו... וירא "אלוקים" את בני ישראל, וידע "אלוקים", כדי ללמדנו שתכלית השעבוד במצרים, היה להמתיק הדינים מחמשה שמות אלוים שהם ת"ל (430) שנה.

והנה מבואר במדרש (ילקוט שמעוני פרשת שמות), שקושי השעבוד במצרים היה רק שמונים ושש שנים [גימטריא של שם "אלוקים" אחד]. נמצא לפי זה, שלא נמתק במצרים אלא רק שם אלהי"ם אחד, ועדיין צריכים היו להמתיק ארבעה שמות אלוים. על כך, כותב מרן החיד"א זצ"ל בספרו שמחת הרגל (לימוד ג' על "נרצה"), כי מטעם זה תקנו חז"ל לשתות בליל פסח ארבע כוסות, כי כו"ס בגימטריא שמונים ושש כמספר "אלוקים", לרמוז שהוציאנו הקדוש ברוך הוא ממצרים לפני שנמתקו ארבעת שמות אלוים, ומטעם זה גם נזכרו בפרשת וארא, ארבע לשונות של גאולה, והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי, כנגד ארבע פעמים פ"ו [שמונים ושש] שנה שיצאו ממצרים קודם הזמן.

על פי האמור, נוכל להבין מעט, את שכתב המקובל האלהי רבי שמשון מאוסטרפולי זי"ע, בספר ליקוטי שושנים (דף י"א ע"א), בפירוש הפסוק (שמות יט, ב) ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני. כי "רפידים" בגימטריא שלש מאות ארבעים וארבע, כמספר ארבע פעמים "אלוקים" עם הכולל, שלא נמתקו בגלות מצרים. לכן, כדי לתקן ענין זה, "ויבואו מדבר סיני", "סיני" בגימטריא חמש פעמים שם הוי"ה, הממתקים את חמשה שמות אלהי"ם. וזהו רמז הפסוק "ומשה עלה אל האלוים", "ה-אלוים" היינו ה' [חמש פעמים שם] אלוים, להמתיקם על ידי קבלת התורה בהר סיני, ש"סיני" עולה בגימטריא חמש פעמים הוי"ה.

ועל פי הדברים האמורים, מתפרשים נפלא הפסוקים (שמות ג, יא), ויאמר משה אל האלוים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים, ופירש רש"י (שם) על פי

המדרש (שמות רבה פרשה ג') "וכי אוציא את בני ישראל", שאל משה רבנו מלפני ה', מה זכות יש בידם להוציאם, הלא לא היה קושי השעבוד רק שמונים ושש שנה, כמנין "אלוקים", ועדיין צריך להמתיק עוד ארבע פעמים "אלוקים" קודם היציאה ממצרים? השיב לו הקדוש ברוך הוא (שם פסוק יב), בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה. כלומר, מה ששאלת באיזו זכות יצאו ממצרים בטרם המתיקו את חמש פעמים אלוקים, התשובה היא, "תעבדון את האלוקים על ההר הזה", משום שעתידים לקבל את התורה על הר "סיני" שעולה חמש פעמים שם הוי"ה, הממתקים חמשה שמות אלוקים, כנרמז בפסוק "ומשה עלה אל האלוקים".

הנה כי כן, נפלא עתה להבין את דברי עבודת הגרשוני הנוכרים, שמטעם זה נתן הקדוש ברוך הוא לישראל בהר סיני את עשרת הדברות שנכללו בהן חמש דברות מצד שמאל, בתוך חמש דברות שבצד ימין, על ידי שנזכרו בחמש דברות מימין חמש פעמים שני שמות הוי"ה אלהי"ם, לרמזו, שעל ידי מתן תורה, נמתקו חמשה שמות אלהי"ם שהיו צריכים להמתיק בגלות מצרים, ומטעם זה ניתנו עשרת הדברות על הר סיני שעולה חמש פעמים הוי"ה.

"אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים וְאָבָא אֲתֶכֶם אֵלַי" (יט, ד)

נמשלו ישראל לנשר

דרשו במכילתא דרשב"י (פי"ט אות ד'), מה נשר זה עולה ממטה למעלה בשעה קצרה, כך ישראל עולין ממטה למעלה בשעה קצרה. מה עלייתו, עלו שלא כדרך הארץ, אף ירידתו [כשישראל חטאו] ירדו שלא כדרך הארץ.

הנשר שהביא את בעל המקדש מלך לגן עדן

בספר מסעות ירושלים (מאמר סדר יום עשירי עמ' קנ"ג), וכן בספר אהבת חיים (ח"א פרשת ויצא עמ' קכ"ח) מובא מעשה נורא שסיפר רבנו בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע ששמע מפה קדוש זקינו האדמו"ר בעל השם שלמה זי"ע, ששמע מרב אחד מוקני התלמידי חכמים וחסידים הראשונים שבעיר הקודש צפת, שסיפר זאת לפני חותנו הרב הקדוש רבי שמעלקא בנו של הרב הקדוש רבי משה ליב מסאסוב זי"ע, מה שראה בחיבור כתב יד על מסכת שבת מהגאון הקדוש האלהי מרן רב שר שלום בוזגלו זי"ע בעל המחבר ספר מקדש מלך על הזהר

הקדוש, שכותב שם בהקדמתו, את אשר קרה איתו מעשה ה' כי נורא הוא הפלא ופלא. ומכיון שסיפור פלא זה לא יאומן כי יסופר, לכן העתקתי את המעשה כלשונו, וכה כתוב שם:

בעל המקדש מלך הפליג בספינה מלונדון לעיר הקודש צפת, והנה ביום הששי ערב שבת קודש, נחה הספינה באמצע הדרך על שפת הים באיזה נמל במקום שאינו מיושב וסמוך לעיר. אז ירדו רבים מהנוסעים עלי ארץ היבשה לזמן מועט, להינפש מעט מטורח הדרך, וגם המקדש מלך בתוכם. והוא היה משוטט ברעיונותיו, ומה עמקו מחשבותיו, והלך יחידי כמטייל בשדה למרחוק קצת, והיה כראותו כי הטה יותר מני דרך, ונתרחק מהספינה, היה משובב נתיבות דרכו חזרה. ובבואו אל המקום אשר עמדה שם הספינה בחוף ימים, וירא הנה הספינה כבר עזבה בתוך כך את החוף, וחלפה הלכה לה בים דרך, עם כל האנשים אשר בקרבה. ונתבהל עד מאוד וירא כי אין איש, וישתומם, כי אין יישוב ואין מקום לנוס וליקלט שמה, ונשאר כתורן בראש ההר, וכנס על הגבעה, וברוב שרעפיו בקרבו, הלך ושב אל המקום אשר עמד שם בתחילה בתוך היער, ויתבונן כי עוד מעט יבא ויעריב השמש, והשבת קודש ממשמשת ובאה.

ויפן כה וכה, וירא מקום מרחוק, שנדמה לו איזה בנין בית וחומה בתוך היער, אין ולא ורפיא בידה, אם לילך עד אותו מקום, כי מי יודע את מי ימצא ומי דר שמה, אם לא שודדים ורוצחי נפשות וכהנה. ותפול עליו אימתה ופחד. ובתוך כך עיניו לנוכח יביטו, כי נשר גדול מעופף ומתקרב לקראתו, והנשר התייצב על הארץ בסמוך לו, ויפרוש כנפיו הגדולים לנגדו, כאילו מתחנן לו לעמוד עליהם. בראותו ככה, ניסה את רגליו ועלה על כנפי הנשר. מיד הנשר ישאהו על אברתו והביאו והעמידו שמה לפני אותו הבנין, בדד יניחנו, והנשר טס וידא על כנפי רוחו לדרכו.

הנה זה עומד אחר כותלי הבית שהוא ארמון רם ונשא, יפה עינים וטוב רואי, ובדפיקת לבב ניסה לפתוח פתח הבית, ובא חדר לפניו מחדר, ואין שום איש שמה, כי אם היכלי שן בנויים לתלפיות ומצויירים באבנים טובות ומרגליות. וגם הבריחים מצופים זהב וכלים מכלים שונים עשויים זהב וכסף כמו בבית המלכות, אשר עין לא ראתה דוגמתו. וישתומם על המראה הגדול הזה, ויתבונן על מעשי ה' כי נורא הוא, שהביאו עד הלום, ובצל כנפיו יחסה ויתלונן. ועתה אין לו מה לדאוג, כי הבין שהוא בגן עדן העליון, כי אם לזעוק עוד אל המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אודות שבת קודש. והתמרמר בינו לבין קונו ויאמר, דרכי מעולם לטבול במקוה בערב שבת לכבוד שבת. עודו מדבר, וישא עיניו וירא בחדר אחר שמה מקווה מים, וירד וטבל עלה ונסתפג ויטול ידיו. ושוב אמר, דרכי מעולם ללבוש ד' בגדי לבן לכבוד

שבת קודש. הוא שח ויהי, וירא כי מונחים לפניו כרצונו ד' בגדי לבן. ועוד אמר, דרכי מעולם ללמוד מסכת שבת בשבת, ולהתחיל בפניא דמעלי שבתא. ומיד ראה מוכנת לפניו גמרא מסכת שבת יפה ומהודרה. אחר כך אמר עוד, דרכי מעולם לטעום מאכלי שבת קודש בערב שבת. ואז נברא לפניו על השלחן כלי עם דגים טובים, וטועמם חיים זכו. וישב אל השלחן בלבוש הבדים לבושין דלעילא, כמלאך ה' צבאות ללמוד בגמרא שבת, וחידושים רבים ונפלאים עלו ברעיונו ודעתו אז, ולמד באהבה. ושוב ראה לפניו מנורה יפה בנרות ערוכים, ובראותו כי פנה היום, הדליק את הנרות לכבוד שבת קודש.

אחר הדברים האלה, פתאום שמע מאחורי הפרגוד שבהיכל אחר ופנימי שמה, שמתנוודים הילך והילך כאילו אנשים מתכנסין ובאין. בחרדת קודש ניסה לפתוח את דלת ההיכל הנ"ל ולא יכול. ויבן שאין לו רשות ליכנס יותר, וישוב למקומו. וישמע מהיכל קודש הנזכר, שהתחילו להתפלל מנחה צלוצא דמעלי שבתא. ואז גם הוא לבש טלית מצוייצת על ראשו, והתפלל עמהם בדחילו ורחימו. אחר גמר תפלת ליל שבת קודש, כמעט שכנה דומה בנוה שאנן היכל האחר הפנימי, והוא יושב ודומם בדביר היכלו. וראה את המציאה על השלחן הטהור הכל מוכן בעדו, חלות בשר ודגים וכל מטעמים. וצדיק אוכל לשובע נפשו. והיו המטעמים אשר אהב לנפשו, מעין עולם הבא. ואחר ברכת המזון, ראה מטה מוצעת לו בכרים וכסת כראוי, וישכב בתוכה ונעמה לו שנתו.

ביום השבת בבוקר, שוב טבל במקוה, והכל חזר כדאיתמול, וישמע באסיפת המחנה הקדושה בהיכל הפנימי, ומתוך חדר שלו התפלל עמהם תפלת היום, בשפה ברורה ובנעימה קדושה כולם כאחד. ובשעת קריאת התורה, שמע שקראו ועלו כל השבעה רועים, אברהם, יצחק, יעקב וכו' עד דוד המלך ועד בכלל. ואז נחרד חרדה גדולה ביראת הכבוד ורגש קודש, ומה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלוקים, אשר נטע גן בעדן מקדם. ואחר התפילה, הכל מתוקן לסעודה כדאיתמול, ולמד כל היום במסכת שבת, בטוב טעם ודעת עליון, גם ישן שינת צהרים ויקרא לשבת עונג.

לעת תפלת מנחה, שוב התפלל עם הנאספים בהיכל הפנימי, ויטול ידיו לסעודה שלישית, ויאכל מעין החיים דגים שהכינו לו מן השמים לסעודה זו. ויזמר אתקינו סעודתא וכו'. ואחר הזמירות, לעת פנות ערב ביציאת השבת, הרגיש חבלי שינה ותנומה לעפעפיו, וחשש שלא יישן באמצע הסעודה, על כן מיהר ונטל ידיו למים אחרונים וברך ברכת המזון. ומיד כשגמר ברכת המזון, בעוד שלא הספיק לשכב ולנוח במטה כבודה המוצעת שמה כנוכר. תרדמה גדולה נפלה

עליו, ונתנמנם במקום ישיבתו בידו על השלחן, והנה הוא נרדם, ויחלום כי הוא בעולם העליון, במקום מושב הבית דין של מעלה. ועתה במוצאי מנוחה, יושבים ודנין אותן הנשמות שנפטרו בשבת העוברת. וירא בחזיונו, איך שעברו כמה וכמה נשמות כאלה. והבית דין דנו עליהם, וכאשר הכריזו שהוא צדיק, נעשה רעש ושמחה גדולה, וצעקו חיילי מרום, פנו מקום בגן עדן. וככה עברו כבני מרון נשמות רבות לפני הבית דין בעת ההוא.

בתוך אותן הנשמות, היה איש זקן אחד כבן שמונים שנה שהיה לו בית מרוח בסמוך לעיר הקודש צפת, והתנהג בדרך הישר והטוב, שנפטר בשבת קודש זה העבר. וכאשר דנו עליו, ויצא הכרוז שהוא צדיק ויכנס לגן עדן, בתוך כך בא מלאך ורוח אחד במראה שחור ואיום מאוד, ויצעק, המתינו נא המתינו באיש פלוני הזקן מהכפר שסמוך לצפת, כי מום בו, ואני הוא היודע ועד, שפעם אחת בא אליו לבית המרוח ערבי אחד בשבת קודש, וביקש למכור לו מין משקה, והוא לא רצה למכור, מפני קדושת שבת קודש, אבל הערבי איים עליו, שאם לא יתן לו, דמו בראשו. ואז צויה שיקח לעצמו המשקה מבית המרוח שלו, והוציאה לחוץ, והלך לדרכו. ועל ידי זה עבר עבירה של צד חילול שבת, ואיך יכנס נקי ובר לבב לגן עדן. ולקול צעקת רוח רעה הנזכר, ישבו הבית דין של מעלה לדון בזה, והמלאך מליץ חיפש עליו זכות והגיד, כי נתן בלי ממון, וגם היה אונס של סכנת נפשות. ויצא הפסק, אמנם הוא תלמיד חכם וצדיק, אבל בדבר הזה פגם בנפשו, שלפי שיטת התוספות ישנו בזה נידוד עבירה דרבנן, ועל כן תהא נשמתו נדה וגם נעה שבע שנים, ועל ידי זה יצרוף כבור סיגו, ואחר כך יכניסוהו לגן עדן.

ויהי כשמוע הקדוש בעל מקדש מלך את הפסק הלז, תמה מאוד, דהלא אפילו משפט הרשעים אינו רק י"ב חודש, ולאיש צדיק ותלמיד חכם כזקן הזה, בעבור נידוד חטא כל דהוא, יגיע לו שבע שנים במשפט חמור כזכר? ומאוד נכמרו רחמיו על הנדון הלז, ולא יכול להתאפק, ויתייצב גם כן לפני הבית דין של מעלה, ויען ויאמר לפניהם, נפשי תחת נפשו, והנני מקבל עלי לסבול שבע שנים טלטול נע ונד, תחת השבע שנים של הזקן הנפטר הלז, ונקי ישוב לביתו לגן עדן העליון לפי מעשיו הישרים. הבית דין קיימו וקיבלו והסכימו להצעתו. ונפדה אותו זקן מענשו, והזקן הרכין ראשו בהבעת ישר כחו של הקדוש מקדש מלך, בעד רוב הטובה שעשה לו. ומיד הובילו את הזקן לגן עדן, ואחר כך קול יצא מבי דינא רבא דלעילא, כי יתחילו עתה לעיין בדינו דהאי גברא [הבעל מקדש מלך], אשר קיבל עליו במסירות נפש באמת עונש חמור כזה, לסבול גלות ז' שנים בעבור אהבת ישראל, לאיש אחד אשר מעולם לא ראהו ולא ידעו ולא הכירו כלל. ועשה בזה מצוה נשגבה וחשובה שאין כמוה, ולמה יגיע לו עוד עונש, זו תורה

וזה שכרה? ועל כן יצא הפסק מהבית דין, להקל מעליו עונשו שקיבל מעצמו, ורק יום לשנה יחשב, ותחת הז' שנים, יהיו ז' ימים. והיינו שלאותו זקן הנפטר סמוך לצפת הנ"ל יש לו שבעה בנים, ונגזר על הרב בעל מקדש מלך, שילין בכל לילה אצל אחד מהבנים הנזכרים, ואחרי עבור שבעה לילות, יחשב לו כאילו היה נע ונד ז' שנים. וטוב לו אחר כך להתענג על רב טוב בארץ הקודש לאורך ימים ושנות חיים.

אחר כל הדברים האלה, ויקץ הרב בעל מקדש מלך, וירא והנה הוא יושב בשדה, ושוב אין כאן לא בית ולא ארמון, לא חדרים לא שלחן ולא כלים מאומה. והאיש משתאה ומחריש לדעת מה זה ועל מה זה והיכן הוא. ויזכור את המקום אשר היה בשבת קודש, ואת המחזה אשר חזה בהקיץ ובחלום. וישא עיניו וירא ממרחק, והנה אנשים רבים באים מן השדה וההר, ונרות בעששית זכוכית בידם להאיר על הארץ. ובהתקרבם אליו, חקר ודרש מהם באיזה מקום הוא כאן? ונודע לו שהוא בעיר הקודש צפת. והשדה, היינו ההר הזה, הוא בית מועד לכל חי [בית הקברות]. וישאלו אנשי המקום אותו לאמר, מי הוא ומאיזה מקום הוא? ואמר, אל תשאלו ממני דבר, רק הגידו נא לי מאין באתם עתה באישון לילה כל המחנה הזה אשר פגשתי? וישיבו אותו דבר, כי בליל שבת קודש העבר נפטר פה [בסמוך] אדם חשוב תלמיד חכם זקן אחד בן שמונים, ועתה אחר עבור איזה שעות בליל מוצאי שבת, הביאוהו לקבורה בבית החיים בצפת, והלכו ללוותו, וכעת ישובו לביתם. והוא עמד מרעיד, בזכרו את כל המחזה בחזיונו בשבת בהקיץ, ואחר כך בחלום. ותפעם רוחו בקרבו, על אמיתת הדברים עתה ממש, ועל שכבר הביאוהו משמים כעוף יעופף ממרחק עד הלום למחוז חפצו לעיר הקודש צפת, אשר אוה למושב לו בקרבה. ולא סיפר להם מאומה, רק זאת הגיד באתרא דלא ידעי ליה, כי צורבא מרבנן הוא, וכי אינו יודע לאיזה מקום לפנות עתה ללינת לילה. והיו גם כן באותו מעמד בתוך העם שבעה בנים של אותו זקן הנפטר, והתחילו כל אחד מהם לבקש את האורח הלזה שיבא אצלו ללון. והוא אמר, אל תהי מריבה ביניכם אודותי, והנני אם ירצה ה' למלאות רצון כל אחד מכם, להיות בכל לילה אצל אחד מהשבעה בנים. וכן היה. ונפטר על ידי זה מעונשו שקיבל עליו בחלום הלילה כנזכר. והרב בעל מקדש מלך זכר את כל אשר נעשה עמו, וכאשר ראה בחלום לא נפל דבר ארצה. עד כאן לשון ספר מסעות ירושלים. (הובא באוצר פלאות התורה).

**"וַעֲתָה אִם שָׁמָעַתְשָׁמְעוּ בְּקֻלִּי וְשִׁמְרֹתֶם אֶת בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים
כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ" (יט, ה)**

הקדוש ברוך הוא בחר בעם ישראל בזכות יחוסם וענוותנותם

יש לפרש בפסוק זה, לפי המובא בספר מבחר פנינים (כאן), מעשה במלך שהיה יושב בהיכלו, והיו לפניו כמה מעלות לשיבה. באו שלושה בני אדם אצלו, וישבו לפניו בלי רשותו. האחד ישב למטה, והאחר ישב במעלה הגבוהה מרעו, והשלישי בגבוהה ביותר. ויחר למלך מאוד על שישבו כך בלא רשותו. ויאמר לראשון היושב ראשונה במלכות, מה ראית להושיב את עצמך למעלה? אמר לו חכמתי היא שעמדה לי. שאל לשני כזאת, ואמר לו, היחוס שלי, הוא שעמד לי, והגביה אותי לישב למעלה. אחר כך שאל לשלישי, מה ראית לשבת למטה מכולם? אמר לו, אדוני המלך, יודע אני בעצמי שאני שפל משניהם. אמר לו המלך, חייך שאתה החכם והמיוחס מבין שניהם ועתה קום ועלה למעלה.

והנה עם ישראל נתעלו ביחוס יותר מכולם, שאנו בני האבות הקדושים, ואילו האומות יחוסם מבלבל לגמרי, וכמאמר הגמרא (ברכות כה). בא סנחריב ובלבל את כולם. גם ישראל נתעלו במדת הענוה, וכמו שאמרה הגמרא (חולין פט). על הפסוק (דברים ז, ז) לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בכם, כי אתם המעט מכל העמים. ולכך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, חושקני בכם, שאפילו בשעה שאני משפיע עליכם גדולה, אתם ממעטים עצמכם לפני. נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני (בראשית יח, כז) ואנכי עפר ואפר. נתתי גדולה למשה ואהרן, אמרו (שמות טז, ד) ונחנו מה. לדוד, ואמר (תהלים כב, ד) ואנכי תולעת ולא איש. אבל עובדי כוכבים אינן כן, נתתי גדולה לנמרוד, אמר (בראשית יא, ד) הבה נבנה לנו עיר. לפרעה, אמר (שמות ה, ב) מי ה' אשר אשמע בקולו. לסנחריב, אמר (מלכים ב, יח, לה) מי בכל אלהי הארצות וגו'. לנבוכדנצר, אמר (ישעיה יד, יד) אעלה על כמתי עב. לחירם מלך צור, אמר (יחזקאל כח, ב) מושב אלוקים ישבתי בלב ימים. ועכשיו כשנתן הקדוש ברוך הוא את התורה לישראל זכו גם לחכמה.

וזהו שנאמר כאן "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", שתקבלו את התורה, "והייתם לי סגולה", "סגולה" הוא מלשון הניקוד "סגול", שלו שלש נקודות, האחת גבוהה מרעותה. כלומר שאתם מיוחסים וענוים וחכמים, ואם כן אתם יכולים לעלות למעלה, שמי שיש לו באמת את המעלות האלה, הוא ראוי לישב למעלה.

עם ישראל צריכים להרגיש שהם משרתים, ובהו יהיו לי סגולה

המגיד מדובנא (אהל יעקב, כאן) מבאר פסוק זה, על פי משל לעשיר שמתה עליו אשתו. לימים כשהחליט לשאת אשה, עלה בדעתו שלא יקח אשה עשירה, אלא את אחת הנערות המשרתות אצלו, להיות לו לאשה. וכשבא לקחתה לאשה, אמר לה, עד עתה היית משרתת כמו כל המשרתות, אבל עכשיו את נהפכת להיות גברת הבית. דעי לך, כי המעמד הזה של גברת הבית, אין בו רק זכויות, אלא יש בו גם חובות, ועוד יותר מכל המשרתות. הרי לכל משרתת תפקיד מסוים, האחת אחראית על הכלי כסף, והאחת על הכלי זהב וכו'. אבל את תהיי אחראית על הכל, ומה שנגרע מעבודת איזו משרתת, אותו אדרוש ממך, כיון שאת עקרת הבית. וכי תאמרי, אם כן מה היתרון שלי על כל המשרתות, ובמה יודע שאני גברת הבית ואתה אישי? פשר הדבר נחלק בין שנינו, כי אני אשתדל להטות לך חן וחסד ולהרים קרנך למעלה ראש כיאות לגברת. אמנם את לא כן תדמי, אלא תתני בלבך, כי נעשית שפחה כפולה, ועבודתך כפולה בשמירת כל הכלים. ועל ידי זה הרבה ארבה גאונך וגאוותך. ואילו יגבה לבך בקרבך ותרגישי שאת גברת הבית, ואת כל אשר לי, תשליכי אחר גוון, הנה כבודך בקלון תמירי.

הנמשל הוא לעם ישראל, הקדוש ברוך הוא בחר בנו והבדילנו מן העמים להיות לו, והנה הדבר כולל שני דברים, ראשית, ההתרוממות של עם ישראל על כל העמים ואהבתו הגדולה אלינו. והשנית, הוא מה שמוטל על עם ישראל לשמור ולעשות את כל מצוות התורה, והכל תלוי רק בישראל. והעצה הטובה להצליח בכך הוא, שלא נתפאר ונתגאה ברום מעלתנו, שאם כן, נוכל לגרוע מהעבודה המוטלת עלינו, ותתקלקל האהבה של הקדוש ברוך הוא אלינו. ולכן אנו צריכים להרגיש בנפשנו, שנעשנו עבדים ומשרתים להקדוש ברוך הוא, ולהיות עינינו פקוחות על כל עבודת הקדוש ברוך הוא, ובקיום התורה והמצוות, בשקידה ויגיעה רבה, וכך תהיה אהבת ה' אתנו לנצח.

וזהו שאמר הכתוב "ועתה אם שמע תשמעו בקולי", אם תרצו להתמיד בדבר, לשמוע בקול ה' ולשמור כל מצוותיו וחוקיו לבל לסור מהם, "והייתם לי סגולה מכל העמים", אז אני ארים קרנכם וארבה כבודכם, אך זה בתנאי "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", כלומר אתם לעצמכם תרגישו שאתם כהנים משרתים, ושאתם צריכים להרבות בחיוב העבודה, וכך תוכלו לעמוד בתפקידכם, לשמור ולקיים את הכל, ותהיה אהבת ה' מתמדת עליכם.

מעשה נורא בזוה"ק בסגולת העשבים

יש לרמוז כאן בפסוק רמז גדול, על פי דברי הזוהר הקדוש (יתרו דף פ' רע"א) תניא, אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ובני רבי חייא היה עמי. ובעוד שהיינו הולכים בדרך, מצאנו איש אחד שהיה מלקט בשדה עשבים לרפואה. התקרבו אליו ואמרתי לו, בן אדם, קשר הכולל הרבה קשרי עשבים למה הוא לך? [שהיה לו הרבה קשרי עשבים מינים ממינים שונים, כל אחד בפני עצמו, ואחר כך קשר את כולם יחד], ואותו האיש לא זקף ראשו ולא ענה כלום. חזרתי עוד הפעם ואמרתי לו, ולא ענה כלום. אמרתי לבני רבי חייא, איש זה, או שאזניו אטומות, או שהוא שוטה, או שהוא חכם. ישבנו אצלו לראות את מעשיו.

אחר כך ליקט את אותם העשבים וקשר אותם יחד וכיסה עליהם בעלי גפנים, ואמר לנו, אני רואה שאתם יהודים, ואומרים על היהודים שהם חכמים, אם לא הייתי חס עליכם עכשיו, הייתם מרוחקים מבני אדם כמצורע הזה שמרחיקים אותו מכל הבני אדם. כי אני רואה שריח של עשב אחד שהיה קרוב אליכם נכנס דרך החוטם בגופכם, ועל ידי זה תהיו מצורעים שלושה ימים. אלא אכלו את אלו שומים המדבריים של השדה, ותתרפאו. אכלנו מהם, כי היו נמצאים לפנינו, ונרדמנו ונקשרנו בזיעה זמן רב. אחר כך התעוררנו ואמר לנו האיש ההוא, עתה אני רואה שאלהיכם עמכם, שהרי מצאתם אותי ונשלמה רפואת גופכם על ידי.

אחר כך אמר לנו, ראיתם שלא זקפתי ראשי ולא דברתי עמכם, משום שאבי היה חכם בסגולת העשבים יותר מכל בני דורו, ולמדתי מאבי הדרכים של כל העשבים שיש בהם דברים אמיתיים. ואני בכל השנה דירתי בין העשבים, ועשב זה שראיתם שכיסיתי אותו בעלי הגפנים הללו, הוא נצרך לי, כי בביתי יש מקום אחד והוא לצד צפון, ובמקום ההוא תקוע ריחיים אחד, ומהעין של אותו ריחיים, יוצא מזיק בצורת אדם עם שני ראשים וחרב חדה בידו, ובכל יום הוא מצער ומפחיד אותנו. וליקטתי עשב זה כדי להרוג את אותו מזיק. בואו אחרי ותראו את כוחו של העשב הזה, ומה שהקדוש ברוך הוא גילה בעולם, ואין מי שיודע דרכיו בכל דבר.

הלכנו אחרי אותו האיש, ובעוד שהיינו הולכים בדרך, כפף את עצמו לנקב אחד שבארץ, ושם מאותו העשב בנקב, ויצא משם נחש אחד וראשו היה גדול. לקח סודר אחד וקשר את הנחש כמו שקושרים גדי. ואנו היינו יראים מהנחש. אמר לנו, בואו אחרי ואל תיראו. הלכנו אחריו עד שהגענו לביתו, וראינו את המקום ההוא בחושך אחורי כותל אחד. לקח נר אחד והדליק מדורה של אש להאיר סביב המקום ההוא. כי לרוב החושך לא הספיק נר אחד, אמר לנו, ממה שתראו לא תפחדו ולא תדברו כלום.

בתוך כך, התיר את הנחש מקשריו, וכתש במכתשת מאותם העשבים שליקט ושם אותם בראש הנחש. נכנס הנחש בעין של הריחיים, ושמענו קול רעש שכל המקום נודעזע, ופחדנו עד שרצינו לצאת. אחז אותו האיש בידיו ואמר לנו, אל תפחדו, קרבו אצלי. בתוך כך יצא הנחש והיה שותת דם. לקח האיש ההוא מאותו העשב ושם בראשו של הנחש כבתחילה, ונכנס הנחש עוד הפעם בעין של הריחיים. לשעה קלה ראינו שיצא מהעין ההיא אדם אחד עם שני ראשים, והנחש היה כרוך סביב צוארו. חזר ונכנס בעין ההוא של הריחיים ויצא, וכן היה ג' פעמים. בתוך כך נעקר הריחיים ממקומו, כי רצו לצאת הנחש ואותו אדם ביחד. אך עין הריחיים היתה צרה לצאת דרך שם שניהם יחד, ויצאו האיש והנחש ונפלו ומתו שניהם, ואנחנו פחדנו מאוד. אמר לנו אותו האיש, זהו כוחו של העשב שלקטתי לפניכם, שיש בכוחו לשבר ולהרוג את המזיקים ואת החיצונים. ובשביל זה לא דברתי עמכם ולא זקפתי ראשי בשעה שקרבתם אלי, לפי שהייתי צריך לדייק ולכוין היטב במעשי שלא אבלבל בין העשבים.

ואמר לנו עוד, אילו היו יודעים בני אדם החכמה של כל מה שנטע הקדוש ברוך הוא בארץ, וכח של כל מה שנמצא בעולם, היו מכירים את כח רבונם בחכמתו הגדולה. אבל הסתיר הקדוש ברוך הוא חכמה זו מבני אדם, כדי שלא יטו מדרכיו, ולא יבטחו בחכמה ההיא, וישכחו את הקדוש ברוך הוא.

ממשיך רבי יוסי ואומר, כשבאתי וסיפרתי דברים אלו לפני רבי שמעון, אמר לי, ודאי אותו האיש היה חכם. בא וראה, אין לך שום עשב שצומח בארץ שאין בו חכמה גדולה וכוחו גדול בשמים. למשל, בא וראה מן האזוב, שבכל מקום שהקדוש ברוך הוא רוצה לטהר את האדם, באזוב הוא נטהר. והטעם הוא, כדי שיתעורר כוחו שלמעלה הממונה עליו. כי כח ההוא שממונה עליו, כשמתעורר, הוא מבער רוח הטומאה והאדם נטהר. ועליך אני אומר, ברוך הקדוש ברוך הוא שהצילך מהצרעת ומהמזיקים, עד כאן דברי הזוהר הקדוש.

על פי זה יש לפרש כאן את הכתוב, היות ונתבאר שהקדוש ברוך הוא ברא סגולות גדולות ועצומות בעשבי השדה, ונתן בהם כח גדול, לזה נאמר, "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי", היינו שעל ידי שתקבלו עליכם את התורה, "והייתם לי סגולה", היינו שתקבלו את כל כוחות סגולות העשבים, כי תכלית כח סגולות העשבים הוא להעיד על כח סגולת התורה, ולכן הדבק בתורה עצמה, היא תהיה לו לכח ומגן עצום, במקום הכוחות של סגולות העשבים.

והייתם לי סגולה כניקוד סגול

הסבר נוסף בפסוק מצאנו לרבנו שמשון מאוסטרופלי זיע"א שכתב בספרו קהלת משה (ריש הספר דף י"א, וגם בלקוטי שושנים דף ט"ו) ששם הוי"ה ב"ה מתחיל באות יו"ד. וכן שם ישראל מתחיל ביו"ד, וגם שם ירושלים מתחיל ביו"ד. והנה שלשה יודי"ן, אם תצרפן זו ליד זו יוצרות את הניקוד סגול, וזהו מה שנאמר "והייתם לי סגולה", שהקדוש ברוך הוא, ישראל וירושלים, יהיו באחדות, בזמן שעושים רצונו של מקום, ואז יהיו כמו "סגול". וזהו בזמן שהיה בית המקדש קיים וירושלים בנויה על תילה. אבל אחרי שנחרבו בית המקדש וירושלים, נסתלקה היו"ד של ירושלים, ונשארו היו"ד של שם הוי"ה, והיו"ד של ישראל, ונעשו כמו הניקוד צירי, שהם שתי נקודות זו ליד זו. וזה שנאמר בתהלים (צא, טו) עמו אנכי בצרה, ובמדרש פליאה דרשו, אל תקרי בְּצָרָה אלא בְּצִירָה, ולהאמור מבואר כשהקדוש ברוך הוא ביחד עם ישראל, ונשארו שני יודי"ן של הוי"ה ושל ישראל כצורת הניקוד צירה.

והוסיף על זה בספר ילקוט המוסר ואבני השהם (ח"ב יתרו, עמ' קי"ג) שבמדרש שאלו, למה "ירושלים", והשיב לו חברו "הוא". וביארו את כוונת המדרש, ששאל השואל, למה ירושלים כמעט בכל התנ"ך מופיעה כשהיא חסרה אות יו"ד? והשיב "הוא", רוצה לומר, משום שעל ידי חורבן בית המקדש, נחסרו האותיות ו"ה משם הוי"ה, ונחסרה האות אל"ף מהמילה כסא, ונשאר כס. כמו שנאמר (שמות יז, טז) כי יד על "כס יה", שנכתבו כאמור חסרות. והנה כל האותיות החסרות יחד הן האותיות הו"א, האותיות ה"ו משם הוי"ה והאות אל"ף מהמילה כסא. וכיון שאלו חסרות מפני הגלות, לפיכך גם נחסרה מירושלים היו"ד האחרונה, וכאמור שבגלות נסתלקה האות יו"ד מירושלים. וכשיבנה בית המקדש ותבנה ירושלים, אז ישתלם שם הוי"ה ברוך הוא, ויהיה הכסא שלם, וישתלם גם השם ירושלים. וכן אמרו רבותינו ז"ל (מדרש שוחר טוב תהלים ריש מזמור צ"ז) אין השם שלם ולא הכסא שלם עד שימחה שם זכר עמלק הרשע, במהרה בימינו אמן.

מובטח לעם ישראל שישארו בצביונם ובצורתם כמו הסגול

עוד נראה לבאר זאת בדרך נוספת, כי הניקוד סגול תכונתו, שבכל צד אשר אתה מהפכו, נשאר בצורתו, "סגול". כך הבטחה היא לישראל, שלעולם ישארו בצביונם ובצורתם, ועל אף מאורעות הזמנים והגלויות, לא ישפיע עליהם הדבר לשנותם, שלעולם ישארו ישראל. וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין מד.) ישראל אף על פי שחטא "ישראל הוא". (ילקוט המוסר ואבני השהם, ח"ב, יתרו עמ' קי"ד, משם הרה"ק ר' דוד מלעלוב זצ"ל).

"עם סגולה" ע"י שמירת העינים והפה

עוד דרשו דורשי רשומות (מובא בהגדת באר החיים, בידרמן, עמ' כ"ה), כי צורת הניקוד סגול היא משתי נקודות בשורה העליונה, והן מרמזות לשתי עינים, ותחתיהן ישנה נקודה אחת, הרומזת לפה. וזה מה שהקדוש ברוך הוא מבקש מן האדם "והייתם לי סגולה" היינו שאת ה"סגול" הזה [דהיינו את העינים והפה] יתנו לו, על ידי השמירה עליהם רק בדברי קדושה וההרחקה בדברי עבירה.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵךְ אֶל הָעָם וְקַדְשֵׁתָם הַיּוֹם וּמָחָר וּכְבָּסוּ שְׂמֹלֹתָם" (יט, י)

צריך לעקור את שורש התאווה על ידי לימוד התורה

המגיד מדובנא (אהל יעקב) נשא משלו, לאדם שלקה בעורו ועלתה מוגלה בידו, הלך לרופא שבעיירתו, ונתן לו סמי מרפא והנה נרפא הנגע. אולם למחרת עלתה חזוית במצחו. הלך לרופא אחר, שילם לו שכרו מושלם והלה משח לו משחה על הפצע, ואכן לאחר זמן קצר נעלם כמות שהיה. אך שוב השכם בבוקר נוכח לראות לדאבון לב שצמח לו פצע חדש על אפו. וכמעשהו בראשונה ובשניה, כן בשלישית וחוזר חלילה. יעץ לו ידידו הטוב, מה לך לכלות ממוןך כוחך וזמנך על רופאים זוטרים אלו, סע לעיר הגדולה, שם נמצא רופא יחיד מומחה, אמנם משכורתו היא "עשרת מונים", אך בוודאי על ידו תיפטר מפצעים אלו אחת ולתמיד. שמע לדבריו ועשה כעצתו, הגיע לרופא הגדול, וזה נתן לו לבלוע כדורים מיוחדים, למחרת ראה כי "כולו הפך לבן" הנה הוא מלא פצעים מכף רגל ועד ראש, ניגש בחרי אף אל הרופא ואמר לו, למה זה רימיתני, ומדוע עוד הגדלת את פצעיי. הסביר לו הרופא באר היטב, שורש הפצעים הינם מחמת מחלה פנימית שהדם שלך מזוהם, ועל כן יוצאים בגופך הפצעים. עד עתה, כל אותם הרופאים טפלו רק בפצעים החיצוניים, על כן הסירו ממך נגע במקום פלוני, אך שוב הופיע נגע חדש במקום אלמוני. אמנם אני ראיתי את שורש ומקור הנגע, ונתתי לך סמי רפואה למקור המחלה, על כן יצא כל הזיהום ופרץ חוצה, ועתה בנקל תתרפא מכל הפצעים החיצוניים, ושוב "לא תוסיף לראותם עוד עד עולם".

הנמשל הינו, שהדרך הנכונה ללחום ביצר ולעקור את התאוות, היא על ידי המלחמה בשורשה הפנימי, שהוא שורש פורה ראש ולענה, ולא להלחם בתאוה פלונית או אלמונית, כי למחר יתאוה למשהו אחר... רק אם יעקור את שורש הרע, ייפטר מכל אותם יצרים קשים

ורעים. וכיצד יעקור מפנימיותו את רוע התאוה? הדרך לכך היא רק על ידי לימוד התורה והתחזקות בתפילה.

"וַיֹּצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לְקִרְאָת הָאֱלֹהִים מִן הַמַּחֲנֶה וַיִּתְּצֻבּוּ בַּתַּחֲתִית הָהָר" (יט, יז)

ניסים ונפלאות שנעשו בהר סיני

במסכת שבת (פט.) איתא, שבשעה שבאו ישראל להר סיני נעשו להם ניסים ונפלאות במקום זה, וכנרמז במילה "סיני" שהוא בחילוף אותיות "ניסי".

וכתב על כך המפרש "מרכבת המשנה" על המכילתא (שם אות ז'), שההר נתלש ממקומו, וישראל היו עומדים תחתיו צפופים על פי נס, ורגליהם נטולים מן הארץ, לא נגעו רגליהם בקרקע, אפס באויר היו עומדים על פי נס, כי כמו שנפתחו שבעה רקיעים כן נפתחו שבעה ארצות למטה, ועם ישראל עמדו באויר. ע"כ.

דבר פלא מצאנו בספר בן יהוידע על מסכת שבת (פט., ד"ה שם הר) בשם האר"י ז"ל על מה שמבואר בגמ' שנעשו ניסים לישראל בהר סיני, שאחד מן הניסים הגדולים שאירעו בהר סיני היה, שבשעת מתן תורה נעשה כל השטח סביב ההר ריק מאויר, ובדרך הטבע אי אפשר היה להתקיים ולעמוד אפילו שעה אחת בלא אויר, ובני ישראל היו עומדים סביב ההר, בדרך נס בלא אויר כלל.

ולפי זה נראה לי להוסיף, שנמצא גם כן שזה ששמיעת הקולות של הדברות וקול השופר בשעת מתן תורה, ושהיה הקול הולך וחזק מאד, היה הכל בדרך נס, שהנה בספר הברית (מאמר י"ז פ"ה ופ"ו) כתב שחוש השמיעה תלוי באויר, ובלי אויר לא ישמע גם קול פעמון המצלצל. ואם כן זה שהיה הקול הולך וחזק מאד בשעת מתן תורה, על כרחך שהיה בדרך נס, שהרי בכל שטח של הר סיני לא היה אויר.

הרים שנעקרו ממקומם

אחד מהניסים והנפלאות שהיו במתן תורה היה, שנעקרו הרים ממקומם והגיעו בפועל לרגל מעמד מתן תורה, כדאיתא במכילתא דרבי ישמעאל (כאן, מסכתא דבחדש פרשה ה'), כשעמד הקדוש ברוך הוא ואמר אנכי ה' אלהיך, היו ההרים מתרעשים והגבעות מתמוטטות, ובא תבור מבית אלים וכרמל מאספמיא, שנאמר (ירמיה מו, יח) יחי אני נאום המלך ה' צבאות שמו, כי כתבור בהרים וככרמל בים יבא. וכן איתא במסכת מגילה (כט.) ומה תבור וכרמל שלא באו אלא לפי שעה ללמוד תורה וכו'. ומבואר שההרים נעקרו ממקומם ממש.

ויותר מכך איתא בילקוט שמעוני (שופטים רמז מ"ז) שהר הכרמל היה שט בים עד שהגיע למדבר. ועיין עוד ברבינו בחיי (לקמן פסוק כ"ד) שזה מה שנאמר בתהלים (קיד, ד) "ההרים רקדו כאלים" ואין זה משל, אלא מציאות, וכמו מה שכתוב שם, "הים ראה וינוס" זה מציאות ולא משל.

ודע שלא רק בשעת מתן תורה נעקרו הרים ממקומם, אלא גם בשעת קריעת ים סוף כבר נעקר הר ממקומו, וכמו שמצינו בדרשת חז"ל במכילתא פרשת בשלח (מסכתא דויהי פרשה ג'), רבי יוסי הגלילי אומר, כשנכנסו ישראל לים כבר הר המוריה נעקר ממקומו, ומזבחו של יצחק הבנוי עליו, ומערכתו הערוכה עליו, ויצחק כאילו עקוד ונתון על המזבח, ואברהם כאילו פשט ידו ולקח את המאכלת לשחוט את בנו.

כפיית ההר כגיגית

והנה חלק מהנסים שנינו בגמ' שם (פח.) מהו "בתחתית ההר"? מלמד שנתלש ההר ממקומו, וכפה עליהם כגיגית, ואמר להם הקדוש ברוך הוא, אם אתם מקבלים התורה, מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. עד כאן. ובדומה איתא במכילתא (פרשה ג') "ויתצבו", נכפפו, מלמד שנתלש ההר ממקומו, וקרבו ועמדו תחת ההר. שנאמר (דברים ד, יא) ותקרבו ותעמדון תחת ההר. עד כאן.

בענין זה של כפיית ההר כגיגית יש לשאול דלמה הוצרך הבורא יתברך לדבר זה הרי עמ"י אמרו נעשה ונשמע על רצונם לקבל את התורה, ועוד מהו שאמר "שם" היה לו לומר "כאן" תהא קבורתם.

מבארים התוספות (שבת פח. ד"ה כפה), שאף על פי שעם ישראל כבר הקדימו נעשה לנשמע, מ"מ היה חשש שמא יחזרו בהם, בשעה שיראו את האש הגדולה, ולכן כפה עליהם הקב"ה ההר כגיגית.

דרך נוספת לבאר את הצורך המיוחד בכפיית ההר כגיגית, כתב בספר יושב אהלים (ענתבי, בדרשה לליל פסח עמ' תק"כ בהוצאת מכון הכתב) בשם השל"ה הקדוש, משום שעל ידי מעשה כפיית ההר, הם נחשבו כמתים, שהרי היו כקבורים באדמה, ועל ידי כן פסקה מהם זוהמת הנחש, [שהרי בקבורה פוסקת טומאת הנחש] ורק על ידי כך היו ראויים לקבל את התורה. ועוד עיין שם.

בדרך אחרת ביאר מרן הבעל שם טוב הקדוש (כתר שם טוב סי' מ"ז), שאין כל כך רבותא להכריז "נעשה ונשמע" בשעה שהם שרויים במצב הארה זכים ומצוחצחים, אחר מ"ט ימי הספירה שהכינו עצמם לקראת קבלת התורה. ומכיוון שידע הקדוש ברוך הוא שלא לעולם יישארו במצב טוב, ויבואו גם ימי החשיכה, על כן כפה עליהם הר כגיגית, כדי שיקבלו על עצמם עול תורה בכל אופן ומצב, אף כשיהיו צריכים לכופ עצמם לכך, והיא היא עיקר קבלת התורה.

תשובה אחרת אמר הרב הקדוש הרמ"מ מלעלוב זי"ע, שכשעמדו בהר סיני, פסקה זוהמתן ובטל מהם יצר הרע. אלא שבמצב כזה, שוב אין חפץ להקדוש ברוך הוא בעבודתם, שהרי כבר יש לו בשמים ממעל רבי רבבות מלאכים שרפים ואופנים שאין בהם יצר הרע, ואינו נצרך גם לברואי מטה, אם אין בהם יצר הרע. על כן כפה עליהם הר, שהוא היצר, כפי שהגמרא (סוכה נב.) כותבת על היצר שהוא נדמה ל"הר" גבוה, כלומר שהחזיר להם את היצר הרע כבראשונה, ובזה חזרה מעלתם למקומה, שמעתה יהיה להם במי ובמה להלחם, ולאיש אשר אלה לו, לו חפץ ה' לתת את התורה.

מדרגת האדם ניכרת דווקא כשהוא טרוד

ועל מה שאמר שם ולא כאן ענה על כך הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל (מובא במנחת ערב ע"ז עמ' כ"ו ובספרים רבים), בדרך דרש, דכאן מונח יסוד גדול בעבודת האדם את בוראו, דרך בני אדם לתרץ את חוסר עבודתם את הבורא, באמירה לכשיגיעו ל"שם", לכשהמצב ישתפר, ויסתלקו המפריעים, או אז ילמדו, אז יתפללו... וזאת רמזו כאן חז"ל בלשונם "שם תהא קבורתכם", כי האמירה "שם", היא בבחינת "תהא קבורתכם", כי כאן נעוץ כשלוננו של האדם, אחרי שהיצר הרע כבר ידאג שה"שם" הזה לא יבוא לעולם, ולבסוף ימצא האדם את עצמו עומד ריקם...

וכבר פירשו הרבה מגדולי המוסר והחסידות (בן פורת יוסף מקץ ד"ה וזהו תכלית פתרון) את דברי התנא (אבות פ"ב מ"ד), אל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה. היינו, "אל תאמר לכשאפנה אשנה", אל יאמר האדם, כאשר אזכה, וראשי ולבי יהיו פנויים מכל טרדה, אז אשב ואלמד בהתמדה עצומה. אל תאמר כך, מדוע? "שמא", אולי מה שהקדוש ברוך הוא מחפש ממך הוא דוקא, את ה"לא תפנה", חפצו לראות כיצד הנך עובד אותו דוקא כשלבך אינו פנוי מטוהר וטרדות, כיון שזו אינה חכמה לעבוד את ה' כשהכל בסדר, ומדרגתו האמיתית של האדם ניכרת דווקא בהיותו טרוד, אם אז על אף הטרדות בכל זאת הוא עובד את הבורא יתעלה.

”וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר” (כ, א)

מאמרים חוצבי להבות בחיוב הגדול לעסוק בתורה יומם ולילה

פרשתנו עסוקה בקבלת התורה, ושעם ישראל נצטוו להכין את עצמם קודם לכן, ואת כל המעמד הגדול של מתן תורה, ועל הפסוק (שמות יט, יז) ”וַיֵּצֵבוּ בַתְּחִיתָה הָהָר”, ידועים דברי הגמרא (שבת פח.) שדרשו, מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית ואמר להם, אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו, שם תהא קבורתכם. ובמדרש (כת”י ילקוט, ע”י תורה שלמה) כתוב שאמר להם בלשון אחרת, ואם לאו, אחזיר את העולם לתוהו ובוהו. ולכך נדבר מעט דברים במעלת התורה, קדושתה ודרכי השגתה.

כתב הרב ראשית חכמה (בהקדמתו אות כ”א והלאה) בשם הזוהר (ויקרא דף כ”ב ע”א) בא וראה, סוד הדבר, אין כנסת ישראל עומדת לפני המלך אלא בתורה. שהרי כל זמן שישאל שבארץ עוסקים בתורה, כנסת ישראל שהיא השכינה שורה עמהם. אך כשמתבטלים מהתורה, אין כנסת ישראל יכולה להמצא עמהם אפילו שעה אחת. עד כאן. ועיקר תורה לשמה הוא לדעת אותה כדי לקיים מצוותיה. ובעוד שיעסוק בה, אף על פי שיעסוק בה שלא לשמה, מתוך שלא לשמה בא לשמה (כדאיתא בפסחים נ:). וכן אמרו בירושלמי (חגיגה א, ז), הלוואי אותי עזבו ותורתי שמרו, שהמאור שבה היה מקרבן אצלי. ועוד, שהעוסק בה על מנת לקיים, חשוב לפניו יתברך כאילו קיים.

ומבואר ברעיא מהימנא ובתיקונים שעיקר עסק התורה הוא למעשה, וזה לשון הרעיא מהימנא (פנחס דף רי”ט ע”א) כי התורה נקראת עץ, כמו שכתוב (משלי ג, יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואדם הוא עץ, כמו שנאמר (דברים כ, יט) כי האדם עץ השדה, והמצוות שבתורה דומות לפירות, ומה כתיב בו (דברים כ, כ) רק עץ אשר תדע כי לא מאכל הוא אותו תשחית וכתר, ”אותו תשחית” מהעולם הזה, ”וכרת” מהעולם הבא, ומשום זה הוא צריך לעקור את עצמו מאותו מקום שיש שם רשעים, שלא יכול להצליח שם בתורה ומצוות, ולנטוע עצמו במקום אחר בין צדיקים, ויצליח בתורה ומצוות. מה אדם בלא בנים נקרא עקר, ואשתו נקראת עקרה, אף התורה כך, בלא מצוות היא נקראת עקרה, ומשום זה אמרו (במשנה באבות פ”א מ”ז) לא המדרש עיקר אלא המעשה. עד כאן מהזוהר.

וממשיך הרב ראשית חכמה (שם אות כ”ז), עם היות שאמר ”זכאה חולקהון דאינון דמשתדלי באורייתא יממא ולילי”, לשון הפסוק נקט ככתוב (תהלים א, ב) ובתורתו יהגה יומם

ולילה, ולא ישלול בעבור עסק התורה, עסק המעשה, שאפשר לקיים זה וזה. כגון שיעסוק בתורה מעוטר בציצית ותפילין, שהקדמונים היו זהירין בזה הרבה, שלא היו הולכים ארבע אמות בלא ציצית ותפילין, הרי בזה מקיימים תורה ומעשה כאחד. וטעם העסק בתורה יומם ולילה, הוא לדעת אמיתות קיום המצוות ברמיזתם וסודם כראוי. וזה רמוז בראש פרשת מקץ (וזהו מקץ דף קצ"ג ע"א) בא וראה כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולהתאמץ בעבודת הקדוש ברוך הוא, ולעסוק בתורה ימים ולילות, כדי שידעו ויתבוננו בעבודתו יתברך. ע"כ. ראה, כמה חיוב מוטל עלינו לעסוק בתורה, וממנה תתעורר היראה, שנאמר (תהלים יט, י) יראת ה' טהורה עומדת לעד, וכל מציאות ספר תורה ותפילין, הוא להזכיר לעסוק בתורה בתמידות שנאמר (שמות יג, ט) למען תהיה תורת ה' בפיך, והיינו (יהושע א, ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפיך.

מעלת החושק בתורה

אדם שחושק בתורה כל כך, עד שביום ובלילה לא יחשוב בדבר מדברי העולם אלא בה, בודאי שישגי מעלה נפלאה בנשמתו, ולא יצטרך לסיגופים ותעניות, שאין הדבקות תלויה אלא בחשק ואהבת התורה, עד שיחשוק בה כאהבת תשוקתו, וגם בהתמדת השכמת חצות לילה בחשק.

הבט וראה בחנוך ואליהו ומשה רבנו עליהם השלום, אשר עלו למרום בחיים ונכנסו בתוך להבות אש, וניתן לחנוך להיות ראש המלאכים, ואליהו מלאך הברית, ולמשה להלחם עם כת האכזרים ולנצח האדירים, ותורה לישראל הוריד. וכמה מהשלמים אשר מנו חכמים, שנכנסו לגן עדן בגוף ובנפש. ואף השלמים שלא נכנסו כמותם, והם קבורים בקבריהם, אין הרקבון שולט בהם, מסיבת שגופם נהפך לאור בהיר ובנשמה מאיר, ואין הרקבון שולט כי אם בגוף בולט. הרי שביד האדם להזדכך חומר שלו ולהעלותו בבחינה רוחנית על עסקו בתורה ומצוות, כי בטורח עסקו בהם מתמרקת קליפת החומר מעליו. כי הזיעה שמזיע בעסקו בהם, ממחה את החומר ומזכך אותו, כשמש המכה ברוב חמימותה במחנות הזהב ומהפך עפר מן האדמה לעפרות זהב. כי יש זהב שנעשה מחמימות השמש המכה באותו מקום, כך גם כן חמימות התורה שנמשלה לאש דכתיב (דברים לג, ב) אש דת למו, ועסק מצוותיה מהפכים את הגוף לצורה.

ההפרש בין מאכל התורה למאכל עבירה

וכתב בשבט מוסר (פרק י' ד"ה ודע) ודע בני, שהתורה נקראת מאכל דכתיב (משלי ט, ה) לכו לחמו בלחמי, והעבירה נקראת מאכל, דכתיב (שם ל, כ) אכלה ומחתה פיה, וההבדל בין

שני המאכלים הוא, כי מאכל התורה דהיינו לימודה, מאכל רוחני הוא, וכל עוד שאוכל, מתאוה עוד לאכול ואינו שבע, באופן שמעולם אינו קץ מאכילתה. ואילו מאכל העבירה הוא מאכל גופני, ואחר שאוכל ושבע, קץ באכילתו ומואס בכל מאכל שבעולם. המשל בזה, להנחת השולחן וסילוקו, מאכל התורה דומה לשעה שאדם עורך שולחנו לאכול, והיא נקיה וטהורה (איוב לו, טז) "ונחת שלחנו מלא דשן", אז אדם מתאוה לאכול כל מאכל שיביאו לפניו, כי מחמת רעבונו לא תשבע עינו. ואילו מאכל הזנות ושאר העבירות, דומים לשעת סילוק השולחן, כשהוא מלא קליפות ועצמות ומאוס מהמרק הנשפך בו, ואדם קץ לראותו ומואס בכל מאכל. כך הרשעים, אחר שעושים העבירה ושבעין ממנה, מיד מואסים בה, וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה רשעים מלאים חרטות, והטעם, שמיד שמילא תאוותו, יצרו מסתלק ממנו, ועולה למעלה לקטרג עליו (בבא בתרא טז.), ובאותה שעה רואה בדופי המעשה שעשה ומתחרט, עד שיחזור יצרו בקרבו לחזור להחטיאו. לא כן הצדיקים, האוכלים לחמה של תורה, שכל עוד שאוכלים ממנו, מתאווים עוד לאכול ואינם שבעים. והטעם, שכל עוד שאוכל אותו לחם, כל פרוסה ופרוסה שאוכל, דוחה ומגרש חלק מיצרו לחוץ. כי התורה כסם המות ליצר הרע, ונשאר הגוף פנוי ממנו בבחינת הרוחניות, ואין שביעה ברוחניות, כי ראשון ראשון מסתלק למעלה להמליץ עליו לפני המקום.

עסק התורה קורע גזר דין

מוסיף הרב מוסר חכמים השלם (שם עמ' ר"י) שהתורה היא תרופה לכל חטא ועון. וכלשון הזהר פרשת קדושים (דף פ' ע"ב) כל מי שעוסק בתורה, אף על פי שנגזר עליו עונש מלמעלה על עוונותיו, הוא יפה לו מכל הקרבנות והעולות, והעונש ההוא נקרע. ומשום שעוסק בה לשמה, הקדוש ברוך הוא מתפייס עמו. בא וראה, שאין אדם נטהר מעוונותיו לעולם, אלא בדברי תורה, ובגלל כן, אין דברי תורה מקבלים טומאה, בגלל שהיא עומדת לטהר לטמאים האלו, והרפואה נמצאת בתורה. שנאמר (משלי ג, ח) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך, והטהרה נמצאת בתורה, שנאמר (תהלים יט, י) יראת ה' טהורה עומדת לעד. ומה הפירוש עומדת לעד, שהאדם הלומד תורה עומד תמיד באותה טהרה, ואין טהרתו מתבטלת לעולם.

אין "צדיק" שאינו עוסק בתורה

וזכת רבנו בחיי (ויקרא כז, כט ד"ה ובמדרש), שחז"ל דרשו במדרש (תנחומא פרשה ה') על הפסוק (משלי יא, ל) "ולוקח נפשות חכם", אם יהיה האדם צדיק ואינו עוסק בתורה, אינו כלום,

"אלא פרי צדיק עץ חיים", שנאמר (שם ג') "עץ חיים היא למחזיקים בה", שמתוך שהוא בן תורה, ילמד היאך לוקח נפשות, שנאמר "ולוקח נפשות חכם". אתה מוצא ביפתח, מתוך שלא היה בן תורה, איבד את בתו. אימתי? בשעה שנלחם עם בני עמון ונדר שנאמר (שופטים יא, ל"א) וידר יפתח נדר לה' ויאמר אם נתון תתן את בני עמון ביד, והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה לה' והעליתיהו עולה. וכתוב, והנה בתו יוצאת לקראתו בתופים ומחולות, וכתוב, ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו, ויאמר אהה בתי הכרע הכרעתיני ואת היית בעוכרי. והלא פנחס היה שם? [ואם כן היה לו ליפתח לילך אליו שיתיר לו את נדרו]. אלא בגסות הרוח שהיתה בו ביפתח, שלא רצה ללכת לפניו, אבדה בתו, אמר, אני שופט ישראל ראש הקצינים, אשפיל עצמי ואלך לפניו? אמר פנחס, אני כהן גדול בן כהנים גדולים, אלך אצל עם הארץ? מבין תרויהון אבדה הדא עלובתא מן עלמא [מבין שניהם, אבדה זו העלובה מהעולם], ושניהם נענשו עליה, פנחס נסתלקה ממנו רוח הקודש. יפתח נתפזרו אבריו במותו, שנאמר (שם יב) "ויקבר בערי גלעד", כלומר בכמה ערים נקבר.

תולעת יעקב

קודם קריעת ים סוף נאמר (שמות יד, י) וישאו בני ישראל את עיניהם ויצעקו אל ה', תפסו אומנות אבותיהם, ועל זה נמשלו ישראל לתולעת שנאמר (ישעיה מא, יד) "אל תיראי תולעת יעקב", מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפיה, והיא רכה ומכה דבר קשה, כך אין להם לישראל אלא תפלה. שהרי העכו"ם נמשלו לארזים, שנאמר (יחזקאל לא, ג) "הנה אשור ארז בלבנון", וכתוב (תהלים כט, ה) "וישבר ה' את ארזי הלבנון". וישראל נוצחים בשביל התורה והתפילה, שנאמר (דברים ד, כט) "ובקשת משם את ה' אלהיך ומצאת", וכתוב (תהלים כ, ח) "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלהינו נזכיר".

ונאמר (בראשית כז, כב) "הקול קול יעקב", אמרו במדרש, אין יעקב שליט אלא בקולו, שנאמר "הקול קול יעקב", ואין עשו שליט אלא בידו, שנאמר (שם) "והידים ידי עשו". וכן כתיב (תהלים כ, ח) "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלהינו נזכיר", וכן אמר משה למלך אדום (במדבר כ, טז), "ונצעק אל ה' וישמע קולנו", אמר רבי אבא בר כהנא, לא עמדו פילוסופים בעולם כבלעם בן בעור וכאבנימוס הגרדי, נכנסו כל אומות העולם אצלו, אמרו לו, תאמין שאנו יכולין להזדווג לאומה זו? [האם ננצח אומה זו?] אמר להם לכו וחזרו על בתי כנסיות ובתי

מדרשות שלהם, אם אתם מוצאים תינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להם, ואם לאו, אתם יכולים להם. שכך הבטיחם אביהם, הקול קול יעקב, בזמן שיעקב מצוי בבתי כנסיות ובתי מדרשות, אין הידים ידי עשו.

תכלית עסק התורה הוא לברר ניצוצות

היות וענפי הקדושה נתפזרו בעולם, ואין מציאות להם להתברר זולת באמצעות ישראל, וביותר באמצעות עסק התורה, שהיא כאבן השואבת ניצוציה במקום שהם. ובאמצעות מה שילמדו, התורה מגינה ומכפרת עון ומרבה זכויות, כאמרם (ריש פאה) ותלמוד תורה כנגד כולם. ואפילו היו ביד האדם עבירות רבות, על ידי עסק התורה מעלה עליו כאילו הקריב כל הקרבנות המכפרים, שנאמר (ויקרא ז, לו) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם.

כאמור תכלית עסק התורה הוא לברר ניצוצי הקדושה אשר נפלו ואשר נאנסו מהקדושה, ולהחזירם ביחוד שלם לכמות שהיו, ואין לך דבר שפוקד עליו להוציא בלעו מפיו, זולת אמצעות עסק התורה. ולכן יעשה התורה עיקר, ויעלה ניצוצי הקדושה שנפלו קודם עולם התיקון, ויוציא מס"מ בלעו מפיו, ומפוצצו וממחה כוחו עד אשר חיל בלע ויקאנו, לזבוח יצרו, ואין מציאות להשגה זו, זולת באמצעות התורה. עוד ירמוזו באמרו "ולזבוח השלמים", כי תכלית הברור יהיה באמצעות הזבח, וגם הדבר הזה יושג באמצעות עסק התורה.

בזכות הלימוד יזכה לעשות

על ידי עסק התורה, יעלה במעלות ליכות שה' ידבר בו, והוא כמו שנאמר (דברים כה, א), "תשמע בקול ה' אלהיך", ועוד ימשך לך מהשמועה "לשמור לעשות", שהתורה מצלת מן החטא הרמוז בשמירה. גם תלמוד תורה גדול כחו שמביא לידי מעשה, והוא אמרו ו"לעשות", ועוד לך "ונתנך ה' עליך", וחזון מדרכינו, יכין הכתוב לומר, שצריך שיעסוק בתורה בגדר מעלתם של הדברים, שממקום קדוש ועליון באו. ועוד ביאור "לשמור ולעשות" הוא על דרך אמרם זכרונם לברכה (אבות פ"ד מ"ה), הלומד על מנת ללמד מספיקין בידו ללמוד וללמד, והלומד על מנת "לעשות", מספיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות. עד כאן. הרי שהמובחר שבלימוד הוא, "לקיים". עד כאן מספר מוסר חכמים השלם (שם).

משל לממית עצמו על התורה

החפץ חיים על התורה (פרשת חוקת) כתב, על הפסוק (במדבר יט, יד) "זאת התורה אדם כי ימות באהל", חכמינו זכרונם לברכה (ברכות סג:) ביארו, אין דברי תורה מתקיימין אלא במי

שממית עצמו עליהם. ובאמת תמוה, הלא להיפך נאמר (ויקרא יח, ה) "וחי בהם" ודרשו חז"ל (יומא פה:), ולא שימות בהם?

ונבאר הדברים על פי משל לסוחר גדול, שהיו נוהרים אליו קונים, מעירו ומהעירות הסמוכות, ולרגל מסחרו היה טרוד כל היום והלילה עד שלא היה לו זמן אפילו ללכת לבית הכנסת להתפלל בציבור. עברו שנים ושיער לבן נראה בזקנו, כוחותיו נתדלדלו, והתחיל להרגיש כי הוא כבר מתקרב לתכלית חייו, וכי יהיה עליו לתת דין וחשבון על מפעליו. החליט להכין צידה לדרך, ויעבור עליו מה. וממחשבה למעשה, למחרת פקד את בית הכנסת לתפילת שחרית בציבור, ואחר התפילה ישב ללמוד שתי שעות בבית המדרש, ולא השגיח על הסוחרים והקונים, כי המה הבל ולא יועילו. בשובו למסחרו מבית הכנסת, שאלה אותו אשתו בתמהון על שאיחר לבוא, והלא כל החנות מלאה סוחרים ואצים הם לדרכם? ענה ואמר לה, כי היה טרוד והיה מוכרח להתעכב.

ויהי ביום השני, כשראתה אשתו שעבר הבוקר ובעלה עדיין לא שב לביתו, הלכה בעצמה לראות מה קרה לו, ומה נבהלה לראותו יושב ולומד, והחלה לצעוק עליו, מה זה, כלום יצאת מדעתך או משוגע אתה, החנות מלאה קונים, ואתה יושב לך ולומד? לא איכפת לי ההפסד שאתה גורם לנו, אבל כלום אפשר לגרש קונים מהחנות, בעת שכל העברים מתחרים אתנו? ענה בעלה ואמר לה, שמעי נא רעייתי, מה היית עושה לו בא מלאך המות ואמר לי כי הגיע זמני להפטר מן העולם קום ולך... כלום יכולת לאמר לו, אין לי פנאי עתה כשהחנות מלאה קונים? ואם כן תחשבי לך שכבר כעת הנני מת, ומה איכפת לך אם בעוד שעתיים אקום לתחיה ואלך לחנות לעזור לך...

זהו כוונת אומרם ז"ל אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליהם, האדם צריך לחשוב שהוא מת, ואז שוב אין ליצר הרע פתחון פה לטעון כדרכו, אין השעה פנויה עתה, תלמד בזמן אחר... ואם כה יחשוב, יוכל ללמוד ולקיים את התורה, הנותנת חיים ללומדיה ולעושיה.

עוד בדרך זו ביאר החפץ חיים (שם בהגה) את הפסוק (דברים לג, ט) "האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע"... "יורו משפטיך ליעקב", מי שפועל בנפשו להבל את כל ענייני העולם וקרבת משפחה, כדי שיעסוק בתורה, ולכן יעזוב את אביו ואת אמו, ואיננו שם לב להכיר את אחיו ובניו, והוא גולה למקום תורה, הוא יזכה למדרגת "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל".

כלות הנפש אל הבורא

כתב בספר ראשית חכמה (שער האהבה פרק א' אות י') ובענין האהבה כתב החסיד בעל חובת הלבבות זכרוננו לברכה (שער אהבה פרק א' ושער הבטחון פרק ז') ענין האהבה הוא כלות הנפש, ונלותה בעצמה אל הבורא, כדי שתדבק באורו העליון. והוא שהנפש הוא עצם רוחני נוטה אל הדומים לה מהאישים הרוחניים. וכשתרגיש הנפש בענין שיוסיף לה אור בעצמה וכח בנפשה, תטה במזימתה אליו ותדבק בו במחשבתה, ומתאוה לו, וכוספת אליו, וישתעשע בזכרו בבדידות, וישתומם מבלתי המחשבה בגדולתו, ויהיה היכספו לו דומה למה שאמר (ישעיה כו, ט) "נפשי איתך בלילה" וכו', ואמר (שם ח') "לשמך ולזכרך תאות נפש", ואמר (תהלים מב, ב) "צמאה נפשי לאלוקים לאל חי", ואמר (תהלים סג, ב) "אלוקים אלי אתה אשחרך". "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי" וכו', אז תשוקה הנפש, סם האהבה באלוקים, ותתבודד ביחד לבבה בו ולאהבה אותו ולבטוח עליו ולכסוף לו, וימסור גופו ונפשו וממונו לקדושת שמו יתברך, כמו שנאמר על אחד מן החסידים, שהיה קם בלילה ואומר, אלהי הרעבת אותי, והשארת אותי בלי לבוש, והושבת אותי בחשכת הלילה, ואת גדלך ועוזך הראת אותי, אם תשרפני באש, לא אוסיף כי אם אהבה אותך, ואשמחה בך, דומה למה שאמר איוב (איוב יג, טו) "הן יקטלני לו איחל". על דרך שאמרו (ברכות נד.) בפסוק (דברים ו, ה) "ואהבת את ה' אלהיך", ואפילו נוטל נפשך.

עוד כתב (שם אות ט"ו), וזהו אהבת הקדוש ברוך הוא, מי שמוסר את נפשו ב"אחד" של קריאת שמע על אהבת קונו, ומשום זה נאמר (דברים ו, ה) "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך", מה שחביב עליך יותר, מסור אותו באהבת אדוניך. ומה שחביב עליך מסור אותו באהבת הקדוש ברוך הוא. ובזמן שמוסר הכל לפני הקדוש ברוך הוא, הוא מתקשר במלת אהבה שהיא בראשית. ומי שלא מסר את נפשו או גופו או ממונו באהבת השם יתברך בשעת השמד, כאילו החזיר את העולם כולו לתוהו ובוהו. ומי שמוסר נפשו גופו וממונו באהבת אדונו להקדוש ברוך הוא, ודאי בעולם הבא אין למעלה ממנו.

אחר שחרית יקבע עת ללמוד תורה

הגמרא ברכות (סד.) אומרת, אמר רבי לוי בר חיאי היוצא מבית הכנסת ונכנס לבית המדרש ועוסק בתורה זוכה ומקבל פני שכינה, שנאמר (תהלים פד, ח) "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בצינן". וכתב הטור (או"ח סי' קנח), ילך לבית המדרש קודם שילך לעסקיו ויקבע עת ללמוד, דאמר רבא (שבת לא.), בשעה שמכניסים האדם לדין, אומרים לו נשאת ונתת באמונה קבעת עתים לתורה.

ובשלחן ערוך (אורח חיים סימן קנ"ה) נפסק כן להלכה, אחר שיצא מבית הכנסת ילך לבית המדרש ויקבע עת ללמוד, וצריך שאותו עת יהיה קבוע שלא יעבירונו אף אם הוא סבור להרויח הרבה. וכתב שם הרמ"א, ואף מי שאינו יודע ללמוד, ילך לבית המדרש ושכר הליכה בידו, או יקבע לו מקום לימוד מעט במה שיודע, ויחשוב בעניינו ויכנס בלבו יראת שמים.

וכתב כה"ח (שם ס"ק ט) גם צריך לזהר שלא לבטל בכל יום הקביעות של מקרא ומשנה ותלמוד וקבלה עם הכוונות שלהם, וצריך לזהר בזה מאוד. ואם נאנס איזה יום ולא השלים קביעתו, ישלים בלילה, כמו שכתוב בגמרא (עירובין סה.) רב אחא בר יעקב זיף ופרע. והיינו דוקא תורה שבעל פה משלים בלילה, אבל לא תורה שבכתב, לפי שאין קורין מקרא בלילה.

לא יוותר על קביעותו

וכמו ששינו באבות (פרק ד' משנה ט'), רבי יונתן אומר, כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר. וכל המבטלה מעושר סופו לבטלה מעוני. ופירש (שם) רבינו יונה, כל המקיים את התורה מעוני, שדוחק שעותיו ומניח מלאכתו הצריכה לפרנסתו, כדי לקיים התורה והמצוה, והוא לומד ועושה מתוך דוחק. סופו לקיימה מעושר, כי יתעשר ונוסף עוד ויהיו לו שעות מרווחות לעסוק בתורה ולקיים המצוות. כי פרנסתו תהיה מרובה, ולא יצטרך אל יגיע כפיו, כי יאכל וילמד בשמחה ובטוב לבב, כי בחכמה יהיה לו כל טוב, כמו שמצינו בשלמה המלך עליו השלום ששאל החכמה, ולא שאל כסף וזהב, כמו שנאמר (משלי ל, ח) "שוא ודבר כזב, הרחק ממני. ראש ועושר אל תתן לי, הטריפני לחם חוקי". משל למלך שאמר לעבדו, שאל מה אתן לך. אמר, אם אשאל כסף וזהב, הנה הוא נותן לי נכסים וקרקעות [אבל לא דברים אחרים שיש ביד המלך ליתן]. אלא אשאל את בת המלך לי לאשה, והכל בכלל. כך אמר שלמה עליו השלום, אשאל את החכמה והכל בכלל, כי בצל החכמה בצל הכסף.

מה ילמד

עוד כתב כף החיים (שם ס"ק ג'), המנהג בכל מקום בישראל שקובעים ללמוד אחר התפלה בבית הכנסת, ואומרים קדיש דרבנן. ואין אומרים אותו אלא על תורה שבעל פה, או על דברי אגדה, אבל לא על הפסוקים. והוא נקרא "קדיש דרבנן", לפי שבו תקנה ובקשה על רבנן. והמנהג עכשיו ללמוד תיכף אחר התפילה ספר חק לישראל, כי הוא מסודר על פי דברי האר"י ז"ל, וגם בזמן מועט הוא לומד תנ"ך ומשנה וגמרא וזוהר הקדוש ומוסר ודינים. ושוב שהתלמיד

חכם או יודע ספר, יקרא החוק לישראל בקול רם ובמיתון, ואליו יאספו כל יראי ה' וחושבי שמו וילמדו אחריו, ויפרש להם הגמרא והזהר אם הוא מתוכחת מוסר ויוסף לחוק.

לימוד המשנה ומעלתה

עוד שם (ס"ק י"ב) בשם ספר אור צדיקים (סימן כ"ב אותיות י"א-י"ג) טוב ללמוד משניות בכל יום, ואם אפשר שישלים המשניות בכל חודש להשלים י"ח פרקים בכל יום נגד ח"י עולמות, והוא תיקון גדול לפגם הברית, ויש להם סגולה להרוג היצר הרע ולהמשיך לנשמה. עד כאן.

וכתב במדרש תלפיות (ענף אפוד) בשם האר"י הקדוש, וזה לשונו, לאחר פטירתו של אדם כשהוא נדון בבית דין של מעלה, הוא קורא לכל אחד מהשבטים שיצילו. כאשר הוא מגיע לאשר [בן יעקב], שואלו אשר, קראת מימך משנה? אם אמר הן, עומד לו אשר בדינו. וזהו שאמר הכתוב (ויחי מט, כ) מאשר "שמנה" לחמו, "שמנה" אותיות "משנה", והמשך הפסוק, והוא יתן מעדני מלך, כלומר גן עדן של מלכו של עולם. עד כאן לשונו. ובספר עבודת הקודש (חלק מורה באצבע ב, מב) כותב החיד"א, לימוד המשנה בקול רם בנחת רוח ובשפה ברורה, אין ערוך אליו. ואמרו רבותינו ז"ל, אשר בן יעקב אבינו עליו השלום עומד בפתח גהינום, ומציל ממנו את כל הלומד משנה וכו', עיין שם.

לימוד הסוד

לימוד שעה אחת של קבלה חשוב יותר משנה של לימוד הפשט. ואסור ללמוד ספרי קבלה אם הוא ריק מלימוד בפוסקים. וכן מי שאינו נשוי אסור ללמוד קבלה. וגם נשוי דוקא מבן עשרים ומעלה. עסק לימוד הקבלה, הצלחתה בעיקר בערבי שבתות אחר חצות, ובתוך הסוכה בחג הסוכות (בשם מהר"ם הירש ז"ל). וכן בשבת ויום טוב עילוי גדול ללמוד בהם קבלה, ובכל לילה אחר חצות. אבל כשהוא עוסק הרבה בענייני עולם הזה, אין היצר מניחו לילך לבית הכנסת להתפלל עם הצבור וכל שכן שאינו קורא בבית המדרש.

ההכנות קודם הלימוד

ויקבע עת ללמוד תורה, וטוב שהקביעות תהיה בבית המדרש שיש שם חלונות כנגד הרקיע, כדי שתמיד בכל עת ורגע יגביה עיניו לשמים ויביט בנפלאותיו יתברך בבריאת שמים וארץ, וכענין שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים ח, ד) "כי אראה שמך מעשה אצבעותיך

ירח וכוכבים אשר כוננת. מה אנוש כי תזכרנו". וענין זה מחכים האדם ומכנים 'ראת ה' וטהרה בלבו אם יתמיד וירגיל עצמו בזה.

וקודם שיתחיל ללמוד, יתן שלש פרוטות לצדקה, ואחר כך יאמר היהי רצון שלא אכשל בדבר הלכה, ואחר כך יהרהר בתשובה ויקבל עליו למסור עצמו על קידוש ה' בארבע מיתות בית דין. ויזהר בתכלית הזהירות שלא יפסיק בלימודו בדברים אחרים. וישתדל ללמוד בחבורה, כמו שכתוב בברכות (סג:), הסכת, עשו כתות כתות ועסקו בתורה, לפי שאין התורה נקנית אלא בחבורה. ויותר טוב אם יהיו בעשרה, דבעשרה שכינה שריא. עד כאן. והמנהג, לנשק הספר שלמד בו בפתיחה ובחתימה, ובפרט בספר קבלה. גם הוא סגולה לזכרון.

וטוב לאדם שיחשוב בעת הלימוד שאינו עומד בעולם הזה רק בגן עדן לפני השכינה, ולא ילמד מהשפה ולחוץ. מצות פריה ורביה שייכת גם בדברי תורה, דהיינו שלא יהיה עקר בשכלו שאינו מוליד. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה דלא מוסיף יסיף, וצריך לחדש בכל יום בחכמת הקבלה, ולא יוציא מפיו מה שלא שמע מאדם שראוי לסמוך עליו.

לחזק את כנפי הנשמה

כך הוא הכלל, אם אתה רוצה ליכות לעלות בתורה, או לעלות בתפילה, בשביל זה צריך כנפיים. כשם שעוף שאין לו כנפיים לא יוכל לעלות, וככל שהכנפיים שלו יותר בריאות, יכול לעלות יותר. כך האדם יש לו גוף ויש לו נשמה, הנשמה היא חלק אלוה ממעל, והיא כמו הכנפיים שיכולים לעלות בהם. אבל כדי שהכנפיים יהיו חזקות, צריך האדם תמיד לחזק את עצמו, ולשאוף להיות כמו האבות, להיות זנב לאריות, ולקחת מהם דוגמא וללכת בדרכם, וכך יוכל לעוף ולהתרומם ולעלות הרבה. וכך כל אחד, ככל שהוא עולה ומתרומם יותר, כך יזכה אחר כך לחלק גדול יותר בגן עדן.

כתוב בפסוק (שמות כא, ג) "אם בגפו יבוא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו", ורש"י (שם) מפרש, שלשון "בגפו" הוא מלשון "כנפו", דהיינו שבא לעבדות יחידי רק עם כנף בגדו. ולדרכנו לעיל, יש כאן רמז לכך שלכל אדם יש "כנפיים", שאם הוא מחזק אותם ועולה אתם למעלה, אז הוא זוכה, אבל אם הוא נשאר כמות שהוא, אז גם אחר כך כשהוא נפטר מן העולם "בגפו יצא", הוא יוצא אותו דבר כמו שנכנס! אבל "אם בעל אשה הוא", היינו שהתורה נמשלה לאשה (יבמות סג:), כלומר שחזיק את הכנפיים שלו, ועלה בתורה. אזי "ויצאה אשתו עמו", שהתורה תלך לפניו ותמליץ טוב בעדו. וכמו שאמרו חז"ל (אבות פ"ו מ"ט) על

הפסוק (משלי ו, כב) "בהתהלך תנחה אותך ובשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך", וכן נאמר (ישעיה נח, ח) "והלך לפניך צדקך". (ועי' בגמ' סוטה ג: ובפרקי דר"א פרק ל"ד, ובנפש החיים שער ד' פרק י"ז).

אמרה להם "חגיגה" שמי

החכם ר' אברהם רפול ע"ה, היה מספר את המעשה שמוכא בחז"ל (מנורת המאור אות רי"ג בשם המדרש תנחומא) על אדם שהיה לומד תמיד את מסכת חגיגה, והיה חוזר עליה שוב ושוב עד שידע אותה היטב. כשנפטר מן העולם, היה בבית לבדו, ולא ידע שום אדם מפטירתו. ובאה דמות אשה אחת ועמדה לפניו והרימה קולה בבכי ומספר, עד שנתקבצו כולם לביתו, ואמרה להם, ספדו לחסיד הזה וקברוהו, שזה כבדני כל ימיו, ולא הייתי עזובה ולא שכוחה. מיד נתעסקו כולם בצרכי קבורתו, וקברו אותו בכבוד גדול, ואותה אשה היתה בוכה וצועקת. אמרו לה, מה שמך? אמרה להם "חגיגה" שמי! כיון שנקבר אותו חסיד, נעלמה אותה אשה מן העין. מיד ידעו שמסכת חגיגה היתה, שנראית להם בצורת אשה, ובאה בשעת פטירתו להספיד אותו ולבכותו ולקברו בכבוד, על שהיה שונה אותה תמיד ושוקד ללמוד בה.

התורה היא לבוש הנשמה

המהר"י אסאד בדברי מהרא"י (ח"ב תצא עמ' 67) אומר, התורה היא הלבוש הרוחני של הנשמה, וכמו שהגוף אינו יכול ללכת ללא לבוש, כך הנשמה צריכה לבוש, והלבוש שלה נעשה מהתורה והמצוות שהאדם עושה. וכשאדם מסתלק מן העולם, הנשמה עולה למעלה כשהיא לבושה ומעוטרת עם התורה והמצוות שלו. ובה ביאר את הפסוק (שמות כב, כה) "אם חבול תחבול שלמת רעך עד בוא השמש תשיבנו לו", "רעך", זה הקדוש ברוך הוא, וכמו שנאמר (משלי כז, י) "רעך ורע אביך אל תעזוב". והקדוש ברוך הוא עשה לנשמה שלך לבוש מהמצוות שעשית, "ואם חבול תחבול שלמת רעך", היינו אם חבלת בלבוש הזה, שפעמים האדם יכול ברגע אחד לקרוע את הלבוש ולקלקלו, כגון אם הוא מדבר לשון הרע על חבירו ומבזה אותו, שבזה הוא מפסיד את הלבוש (ככתוב בחובות הלבבות שער הכניעה פ"ז ובעוד גאונים וראשונים, והביאם הגרי"ח סופר שליט"א בספרו שובי השולמית ח"ג סי' יא), עדיין "עד בוא השמש תשיבנו לו", היינו האדם שנפטר נקרא ששקעה עליו שמשו, ולכך רומז כאן הכתוב, שכל זמן שהאדם חי עד שתשקע שמשו, עדיין הוא יכול לחזור בתשובה, והקדוש ברוך הוא יקבל אותו, וכך יחזיר לעצמו את הלבוש שקרע, על ידי הלשון הרע.

והנה על ידי התשובה תמיד אפשר לתקן, וכמה שימהר יותר לעשות תשובה, התשובה תהיה יותר שלימה. קל וחומר מי שכלל לא חטא, התורה והמצוות שלו הם לבוש חשוב לנשמה, והנשמה שלו מאירה באור גדול! ויהי רצון שנוכה לעלות ולהתעלות בדרך של האבות והתורה תהיה לנו לבוש לנשמה, ונוכה להיות עם סגולה וממלכת כהנים וגוי קדוש.

יגיעה ועמלה של תורה

קבלת התורה כוללת שני דברים: לימודה ועשייתה. דהיינו ללמוד את התורה כדי שנדע כיצד לקיים את המצוות. וגם מצות תלמוד תורה כענין בפני עצמו, ללמוד ולעסוק בתורה ולא להרפות ממנה, וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות ת"ת פ"א ה"ח) כל איש מ ישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים. ואפילו בעל אשה ובנים, חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר (יהושע א, ח) "והגית בו יומם ולילה". עד כאן. ועל כן נראה קצת מדברי חז"ל, איך היא הצורה שאנחנו צריכים לעסוק בתורה.

אומרת הגמרא (מגילה ו:): אמר רבי יצחק, אם יאמר לך אדם, יגעתי ולא מצאתי, אל תאמן. לא יגעתי ומצאתי, אל תאמן. יגעתי ומצאתי, תאמן. וזה נאמר על דברי תורה, שאם אדם אומר אני אבין את התורה בלי לטרוח, זה לא יתכן. ואם אדם יאמר לך, עבדתי להבין את התורה, ולא הבנתי. גם לו אל תאמין. מוסיפה הגמרא, ולדברי תורה לא אמרן אלא לחדודי, אבל לאוקמי גירסא, סייעתא מן שמיא היא. עד כאן. כלומר, להבין סוגיא על בוריה, עד ההלכה למעשה, הדבר תלוי ביגיעה. אבל בשביל לזכור, לזה צריך סייעתא דשמיא. יוצא מכאן שיש הבדל בין להבין סוגיא, לבין לזכרה. להבין, תלוי הדבר ביגיעה, כי אדם שיגע בתורה זוכה להבינה. אבל לזכור, תלוי הדבר בסייעתא דשמיא שלו.

הגאון רבנו חיים מוואלוין (ברוך חיים פ"ד מ"א ד"ה והנה בעניני) מבאר את הגמרא הנזכרת, שגם לחידוד וגם לזכרון צריך סייעתא דשמיא, ולא יוכל האדם לומר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". לפי שעלייתו של האדם בחכמת התורה אינה באה ממילא, כאדם שהולך בדרך ומצא מציאה, שמשום סייעתא דשמיא הוא מצא ולא אחר. ומעתה צריך להבין את כוונת הגמרא הנזכרת שחילקה בין חידוד לזכרון? אלא הכוונה היא כך, בלימוד, כשאדם לומד, אכן הוא צריך להתייגע, ורק אחר יגיעתו, אז יזכה שהקדוש ברוך הוא יתן לו סייעתא דשמיא להבין, ואז הרי הוא כמוצא מציאה, שאם הוא מגביה את המציאה, יזכה בה, ואם לאו, לא יוכל לזכות

בה. אבל לגבי הזכרון, הרי הוא כמו מתנה, שבה יש מושג של "דעת אחרת מקנה אותן" (ב"מ יא:), ולפיכך היא תלויה רק בסייעתא דשמיא. ונמצא שבזכרון הדעת האחרת של הקדוש ברוך הוא, היא זו שמזכה אותו שיזכור את הלימוד, אבל בלי סייעתא דשמיא, לעולם אי אפשר להגיע לכלום!

שלשה דברים כדי לזכות בתורה

במדרש (במדבר רבה פרשה א' ס' ד') כתוב, שהתורה ניתנה "באש" "ובמים" "ובמדבר". חז"ל רצו לרמז לנו כאן לשלושה דברים שיש לעשותם כדי לזכות לתורה, ואלו הם: התמדה ושקידה בתורה, הסתפקות במועט, וענווה. ה"אש" רומזת לשקידה והתלהבות. ה"מים" רומזים לענווה, לפי שדרכם לרדת למקום הנמוך ביותר. וה"מדבר" רומז להסתפקות במועט, כי ההולך במדבר, רגיל להתקיים במינימום שיש לו, ואינו מתאוה לתענוגים.

כאמור דבר ראשון התמדה: ההתמדה והשקידה בתורה יכוננו באדם שרוצה לזכות בכתרה של תורה, ולכך הוא צריך לשקוד על דלתות בית המדרש יומם ולילה, כדי שהתורה תתקיים בידו. וכמו שאמרה הגמרא (עירובין כא:): על הפסוק (שיר השירים ה, יא) "קווצותיו תלתלים שחורות כעורב", אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שמשכים ומעריב עליהן לבית המדרש, והרמב"ם (הלכות ת"ת פ"ג ה"ב) אומר, אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדים מתוך עידון ומתוך אכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה. אמרו חכמים דרך רמז (במדבר יט, יח) "זאת התורה אדם כי ימות באהל", אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלי החכמים. וכבר הזכרנו לעיל את דברי החפץ חיים (על התורה פרשת חוקת) שהיה מבאר את הכוונה במי שממית עצמו עליה, שהאדם צריך להתמיד בלימוד התורה ולקבוע לו זמן ללימוד שזה יהיה קבוע חוק ולא יעבור, ואפילו אם הוא טרוד בעבודה ובמסחר, יקבע לפחות זמן של שעתיים ללמוד, ויחשוב שבאותו זמן כאילו הוא מת, ואז לא יוכלו לפתותו ללכת באותו זמן לעבוד או לסחור, כי עכשיו הוא לא נמצא בעולם, ורק כשהוא יגמור ללמוד אז הוא חי מחדש.

הפסוק אומר (בראשית מט, יד) "יששכר חמור גרם רובץ בין המשפתיים", ורש"י (שם) מפרש את דימוי יששכר לחמור, לגבי לימוד התורה, שיששכר נשא על עצמו את עול תורה, כמו חמור בעל עצמות שמטעינים אותו משא כבד. וכך כתוב בגמרא (ע"ז ה:), לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשאו. עד כאן. החפץ חיים בספרו על התורה

(פרשת ויחי עמ' פ"ה) מסביר למה כתוב דוקא כשור לעול וכחמור למשא, ולא להיפך. זאת משום ששור עיקר יעודו לחרישה, ואילו החמור עיקרו לשאת משאות, וטבעו שככל ששימו עליו, עדיין הוא מקבל. וכך צריך להיות גם בדברי תורה, החרישה משולה לעיון, שצריך להעמיק בגמרא ובתוספות, יש "לחרוש" את הגמרא עם המפרשים, וזהו הדימוי לשור, שצריך בלימוד התורה "לחרוש", ולא שילמדה על מי מנוחות ינהלי. ואחרי שחרש, אז צריך להיות כחמור שנושא עליו משא גדול, וכל אשר למד ישא ולא יפרוק מעליו אפילו כגרגר של לימוד. ודבר זה יתקיים על ידי החזרה על הלימוד, שאם לא יחזור, ישכח ויפסיד הכל, ואז לא יהיה לו את המשא הגדול של התורה. ויששכר שכאמור מדתו ללמוד תורה על ידי יגיעה, לבסוף הוא באמת זכה, וכמו שנאמר (בראשית מט, טו) "ויהי למס עובד", ואומר המדרש (בראשית רבה פרשה צ"ח סי' י"ב) אלו מאתים ראשי סנהדראות שהיו משבטו של יששכר. דהיינו שהיו מורי הוראה לישראל. ולכך כל אחד ואחד לפי שכלו צריך להיות כשור לעול וכחמור למשא!

ביצד ללמוד בעמל

הכף החיים (סי' קנה ס"ק י') מביא את דברי מהרח"ו בשער המצוות (פרשת ואתחנן) שכתב, בענין עסק ההלכה בעיון עם החברים, ראיתי למורי [האר"י] זכרנו לברכה לחיי העולם הבא, שהיה מתגבר כארי בכוח בעת שהיה עוסק בהלכה, עד שהיה נלאה ומזיע זיעה גדולה. ושאלתי את פיו, מדוע טורח כל כך? והשיב לי, כי הנה תכלית העיון הוא, לשבר הקליפות, שהם השבויות שיש בהלכה ההיא, שאין מניחים לאדם להבין אותה. ולכן צריך האדם לטרוח ולהתיש כוחו, כי לכן נקראת התורה "תושיה", שמתשת כוחו של העוסק בה. ולכן ראוי לטרוח ולהתיש כחו בהיותו עוסק בהלכה. גם בענין הפלפול ועיון ההלכה היה מורי זלה"ה אומר, כי תכלית העיון הוא לשבר הקליפות שהם הקושיות, כי הם גרמו לאותן הקושיות שהם בהלכה שלא יובנו תירוציהם כי אם בקושי ובדוחק גדול כנודע. ואמנם עסק התורה ממש, אינו העיון, רק קריאת התורה בעצמה בארבעה דרכיה, שהם ראשי תיבות פרד"ס כנודע.

ילמד בכח וירחיק את העצלות

נאמר (דברים לב, מו) "שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעיד בכם", אומרו "מעיד" אין זו לשון עדות, אלא לשון התראה, וכמו לשון הכתוב (שמות יט, כא) "רד העד בעם", וכן (שמות יט, כג) "כי אתה העדת בנו", וזוהיר משה בכאן, שישים האדם כל מחשבתו בתורה, וזה שאמר "לבבכם" ולא אמר שימו "לבכם", כדי שיעבדו להקדוש ברוך הוא בשני יצרים, ביצר

הטוב וביצר הרע. וכן דרשו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין ל:): בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין.

עוד כתב המוסר חכמים השלם (ח"ב יתרו עמ' ריג ומקורו מדברי רבנו האור החיים יתרו יט, א. וכדאי מאוד לעי' שם בדב"ק כי חשובים הם למאוד) כי אחד מעיקרי ההכנה לקבלת התורה הוא התגברות והתעצמות בעסק התורה, כי העצלות הוא עשב המפסיד את השגת התורה, ולזה תמצא כי כל מקום שיזכרנה ה' לתורה, ידקדק לומר לשון "חוזק" ו"אומץ", עד גדר ש"ימית" עצמו עליה (שבת פג:). כמו כן ידקדקו רבותינו כשהם מזכירים תורה, לומר "עסק" התורה, "השתדלות" התורה, ורבים כמוהו, וכנגד זה אמר הכתוב (שמות יט, ב) "ויסעו מרפידים", נתכון לומר, שנסעו מבחינת רפיון ידים.

דבר שני ההסתפקות במועט: וכמו שאמרו חז"ל במשנה (אבות פ"ו מ"ג) כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל, ואז המשנה מסיימת, אם אתה עושה כן (תהלים קכח, ב) אשריך וטוב לך, "אשריך", בעולם הזה, "וטוב לך", לעולם הבא. ועוד כתוב במדרש (ילקוט שמעוני ואתחנן רמז תת"ל) עד שאדם מתפלל שיכנסו דברי תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנס מעדנים לתוך גופו (ועיין בגמ' כתובות קד. תוס' ד"ה לא), כי אם אדם הרגיל לתענוגות העולם הזה, לא יוכל לעמול בתורה, שזה דורש ממנו שלא להיות מפונק. גם משום שאז הוא נעשה יותר חומרי, ואיך תוכל התורה שהיא רוחנית להכנס למעיו ולהדבק בו.

הדבר השלישי, הענווה: וכמו שמצינו בגמרא (עירובין נד.) בענין הדרך לזכות התורה, אמר רב מתנה, מאי דכתיב (במדבר כא, יח) "וממדבר מתנה"? אם משים אדם עצמו כמדבר, זה שהכל דשין בו, תלמודו מתקיים בידו. ואם לאו, אין תלמודו מתקיים בידו. וביתר שאת מכארת הגמרא את כל הפסוק "וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא", אם אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו, תורה ניתנה לו במתנה. וכיון שניתנה לו במתנה, נחלו אל, שנאמר, "וממתנה נחליאל". וכיון שנחלו אל, עולה לגדולה, שנאמר "ומנחליאל במות". עד כאן. וכך מצינו אצל משה רבינו, בזמן שעלה לשמים ושהה שם ארבעים יום וארבעים לילה, היה לומד ושוכח, עד שבסוף הקדוש ברוך הוא נתן לו את התורה "במתנה" שיזכור ולא ישכח (עיין נדרים לח.). והכוונה ש"ישים עצמו כמדבר" היא, שכל שאיפותיו יהיו לתורה בלבד. ואיך יזכה לכך? רק על ידי שיבטל ממנו את רצונו בעולם הזה, וגם יתנהג בענווה ובשפלות.

וכן כתב רבנו הרמב"ם (הלכות ת"ת פ"ג ה"ט) שדברי תורה נמשלו למים, וכמו שנאמר (ישעיה נה, א) "הוי כל צמא לכו למים", וזה בא ללמד אותנו, שכמו שמים אינם מתקבצים במקום גבוה, אלא יורדים למקום נמוך ומתקבצים שם, כך דברי תורה אינם שוכנים במי שרוחו גסה, ובמי שהוא גבה לב, אלא רק אצל עניו ושפל רוח. ועוד אמרו בירושלמי (שבת פ"א ה"ג) מה שעשתה החכמה עטרה לראשה, עשתה ענווה עקב לסוליתה. ובגמרא (ע"ז כ:): אמרו, שענווה גדולה מכולם, וככה גדולה היא מדת הענווה, שנצרכת להכנה לפני מתן תורה.

התורה שייכת לכל ישראל

ואל יאמר האדם שהתורה ניתנה רק לאנשים למדנים, ולא לי, שאיני למדן... כי התורה שייכת לכולם. החפץ חיים (על התורה ריש במדבר) אומר, כתוב בפסוק (בראשית ב, ט) "ועץ החיים בתוך הגן", זה רמז לתורה, שהיא עץ החיים שהוא ממש בתוך הגן, רצונו לומר שהתורה קרובה לכל האנשים, ובכל מקום שיהיה האדם, הוא יוכל להגיע אליה, וכל אחד ואחד זכאי ללמוד בה. ועוד רמז יש בכתוב (במדבר ב, יז) "ונסע אהל מועד מחנה הלויים בתוך המחנות", ונחלקו בירושלמי (עירובין פ"ה ה"א), האם בעת המסעות, עם ישראל היו מסודרים כקורה, דהיינו שהיו השבטים הולכים זה אחר זה, בשורה, הדומה לקורה, או שהיה כמו תיבה בצורה מרובעת, ע"ש. ומ"מ לכל הדעות מפורש כאן בפסוק שהמשכן שהוא התורה, היה באמצע ככתוב "בתוך המחנות", וזה לרמז, שהתורה היא של כולם, וכולם יכולים ללמוד אותה.

עוד רמז יש בכתוב (שמות כה, י) "ועשו ארון עצי שטים", והנה בכל הכלים נאמר "ועשית", ואילו כאן בארון, נאמר "ועשו", ומהי סיבת השינוי? אלא כיון שהארון רומז לתורה, חפץ ה' שהוא יהיה שייך לכולם, וכולם צריכים לבוא וליטול בו חלק. וזאת כדי שלא יאמר אדם, אני תרמתי את הארון, לכן הוא שלי, וכן לאידך גיסא, כדי שלא יאמר אדם, אני לא נתתי תרומה לארון, ולכך איני צריך להשתתף בתורה.

כיצד ללמוד תורה בשמחה ובתענוג

מצינו כשיעקב ביקש מנשותיו לעלות לארץ ישראל, משיבות הן לו (בראשית לא, ט) "הלוא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו", והדבר מתמיה כי בתלותן את רצונן לעזוב משום שאביהם לא נתן להן דבר, משמע שאילו היה לבן נותן להן איזו טובה לא היו יוצאות, והרי הקדוש ברוך הוא אמר לעקב לצאת, ופשוט שהם צריכים לצאת? וביאר, אכן פשוט שרק משום רצון ה' הן

היו יוצאות, אך אילו היו נותנות טעם זה, או אז היה ליצר מה להשיב, ולמצא כל טעדי בטענות ומענות כדרכו למונעם, ואף שלא היה יכול להן, מכל מקום היה ממעט את גודל רצונם לעשות את רצון השם. ולכך נתנו טעם שגם היצר הרע "מבין" אותו, ועל טעם זה אין לו מה להשיב, ואמרו שעלינו לצאת, משום שבין כה לא יוצא לנו שום דבר טוב מאבינו, ולכן לא רק שאנחנו מסכימות ללכת, שזה פשוט, אלא אנחנו רוצות כבר מיד ללכת ולא להתעכב כאן עוד, וכך הן הרגישו שיש להן שמחה בדבר, ולא רק שמקיימות את דבר ה' מתוך הכרח.

ומכאן נלמד יסוד גדול בעבודת ה', הן האדם צריך להגיע למדרגה שירגיש תענוג בלימוד מחמת עצם הלימוד, אך היצר היושב על מפתחי הלב, עמל בכל יכולתו למנוע את האדם מכך, ובכל עת מספק סיבות וטעמים לכך שאין ללמוד עכשיו, או שילמד מעט זמן, או בפחות חשק, וכדומה. והדרך להשיבו היא לדבר אליו בשפתו של היצר ולהזכיר לו את השכר הגדול העתיד לבא אליו בשכר הלימוד, וזהו מה שאמרו בגמרא (פסחים נ:): לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. ולכאורה קשה, למה אמרו "לעולם יעסוק" והיה צריך לומר "לעולם ילמד"? מיישב זאת חפץ חיים (עיין אהבת חסד פרק כ"ג) על פי משל, לאדם שיש לו חנות, הן הוא לא יסתפק לעבוד בחנותו רק חצי שעה, כדי חייו, אלא עובד במשך כל היום. גם בכל עת, מעייניו וליבו עסוקים כיצד להגדיל את עסקיו ורווחיו, ומשתדל לעבוד ולנצל כמה שיותר את הזמן, הן זה "העסק" שלו! כך האדם צריך להרגיש את התורה שהיא "העסק" שלו, ואז מעייניו וליבו יהיו עסוקים תדיר במחשבות מה אעשה שאוכל להרוויח בתורה יותר... ולכך אמרה הגמרא "לעולם יעסוק", כי כשיעשה האדם את עבודת ה' שהיא "העסק" שלו, אזי בוודאי יעשה ויצליח. וכמו שהחפץ חיים (על התורה ויחי עמ' פ"ח) על הפסוק (משלי ה, כא) "להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא", מביא משל לאדם שמסר נפשו בעד כבוד המלך, ולכן העניק לו המלך אות הצטיינות לעונדו על חזהו, לאות כי המלך חפץ ביקרו. הן כמה שמח האדם באות זה, שהוא רק דבר גשמי. והנה הקדוש ברוך הוא נותן לכל אחד אות הצטיינות של ש"י עולמות, ולכל אחד יש לו אות אחר, והאות ניתן לפי רוב המסירות לעשות נחת למלך. וכשיעשה האדם את עבודת ה' שהיא "העסק" שלו והרווחים שלו ויסקל טענות היצר, שוב יוכל להגיע לידי מידה זו של הרגשת התענוג בלימוד.

ולכן, אדם אחרי שמבטל את העולם הזה, הוא זוכה ללמוד את התורה בשמחה, כי אז הוא מרגיש את התורה שהיא לבדה העסק שלו, ולכן לא אמרו חז"ל "לעולם ילמד אדם", אלא "לעולם יעסוק אדם", כי לא מספיק שילמד, אלא צריך שירגיש את התורה שהיא עסק

שלו. וזהו מאמר שלמה המלך החכם מכל אדם (קהלת א, ב) "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל", רצונו לומר, שכל העולם הזה הוא הבל, ולכן אל תדחה את לימוד התורה ועבודת ה' לאחר כך, מחמת שכעת אתה עסוק באיזה דבר, כי העסק האמיתי שלך צריך להיות התורה, וכשתראה את התורה כמו עסק, ואת שאר הדברים כדברי הבל בעלמא, אזי תעשה ותצליח.

ויהי רצון שה' יזכנו ללמוד וללמד ולהתייגע ולעמול בתורה וידע האדם כי זה זכות גדולה להבין ולחדש בתורה, אמן כן יהי רצון.

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ" (כ, ח)

לענג ולקדש את השבת בתורה הקדושה

המגיד מדובנא זצ"ל (אהל יעקב פרשת ויקהל עמ' שכ"ח במהדו' חדשה תש"ע) המשיל את האנשים העסוקים ביום השבת לרדוף ולהשיג את תאוות האכילה ושינה, לעשיר שלרגל עסקיו הוצרך להעתיק משכנו מארצו וממולדתו למדינה אחרת רחוקה מאד. עברו הימים ואותו עשיר התגעגע עד מאד לשמוע את שלום בני משפחתו ואנשי עירו. אך מחמת מרחק המקומות והשיירות אינן מצויות מהכא להתם, לכך לא שמע דבר על מקומו. והנה, ביום מן הימים דפק על דלת ביתו "משולח" שהגיע מעיר מולדתו של העשיר, כדי לבקש ממנו נדבה. שמח עמו העשיר והכניסו לביתו בכבוד גדול, והחל לדרוש בשלומו של פלוני ושל אלמוני, כשברצונו לשמוע את כל החדשות על כל בני עירו. משנקפו הדקות התנצל הלה לפני העשיר, שלא יוכל להתעכב עוד בביתו ולדבר עמו על דברים של מה בכך, שהרי עשה את כל הדרך הארוכה מביתו להכא כדי לדפוק על בתי נדיבים ולאסוף כספי תרומות, שבהם יוכל לפרנס את בניו ובני ביתו, ואיך יבזבו את זמנו היקר בשיחות של הבל וסרק. שמע העשיר את טענתו והבין שהצדק עמו, לפיכך שאלו כמה כסף הוא מצליח לאסוף במשך שעה, והציע לתת לו מלוא הסכום כדי שבתמורתו יסכים לשבת אצלו, ולספר לו במשך כמה שעות על בני משפחתו ואנשי עירו. שש ה"משולח" להצעתו הנדיבה, והחלו לשוחח על הנעשה והנשמע בעירם. והנה כעבור כחצי שעה, אמר המשולח לעשיר, אחר שנוכחתי לראות את נדבת לבך, שהרי נתת לי סכום גדול כזה, על כן אל יחר אפך ובודאי תמלא גם את משאלתי זו ותיתן לו מיטה מוצעת לישון עליה, כי עייף אנכי מטורח הדרך. הביט עליו העשיר בתמיהה... וכי לזאת פתחתי את כיסי כדי שתיתן תנומה לעפעפיקי?! והרי

כל רצוני בזה היה לשמע מפיד את כל הקורות בעירי, ושכור שכרתיך לכך בסכום כסף הגון, וכיצד תבקש לישן בשעה זו...

והנמשל מובן, לכך ממש דומה יום שבת קודש, ביום קדוש זה הקדוש ברוך הוא בא להיות עמנו, וכדי שנוכל להתקרב אליו ביום השבת, הוא "שילם" לנו ומשפיע עלינו ברכות לרוב, ולכן גם ציוה הבורא על איסור מלאכה, כי כביכול חפץ הקדוש ברוך הוא להשתעשע עמנו ושנבוא לידי דביקות בו יתברך שמו. ואילו אותו כסיל הבוחר לבלות את זמנו בשבת באכילה שתיה ושינה, תחת יגיעתו בעבודת ה', הרי הוא כאותו משולח שקיבל את הכסף כדי שיוכל לדבר עם הבעל הבית, ובאותה שעה הוא מבקש לישון ולנוח...

ומה מפליאים דברי הרב הקדוש החידושי הרי"ם זי"ע (אמרי הרי"ם שבת) שלמד בדרך קל וחומר, ומה המחלל את השבת במיתה, קל וחומר שהמקיים את השבת שתיתן בו חיות. דהיינו נודע (יומא עו). שגדולה מדה טובה ממדת פורענות, ואם מצינו שהמחלל שבת דינו למיתה, הרי שהמקיים ושומר את השבת, קל וחומר שיקבל חיים. והעיקר, שימלא יומו ביום השבת על התורה ועל העבודה, אז יהיה שרוי יותר בברכת השבת.

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" (כ, ח)

לכבד את השבת

רש"י (כאן) מבאר את המילה "זכור" [האות ז' בקמץ] שהיא לשון פעולה ללא התייחסות לפועל [בשונה מאילו היתה כותבת התורה, זכור כשהאות ז' נקודה בשוא, אזי היה זה לשון ציווי על האדם] וביאורה, תנו לב תמיד לזכור את השבת, היינו שאם נזדמן לו במשך ימות השבוע חפץ יפה, ישמור אותו לשבת. עד כאן. והרי לנו שחפץ התורה שכל השבוע יהיה עסוק האדם סביב השבת, ויעשה הכל לכבודה.

הגמרא בשבת (קט.). אומרת שמי שמכבד את השבת זוכה לעשירות, כי השבת היא מקור הברכה, וידוע הסיפור בגמרא (שם) על יוסף מוקיר שבת, שזכה לעשירות בזכות הקפדתו לכבד כראוי את השבת. עיין שם.

הסוחר המסרב

בעיר אמסטרדם שבמדינת הולנד, גר יהודי בעל מפעל גדול לשטיחים המכונה מר פרינס. בליל שבת כשכל המשפחה ישבה סביב שולחן השבת, נכנסה המשרתת ואמרה כי הגיע שליח

מחצר המלוכה שרוצה לדבר בדחיפות עם מר פרינס. מיד הכניסו את השליח לחדר, והוא הסביר שבא בשליחות הנסיך הנדריך, המבקש לשלוח לארמון חמישה שטיחים כפי ההזמנה שרשומה בידו, כשיעודם לקישוט האולם למסיבה שתערך הלילה בארמון, ולפיכך השעה דוחקת, ויש לשלוח אותם מיד. מר פרינס מיד ענה בביטחון, שהוא מצטער, אך אין יכול למלאות את בקשת הנסיך, מכיון שעכשיו שבת, והשבת היא יום קדוש ליהודים. אם הנסיך רוצה לחכות עד אחרי השבת, בשמחה הוא ימכור לו את כל אשר יחפוץ. הפקיד התעקש שהמסיבה תערך היום ולא מחר... ומר פרינס שב והסביר שביום השבת הוא לא יכול לעסוק במסחר בשום פנים ואופן. למורת רוחו, הפקיד שב על עקבותיו, והמשפחה המשיכה בסעודת השבת. לאחר זמן קצר, חזר השליח ועכשיו היה בידו מכתב מהנסיך שבו הוא מבקש את השטיחים עכשיו, והוא מוכן לשלם עבורם פי שנים ואפילו פי שלושה ממחירם. בנוסף הזהיר, שאם לא יסכים למכור את השטיחים, הוא יכול למוחק מרשימת לקוחותיו הקבועים... מר פרינס השיב לשליח, שהוא אינו יכול לכתוב חזרה לנסיך, אך מבקש למסור לו כך: אומנם חובתי לשמוע ולמלא רצונך, אך יש לי הוראה ממלך מלכי המלכים, יוצר הכל, והוא ציוה עלינו לנוח בשבת, ולכן אין ביכולתי למכור, ולא אחלל את השבת. השליח יצא נסער מאד, ומר פרינס דאג מה יעלה בגורלו, וכיצד יגיב הנסיך על דבריו. במוצאי שבת הגיעה הזמנה לכבוד מר פרינס בה כתוב, הינך מוזמן להתייצב לפני הנסיך ביום שני בשעה 10. כמובן שמר פרינס דאג, ולא ידע את פשר ההזמנה. המחשבות לא נתנו לו מנוח, שמא עונש חפץ להטיל עליו הנסיך, על שלא מילא את בקשתו. ביום ובשעה היעודה, נכנס לחדרו של הנסיך מפוחד ורועד. הנסיך מסתכל עליו בחיוך, וביקש את סליחתו על אי הנעימות שנגרמה לו, וכך מסביר את דבריו, בליל שבת ביקר אצלי ברון נכבד, ודברנו על היהודים, הברון טען שאי אפשר לסמוך עליהם, כי את היהודים מעניין רק כסף... ואני, אמר הנסיך, התנגדתי לדבריו, ואמרתי שהיהודים נאמנים לדתם ולתורתם. החלטנו לבדוק זאת עליך ולהעמיד אותך בנסיון. שלחנו לביתך שליח ולא רצית למכור ולהפר מצוות דתך. ולכך הכפלנו ושלשנו את מחיר השטיחים, ואף איימנו שלא נחזור לקנות ממך, ושום דבר לא עזר, אתה נשארת בשלך והברון ראה שצדקתי. ועל כך אני מעריך אותך עד מאוד, וגם כל קנייתי מעתה יהיו אך ורק בבית מסחרך.

הקניין ששבת בשבת

הנגיד לייב לביוב, שרוב עסקיו היו בחו"ל, החליט יום אחד להשקיע בארץ, וקנה את קניון רמת אביב, בשווי של קרוב למליארד דולר. הסעיף הראשון שכתב בחוזה הרכישה היה, שביום

השבת הקניון סגור לגמרי. ראש העיר תל אביב דאז, חרה לו הדבר מאוד על "הכפייה הדתית" הנעשית בעירו, ופנה לבית המשפט שיכפו עליו לפתוח את הקניון בשבת. לייב לביוב הגיע לביהמ"ש ללא עורך דין, למרות שבכספו יכל לשכור סוללה של עורכי דינים. נשיא בית המשפט העליון דאז, פתח את הדיון ואמר, מר לביוב, הקניון שלך אינו ממוקם בבני ברק או בירושלים, גם ברדיוס של 5 קילומטר לכל צד של הקניון לא גר חרדי אחד, ואם כן אינך יכול לבוא לעיר תל אביב, לרכוש קניון מרכזי ולסגור אותו בשבת, זו כפייה דתית! קם לביוב ואמר דבר שהדהים את כל הנוכחים, וכה היו דבריו, אדוני השופט, תתאר לעצמך שהגיע לארץ הנשיא האמריקני קלינטון [שבאותם ימים הוא כיהן כנשיא ארצות הברית] כל הכבישים נחסמים וכל הארץ משותקת לכבודו. והנה הוא מבקש ללכת לאהרן ברק. מסיעים אותו לביתך, וכל הצוות חפץ לדעת מה חפצו ממך? הוא דופק אצלך בדלת, ואתה פותח לו. הוא ניגש אליך ומביא לך מתנה ואומר, זו המתנה הגדולה ביותר שלנו, שהיתה שמורה בכספת בארצות הברית במשך הרבה מאוד שנים, והחלטנו להעניק אותה לך, על כל המסירות שלך. האם יתכן שהיית משיב לו במילים "קח את המתנה שלך ותעוף לי מהעינים"? היש לך בושה גדולה מזו? המשיך לביוב ואמר, כבוד השופט, זה בדיוק מה שאתה רוצה שאני אעשה, בורא העולם אמר למשה רבינו (שבת י'): מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה, זאת אומרת שהקדוש ברוך הוא הביא לעם ישראל מתנה גדולה, ואתה רוצה שאני אזרוק לו אותה בפרצוף? דע לך, שלא אעשה דבר כזה לעולם. סיים לבייב את דבריו וירד מהבמה. השופט שהיה מפורסם כרודף דת, התרשם מאוד מרצינות הדברים, והורה שהוא יכול לסגור בשבת. הקניון היה ברשותו כעשר שנים ובמשך אותן השנים, כל שנה התפרסם בעיתון הכלכלי גלובס, שהוא הקניון הכי רווחי במדינה.

בזכות השבת ניצלו חיי האחים פרחי

מעשה נורא אירע לפני זמן ונתפרסם לאחרונה על ידי בעלי המעשה האחים פרחי וכך היו דבריהם, ברשותנו חנות תכשיטים גדולה בויליאמסבורג, הכל החל בליל שבת, עת אנו סועדים סעודת שבת, צילצל הטלפון ולא הירפה, אולם אנו כמובן לא ענינו לטלפון, עד שהמתקשר השאיר הודעה במזכירה האלקטרונית שנשמעה ברחבי הבית, "הכספת שלכם פתוחה, עליכם להתייצב מיד בשערי החנות". היתה זו הודעת חברת השמירה שזיהו פעילות חשודה בחנות התכשיטים שבבעלותינו. הדבר עורר בנו חלחלה ורעדה, היות ובכספת זו היו מונחים אוצרות הזהב שלנו וגם של אחרים, ומה יהיה עתה? מיד אמר אחי אלברס, שמע נא, יום שבת היום, ולא אחלל את השבת, ולא אלך לחנות, ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך

מעתה ועד עולם. אמרתי לו, גם אני לא אחלל את השבת. וניגשנו לסעודת השבת כאילו לא אירע מאומה. גם כשחברת השמירה שבה והשאירה הודעה שניה בשבת בבוקר, לא שמנו לב לכך, והמשכנו בסדר יום השבת כרגיל, תפילות וסעודות...

במוצאי שבת זירזו אותנו בני המשפחה, שנלך לבדוק מה נעשה ונשמע בחנותנו. החישנו פעמינו והגענו לשערי החנות בשעה 11:00 בלילה, ואכן, מיד נגלה לעינינו שוד ושבר, החלונות פרוצים היו, ושעוני הזהב ושאר תכשיטים אינם בנמצא, את הכל לקחו ובזזו גנבים שפלים. אמרתי לאחי, עתה אכנס לחדר הפנימי לבדוק מה נעשה בכספת, שם היה עיקר הכסף, ברוך ה' יש לי לב חזק ואינני מפחד להיכנס שמה, ואתה תמתין לי בחוץ, ותקרא פרקי שיר המעלות... נכנסתי לחדר הפנימי כשכולי רועד מפחד, חיל ורעדה יאחזון, וברוך ה' ראיתי שהכספת נעולה. מיד קראתי בקול גדול, שמע נא אחי היקר, הכספת נשארה בשלמותה. אך שמא פתחו הגנבים את הכספת דרך חדר השכנים, ועל כן אפתח את הכספת ואבדוק מיד את תכולתה. ידיי רעדו וכל גופי הזיע מרוב פחד, עד שכמעט ששכחתי את קוד המנעול, אבל ברוך ה' אחרי 10 דקות הצלחתי לפתוח את הכספת וראיתי שהכל שוכן ומונח בשלום על משכבו, על כן נעלתי אותה מיד.

באותו רגע הגיעו שוטרים, וגערו בנו מה אתם עושים כאן באמצע הלילה, אמרנו להם שאנחנו בעלי החנות, וכך וכך היה המעשה. ניגש אלי המפקד ושאל, ומדוע לא באתם הנה אתמול בלילה? אמרנו לו, יום שבתון אין לשכוח, אתמול היה אצלנו שבת, בו נשבות מכל מלאכה, ולא נחלל אותה אפילו במקום הפסד מרובה... שאל אותי השוטר, היש לך סולם בחנות? אמרתי הן. אמר לי, ניסים גדולים היו מנת חלקכם, עתה תעלה לגג ותראה במוחש את נס הצלתכם. עשיתי כמצוותו, ושם מצאתי שק מלא בכלי זין, אקדח וכדורים... הסביר לו השוטר, הגנבים פרצו לחנות ומיד עלו לגג אשר מעל הכספת, כשבכוונתם להמתין שתבואו לחנות מחמת קריאת חברת השמירה, ובוודאי כשתכנסו תמהרו לפתוח את הכספת לבדוק את תכולתה, וברגע שהכספת תהיה פתוחה, תיכננו לירות עליכם ולהורגכם על אתר, וממילא כל תכולת הכספת שנפתחה, תיפול לידיהם כפרי בשל, לקיים מה שנאמר "הרצחת וגם ירשת"...

אמנם הרוצחים המתינו לכם עד בוש, מהשעה 9 בלילה למשך כל הלילה, וכאשר הורה השעון על 6 לפנות בוקר, ולא באתם, התייאשו ושבו לביתם כשהם נוטלים את אשר מצאו בחנות. אילו באתם אתמול בלילה, הן הייתם עושים כמעשיכם עתה, תחילה פותחים ובודקים

את תכולת הכספת, והם היו יורים עליכם על אתר, והייתם נופחים את נשמתכם באותו רגע. בזכות השבת ניצלתם ממוות וודאי, לחיים טובים ולשלום...

"כִּפַּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּ יְמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ"
(כ, יב)

כבוד אב ואם סגולה לפרנסה ולהצלחה בחיים

כתב בספר אמונה שלימה (נקר, ואתחנן עמ' קכ"ט והלאה) כל אחד מאתנו מחפש וחפץ בסגולה להצלחה בחיים ושיהיה לו פרנסה טובה ובריאות וכל טוב. והנה תורתנו הקדושה כתבה לנו במפורש, את העצה והסגולה הטובה ביותר לחיים טובים גם בעולם הזה, והיא (דברים ה, טז) "כבד את אביך ואת אמך, כאשר צוך ה' אלהיך, למען יאריך ימך, ולמען ייטב לך, על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך".

ומבאר רבנו בחיי (שם) "ולמען ייטב לך" לומר, שיהיו חיינו טובים. והוא שכר המצוה בפירותיה בעולם הזה. עד כאן. הנה שכתוב בתורה במפורש שבזכות מצות כיבוד אב ואם "ייטב לך" ופירושו שיהיו לך חיים טובים. וסיום דבריו "הוא שכר המצוה בפירותיה", כוונתו לדברי המשנה (פאה פ"א מ"א) אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא וכו', כיבוד אב ואם. הנה שאף במשנה מובטח הדבר. עוד הוסיף רבנו בחיי בפירושו על פסוקנו שחביבה מצות כבוד אב ואם לפני מי שאמר והיה העולם, ששקל כבודו לכבודו, בכך שסמך את מצות שמירת השבת שהיא כבודו יתעלה, למצות כיבוד אב ואם. כל העולם כולו של הקדוש ברוך הוא, ואין הקדוש ברוך הוא מבקש מן האדם רק שיכבד אביו ואמו, וכשמכבדם, הרי זה כאילו מכבד את הקדוש ברוך הוא.

ומובא במדרש (תנא דבי אליהו רבה פרשה כ"ד ד"ה זכור את) בשם אליהו הנביא, כל המבקש ימים ושנים ועושר ונכסים וחיים בעולם הזה, וחיים ארוכים לעולם הבא, יעשה רצון אביו שבשמים ורצון אביו ואמו.

ונמצא שהמכבד אביו ואמו, הקדוש ברוך הוא משלם לו שכרו בעולם הזה ובעולם הבא, וזוכה לפרנסה טובה וישועה.

מעשה דמא בן נתינה

הבטחה זו נתקיימה במלואה אצל דמא בן נתינה, אפילו שהיה גוי, כדאיתא במסכת קידושין (לא). אמר רב יהודה אמר שמואל, שאלו את ר' אליעזר, עד היכן כיבוד אב ואם? [עד

היכן צריך לנהוג כבוד באב ואם] אמר להם, צאו וראו מה עשה עובד כוכבים אחד לאביו באשקלון, ודמא בן נתניה שמו. בקשו ממנו חכמים אבנים לאפוד בששים ריבוא שכן, ורב כהנא מתני בשמונים ריבוא, והיה מפתח מונח תחת מראשותיו של אביו ולא ציערו. לשנה האחרת נתן הקדוש ברוך הוא שכרו שנולדה לו פרה אדומה בעדרו. נכנסו חכמי ישראל אצלו, אמר להם, יודע אני בכם שאם אני מבקש מכם כל ממון שבעולם [תמורת הפרה האדומה], אתם נותנים לי, אלא אין אני מבקש מכם אלא אותו ממון שהפסדתי בשביל כבוד אבא. עד כאן דברי הגמרא. הרי רואים אנו מכאן מה גדול שכרו של המכבד אב ואם, ששני דברים יקרים ונחשבים ביותר אצל עם ישראל, הם פרה אדומה ואבן החושן, נזדמנו אצל גוי זה, משום שהיה מכבד אביו ואמו.

ומסיימת הגמרא, ואמר רב חנינא, ומה מי שאינו מצווה ועושה כך [אם ראינו בגוי שאינו מצווה בכיבוד אב ואם, כך. קל וחומר...], מצווה ועושה על אחת כמה וכמה. דאר"ח גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה.

אמו של ר' ישמעאל היתה רוחצת רגליו ושותה המים

התוספות בקידושין (לא: ד"ה ר' טרפון) הביאו בשם הירושלמי, דברים נפלאים על אופן כיבוד אם של התנאים, וזה לשונם: יש בירושלמי (קידושין פ"א ה"ז), פעם אחת אמיה דר' טרפון איבדה פזמקי דידה [גרבים שלה] בחצירה, ויצתה ממיטתה לבקשו. ושם ר' טרפון ידו תחת רגליה על הקרקע, שלא תטנף רגליה, והיתה דורסת על ידיו. ועוד איתא בירושלמי, דאמיה דר' ישמעאל, כל שעתא ושעתא דהוה אתי רבי ישמעאל מבי מדרשא, היתה רוחצת את רגליו, והיתה שותה את המים. כששמע רבי ישמעאל שהיתה עושה כך, היה מסרב בדבר. עד שבאת לפני חכמים והיתה קובלת על ר' ישמעאל בנה שלא היה מקיים מצות כיבוד אב ואם. ונבהלו חכמים בדבר, ושאלו לרבי ישמעאל, וסיפר להם המעשה, וצוו לו שיניחנה לעשות רצונה, ובענין זה הוא כיבוד.

וביאור זאת מו"ר הגרב"ץ אבא שאול זצוק"ל ע"פ דברי רבנו האר"י שלכל אדם יש שורש מצוה, ושורש נשמת ר' טרפון היה מצות כיבוד אב ואם, וזה מה שאמרו בירושלמי (שם) שפעם חלה ר' טרפון ואמרה אמו התפללו עליו כי אין מי שמכבד כמותו הורים, ואמרו לה, לא הגיע לחצי כיבוד אב של עשו, ע"ש. וביאר שהענין הוא משום שזה שורש נשמתו ואם היה מתקן את המצוה הזו היה מסתלק מעולמו, ולכן אמו האריכה ימים. ע"כ (בשם הגר"א טהרני שליט"א).

המכבד את אביו ואמו זוכה לישועה

מובא בספר מאה שערים (לרבנו אליהו ב"ר אלקנה קפשאלי שער ט'), שכל המכבד את אבותיו, הקדוש ברוך הוא זוכרו לטובה, ואינו שוכחו לעולם. ובתנא דבי אליהו (פרק ט"ז) כתוב על נח, שבזכות שהיה מכבד אביו ואמו ודאג לכל צרכיהם, זכה שהקדוש ברוך הוא זכרו לטובה וכמו שנאמר (בראשית ז, א) "כי אותך ראיתי צדיק לפני", וניצול מהמבול. דוד המלך בזכות שהלך בשליחות אביו, להביא אוכל לאחיו, התגלגל לידו הזכות להתחתן עם בת שאול המלך.

המכבד את אביו זוכה לזרע של קיימא ובנים צדיקים

במדרש (תנחומא קדושים סי' ט"ו) על הפסוק (איוב מא, ג) מי הקדימני ואשלם, אמר הקדוש ברוך הוא, מי הוא שהקדים כבוד לאביו ולא נתתי לו בנים? ומכאן אמרו חז"ל (מדרש תלפיות אות א' ערך אם ואם), שהמכבד את אביו, הקדוש ברוך הוא נותן לו בנים שיכבדוהו, מידה כנגד מידה.

כתב הפלא יועץ (ערך כיבוד אב ואם), כל מי שמקפיד על כיבוד אב ואם, יזכה לאריכות ימים ושנים טובות בעולם הזה ובעולם הבא (ככתוב בתורה שמות כ, יב), ויצליח בכל ענייניו, ומידה כנגד מידה לא בטלה, ואוכל פירות בעולם הזה, שאף הוא יזכה לבנים הגונים, שישמחוהו בחכמתם ובתורתם. וכבדוהו מאוד גם לעת זקנותו, ועוד ברכות וטובות מאת ה' יתברך.

הזהר הקדוש אומר, שבכלל מצות כיבוד אב ואם היא שהבן יאהב את אביו ואת אמו, אהבה עזה בלב, יותר משאוהב את עצמו, אהבה אמיתית. ויהיה חשוב בעיניו לעשות את רצון אביו ואמו יותר מכל הדברים שבעולם. אם ראה הבן את הוריו שהם בצער ודאגה מאיזה עניין, מצוה רבה לדבר על ליבם דברי ריצוי ופיוס, כדי להרגיעם, ולשמחם וליישב את דעתם. שיהיו שמחים, שקטים ושאננים.

רבי חיים וורמזי הסבא של המהר"ל מפראג, היו לו שלושה בנים, וחשקה נפשם ללמוד אצל הגאון המהרש"ל בפולין. נתן רשות לשני בניו לנסוע ללמוד, והבכור רבי בצלאל נשאר לשמש אותם. כשחזרו הבנים מלאים בתורה, כאב מאד לבנו רבי בצלאל, למה לא הניח גם לו לנסוע ללמוד איתם, וברכו אביו מאחר ששימשת אותי בשנים הללו, יתן לך ה' בשכר זה שיצאו ממך ארבעה בנים שיאירו את העולם. וכן היה, שיצאו ממנו ארבעה גאוני עולם, ואחד מהם היה המהר"ל מפראג. וכן מסופר על אשה צדקת שהודיעו לה הרופאים לאחר שש עשרה שנות

עקרות, שאין לה סיכוי יותר לילדים, ויצאה לרפת בחצר לבכות כדי שלא לצער את אביה. כששמע על כך, התרגש והבטיח לה שבזכות זה, תזכה לבן שיאיר את עיני ישראל. ואכן תוך שנה זכתה לחבוק בן, הלא הוא פוסק הדור מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל.

ומספרים על החזו"א כי פעם אחת בעת שבחן ילדים ניגש אליו אחד הילדים ושאלו איך הרב נהיה חזון איש והצליח? החזון איש שהה במחשבה שניות קצרות והשיב לו בזכות כיבוד אב אם.

בזכות כבוד אב ואם זוכה לרפואה שלימה ואריכות ימים

האור החיים הקדוש (בפסקונו) אומר, שכל מצוה היא סגולה מיוחדת לאיזה עניין, ומצות כיבוד אב ואם, סגולתה היא אריכות ימים וחיים טובים. חוץ מהשכר השמור לו בעולם הבא, כיון שבמצוה זו התורה הבטיחה במפורש חיים טובים וארוכים בעולם הזה, ככתוב (כאן) "כבוד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימך". ובדברים (ה, טז) התווספה ההבטחה "ולמען ייטב לך". ומה יש לנו יותר מהבטחה זו של בורא עולם.

וכך אמרו חז"ל (מדרש משלי פרשה ט"ז סי' ל"א) יוסף הצדיק, מתוך שעמד והתחזק בכבוד אביו במצרים, זכה לעטרת שיבה, שנאמר (בראשית נ, כג) וירא יוסף לאפרים בני שלשים וגו'. הגאון רבי חיים פאלגי זכה לאריכות ימים מופלגת ואמר שזכה לכך בזכות שטיפל בהוריו המבוגרים אפילו שכבר נשתבשה דעתם.

ולכך צריך הבן לדעת, כי אף שלפעמים צריך לשמש את אביו ואמו כמעט בכל היום, ופעמים שלא נותר לו זמן לעצמו, והיצר גורם לו להתרעם על כך, ידע נאמנה, כי יקבל כפל כפלים אריכות ימים ושנים טובות, ויספיק להשלים כל מה שצריך.

המכבד את אביו ואמו זוכה למחילת עוונות

בתנא דבי אליהו (רבה פרשה כ"ד ד"ה זכור) כתוב, למה נסמכה מצות כיבוד אב ואם למצות שבת? ללמדך שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא של חילול השבת ולא כל שום חטא בא על ידו [דהיינו ששומרים עליו משמים שלא יכשל בחטא בלי כוונה] ואם חטא, נמחל לו, שנאמר (ישעיה נו, ב) אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם מחללו, אל תקרי מחללו, אלא מחול לו. ובספר לב טהור מובא, כל המכבד את אביו ואמו מוחלין לו על כל עוונותיו.

השולחן ערוך (יו"ד ריש סימן ר"מ) פסק, צריך לזוהר מאד במצות כיבוד אביו ואמו ובמוראם. עד כאן. אין גבול למצות כיבוד אב ואם, כל אדם מישראל חייב לכבד את הוריו, בין קטן בין גדול, בין בחור בין בעל אשה ובנים, ואפילו זקן מופלג מאוד בשנים, חייב בכבוד אביו ובכבוד אמו, וכתב הרמב"ם (ממרים פ"ו הי"א) אפילו אביו רשע ובעל עבירות חייב הבן בכבודו.

זוכה לכל המעלות בגן עדן

רבי יהושע בן אלם (הובא בבא"ח ח"ב הקדמת שופטים משם ספר סדר הדורות), כל ימיו למד תורה בקדושה וטהרה, והיה ראש ישיבה גדולה. אמרו לו בחלום, שמח בלבבך, שאתה וננס הקצב, תהיו יחד בגן עדן. מושבו ומושבך יחד, חלקו וחלקך שווים כאחד. הלך רבי יהושע אל ננס הקצב, ואמר לו שאלה לי אליך, אמור נא לי, מה מעשיך ומה מלאכתך? אמר לו, אדוני, קצב אני, ויש לי אב ואם זקנים, ואינם יכולים לעמוד על רגליהם, ובכל יום ויום אני מלבישם ומאכילם ורוחצם ביד. מיד עמד רבי יהושע ונשקו על ראשו ואמר לו, בני, אשריך ואשרי גורלך, ומה טוב ומה נעים. ואשרי חלקי, שזכיתי להיות חברך בגן עדן! רואים מזה, שעל ידי כיבוד אב ואם, יכולים להגיע לשיא המעלות בגן עדן ובעולם הבא.

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על מראה המרכבה שראה ישעיה, וזה מעין הפרשה המסופר על מתן תורה ועל המראה שראו ישראל.

תוכן ההפטר

הנביא ישעיה מתאר את מראה הנבואה שראה, שה' יושב על כסא רם ונשא, ורגליו ממלאים את ההיכל, לדון את עוזהו על שנכנס להקטיר קטורת.

גם ראה את השרפים שמשבחים את ה'. וכיון שראה את כבוד ה' חשב שחייב מיתה כי אינו ראוי וגם את עם ישראל קרא "עם טמא שפתיים", וכיון שקרא כן לעם ישראל עף אליו אחד מן השרפים ובידו גחלת ונתנה על פיו לכפר על מה שדיבר לא טוב על ישראל. בורא העולם הטיל עליו שליחות ללכת לישראל ולהוכיחם, על שאוטמים את לבם וממאנים לשמוע בקולו.

הנביא שואל עד מתי יהיה לבם אטום מלהבין? וה' עונהו עד אשר תשאיר הארץ שוממה מבלי בניה, אז ישובו אל ה' כמו כן הודיע לו שפורענות זו לא תגיע עתה אלא אחרי עשרה מלכים שימלכו בירושלים, שאז תבוא פורענות גדולה על ישראל שיכוערו מן העולם וישארו רק הקדושים והטהורים.

ישעיה פרק ו'

בַּשָּׁנָה מוֹת [א] הַמֶּלֶךְ עֲזִיָּהוּ כשנצטרע על שנכנס להיכל להקטיר קטורת והמצורע

עיונים והארות

א. בשנת מות - וכי מת היה, אלא שנצטרע, ומצורע חשוב כמת, שנאמר אל נא תהי כמת.

חשוב כמת (מ"ד) **וְאֶרְאָה** בראיית השכל (מלבי"ם - בבה"ט) א"נ במראה הנבואה (ע"פ רד"ק) **אֶת-אֲדֹנִי**

והוא כביכול **יֵשֵׁב עַל-פֶּסַח רַם וְנִשָּׂא וְשׁוֹלֵיו** שוליו המעיל ורגליו **מִלְאִים**

ממלאים (מ"ז) **אֶת-הַהִיכָל** שהוא בית המקדש (רש"י): **בְּשָׂרָפִים** מלאכים (רד"ק) **עֹמְדִים**

מִמַּעַל לֹו סמוכים לו בשמים לשמשו (רש"י) **שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד**

לכל אחד ואחד [ב] **בְּשָׁתַיִם יְכֶסֶה פָּנָיו** שלא יביט בשכינה **וּבְשָׁתַיִם יְכֶסֶה**

עיונים והארות

מושך לפניו, שנאמר נהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי, וגומרות ועונות ואומרות כל מקום שכבודו שם, ברוך שם כבוד ה' ממקומו (פדר"א).

שש כנפים שש כנפים לאחד. אמרו רבותינו בתלמוד: כתוב אחד אומר: "שש כנפים שש כנפים לאחד", וכתוב אחד אומר (יחזקאל א, ו): "וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם?" לא קשה, כאן בזמן שבית המקדש קיים, כאן בזמן שאין בית המקדש קיים כביכול נתמעטו כנפי החיות. איזה מהן התמעטו? - אמר רב חננאל אמר רב: אותן שאומרות שירה בהן (חגיגה יג).

והסבירו המפרשים שהנה בפסוק "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", יש בו שש תיבות, והיה כתוב על הכנפיים כסדר מלמעלה למטה על כל כנף תיבה אחת, נמצא שעל כנפיים האמצעיים היה כתוב: "כבוד מלכותו", לכן אנו אומרים בתפילה: "גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה", שהוא שני כנפיים האמצעיים ותשלח לנו את אליהו הנביא (דברי אליהו).

ושוליו מלאים את ההיכל - אלו פ' כהנים שהיו עם עזיהו, ואין שוליו אלא כהנים, שנאמר על שוליו המעיל. שרפים עומדים, שעתידה האש לשרוף את עוזיה, כשם ששרפה לקרח ועדתו. ממעל לו - מן המעל שמעל ואמר לו צא שמעלת, והארץ פתחה פיה לבלעו, שנאמר ונסתם גיא הרי כי יגע גיא הרים אל אצל... אמר לו ולא יהיה כקרח וכעדתו, מה אתה עושה לו, כמו שצרעתי את ידך, כאשר דבר ה' ביד משה לו (ילק"ש) (ילמדנו).

ב. שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. שרפים עומדים - שנים שרפים עומדים, אחד מימינו ואחד משמאלו. שש כנפים לאחד, בשתים יכסה פניו שלא יביט בפני השכינה, ובשתים יכסה רגליו, דכתיב וכף רגליהם כף רגל עגל, שלא יביטו פני השכינה, ובשתים מעופפים ומעריצים ומקדישים שמו הגדול, זה עונה וזה קורא, זה קורא וזה עונה... והחיות עומדים אצל כסא הכבוד ואינם יודעים מקום כבודו, ועומדות באימה וביראה ברתת ובזיע שלא יאכל אש אכלה אש לאשן של מלאכים, ומזיעת פניהם נהר של אש

רְגֵלְיוֹ שלא להזכיר מעשה העגל כי כף רגליהם ככף רגל עגל **וּבְשָׁתַיִם יְעוֹפֶף** יעוף בשליחות

הבורא יתברך (מ"ד): **וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה** כל שרף נוטל רשות זה מזה לומר קדוש כאחד שלא יקדים

אחד את השני **וְאָמַר** הקול יוצא מבין כולם כאחד [ג] **קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְהוָה**

עיונים והארות

לו מרתף של יין והושיב בו שומרים, מהם שכורים מהם נזירים. לעת ערב בא ליתן להם שכרם, והיה נותן לשכורים שני חלקים ולנזירים חלק אחד, אמר אלו שכורים הם וזרכם לשתות יין, אבל אתם נזירים ואין דרככם לשתות יין, לפיכך אני נותן לאלו שני חלקים ולכם חלק אחד. כך העליונים שאין להם יצר הרע דיין להם בקדושה אחת, ולתחתונים שיצר הרע שולט בהם שתי קדושות (חולין נ"א).

ר' אבין אמר חורי, משל לבני מדינה שעשו שלש עטרות למלך, מה עשה, נתן אחת בראשו ושתיים בראש בניו. וכך מלאכי השרת מכתירין שלש קדושות, דכתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש, מה הקב"ה עושה, נותן אחת בראשו כי קדוש אני, ושתיים בראש בניו ישראל, דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים, תרתי. א"ר יהושע בן לוי אסור לו לאדם שיהלך ארבע אמות בקומה זקופה, שנאמר מלא כל הארץ כבודו (קדושין ל"א).

וְקָרָא זה אל זה - מסכים לדעות המחקרים והמקובלים שהמלאכים כל אחד נשפע מחברו, וכאילו השיג כי הזמינו זה את זה להשכיל גדולת יוצרם וקדושתו... קדוש - כנגד ההנהגה הטבעית אמר קדיש על ארעא, כי עיקרה בארץ, ונגד הנסית אמר קדיש בשמי מרומא, ונגד עצמותו מצד עצמו אמר קדיש לעלם, שגם טרם כל יציר נברא קדושתו לא תשתנה. (מלבי"ם).

ג. **וְקָרָא** זה אל זה ואמר - מלמד שהמלאכים מכבדין זה את זה זה אומר לחברו פתח אתה לומר, שאתה גדול ממני. ויש אומרים כתות הן, אחת אומרת לחברתה פתחי את שאת גדולה ממני (אגדת שמואל).

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ - א"ר חנינא אמר רב שלש כתות של מלאכי השרת אומרות שירה בכל יום ויום, אחת אומרת קדוש, ואחת אומרת קדוש קדוש, ואחת אומרת קדוש קדוש קדוש קדוש ה' צבי אות. תניא חביבין ישראל יותר ממלאכי השרת, שישאל אומרים שירה בכל יום ובכל שעה שירצו, ומלאכי השרת אין אומרים שירה אלא פעם אחת ביום, ואמרי לה פעם אחת בשבת, ואמרי לה פעם אחת בשנה, ואמרי לה פעם אחת ביובל, ואמרי לה פעם אחת לעולם. וישראל מזכירין את השם אחר שתי תיבות, דכתיב שמע ישראל ה' אלקינו, ומלאכי השרת אינם מזכירין אלא לאחר שלש תיבות, קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, ואין מלאכי השרת אומרים שירה למעלה עד שיאמרו ישראל שירה למטה, שנאמר ברוך יחד כוכבי בקר, אלו ישראל, והדר ויריעו כל בני אלקים.

למלאכים נתן קדושה אחת, שנאמר בגזירת עירין פתגמא ומאמר קדישין שאלתא, ולישראל שתי קדושות, שנאמר והתקדשתם והייתם קדושים. רבי אבין אמר משל למלך שהיה

צְבָאוֹת מקודש ומרומם בעולם המלאכים, בעולם הגלגלים, ובעולם השפל **מִלֵּא כָּל-הָאָרֶץ**
כְּבוֹדוֹ כבודו מלא בכל הארץ (מ"ד) ואין מקום ריק ממנו: **וַיִּנָּעוּ** היו נעים **אֲמוֹת הַסָּפִים**
 מזוזות הפתח של ההיכל **מִקּוֹל הַקּוֹרָא** מחוץ קול קריאת המלאכים **וְהַבִּית** ההיכל **יִמְלֵא**
עֵשֶׁן נתמלא עשן (מ"ד): **וְאָמַר אֱוִי-לִי כִי-נִדְמִיתִי** [ד] אהיה כדומם [ענין שתיקה
 - והנאבד מן העולם הוא מושתק (מ"ז)] **כִּי פָחַד שִׁמּוֹת וִיכַרְתָּ עַל שְׁהִסְתַּכַּל בְּשִׁכְנָה כִּי אִישׁ**
טָמֵא-שִׁפְתָּיִם אָנֹכִי ואיני ראוי וכדאי לזה מצד מעשי **וּבִתְוֹךְ עַם-טָמֵא**
שִׁפְתָּיִם וגם לא מצד מעשה העם [כי הוא מלא ומסובב בעבירות. ת"י] אשר **אָנֹכִי יוֹשֵׁב** בקרב,

עיונים והארות

והיה יודע מתי יחולו ראשי חודשים והמועדים,
 והיה מושיב עצמו למדן כיון שיתר אנשי הכפר לא
 ידעו זאת. אולם כשבא לעיר וראה שם את
 הלמדנים שמתפלפלים בהלכה והוא לא הבין את
 אשר הם מדברים, הבין את ערכו הדל ופחיתותו.

והנמשל, ישעיה הנביא בראותו שהוא בין אנשים
 פשוטים חשב עצמו לאדם ברום
 המעלה ויקר המציאות, אבל לאחר שנפקחו עיניו
 במראות הנבואה וראה את כבוד אלקי ישראל על
 כסא רם ונשא ושרפים עומדים ממעל לו, נוכח
 שהוא לא חשוב כל כך כפי שחשב בתחילה.

וזהו שאומר הכתוב: "ואומר אוי לי כי נדמיתי" -
 היה נדמה בעיני שאני יקר המציאות, "כי איש
 טמא שפתים אנכי ובתוך עם טמא שפתים אנכי
 יושב", והטעות הזאת נתברר לי רק עתה, "כי את
 המלך ה' צבאות ראו עיני" - וממילא נתברר לי
 שאני לא ברום המעלה (כוכב מיעקב).

ד. ואומר אוי לי כי נדמיתי - כיון שראה מלאכי
 השרת מקלסין להקב"ה ולא שתף קלוסו עמהם
 התחיל מיצר על הדבר, כי איש טמא שפתים אנכי,
 שאלולי שתפתי קילוסי לקילוס שלהם הייתי חי
 וקיים לעולם כמותם, היאך היה לי שדוממתי. עם
 שהוא עומד ומשתומם על הדבר הוציא דבר יתר
 מפיו, ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב, אמר לו
 הקב"ה, על שאמרת כי איש טמא שפתים אנכי
 שרא לך, שאתה משליט בעצמך, שמוא בבני היית
 שליט שאמרת ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב.
 מיד נטל את שלו, שנאמר ויעף אלי אחד מן
 השרפים ובידו גחלת אין כתיב כאן, אלא רצפה,
 מהו רצפה, א"ר שמואל בר נחמני רצץ פה שאמרה
 דלטוריא על בני (פסיקתא רבתי)

ואומר אוי לי כי נדמיתי כי איש טמא שפתים
 אנכי, דברי הכתוב יובנו על פי משל: כפרי
 אחד שהיה בור ועם הארץ, היה בקי בלוח השנה

וַאֲמַכְּ מִגִּיעַ לִי מָוֶת **כִּי אַתָּה שְׂכִינָת הַמַּלְאָךְ יְהוָה עֲבָאֹת רָאוּ עֵינַי** (ט"ד):

ו [כיון שדיבר על עם ישראל, נענש, ולכן] **וַיַּעַף אֵלַי עַף וּבָא אֵלַי אֶחָד מִן־הַשָּׂרָפִים**

[ה] **וּבִידוֹ רִצְפָה** גחלת **בְּמַלְקָתַיִם** בצבת, ואת גחלת זו **לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ**

שבעזרה (רש"י): **וַיִּגַע** השרף גגע הגחלת **עַל־פִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָגַע יָהּ**

עַל־שִׁפְתֶיךָ וזה העונש שקבלת בכויות הגחלת הוא כפרה בשבילך **וְסָר עֲוֹנְךָ** במה שאמרת

בתוך עם טמא שפתים אנכי יושב **וַחֲטֵאתֶךָ תִּכְפֹּר** (ט"ד): **וְאַשְׁמַע אֶת־קוֹל**

אֲדֹנִי [ו] **אֹמֵר אֶת־מִי־אֶשְׁלַח** לדבר דברי לישראל [ז] **וּמִי יִלְדֶּךָ־לָנוּ** כאילו

עיונים והארות

אמר ישעיה ידענא ביה דלא מקבל מיני, אי אמינא ליה אשויה מזיד, אמר שם איבלע בארזא. אתייה לארזא ונסריה, כי מטא להדי פומיה נח נפשיה, משום דאמר ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב, חמוץ דמיה נגיד, היינו דכתיב וגם דם נקי שפך מנשה מאד עד אשר מלא את ירושלים מפה לפה, וכי אפשר לבשר ודם למלאת את ירושלים פה לפה מדם נקי, אלא שהרג את ישעיהו שהיה שקול כמשה, וכתב בו פה אל פה אדבר בו (יבמות מ"ט).

ז. **ועיין** שער הפסוקים ספר ישעיה על הפסוק ואשמע את קול אדני אומר את מי אשלח ומי ילך לנו וז"ל: ענין שינויים אלו, כי תחלה אמר לשון יחיד, ולשון שליחות. ואח"כ אמר בלשון רבים, ולשון הליכה, כמש"ה את מי אשלח ומי ילך לנו. אבל הענין הוא כמ"ש בזהר, כי ירמיהו כלו תוכחה. וישעיה, חציו נחמה, וחציו תוכחה. והנה השי"ת היה רוצה לשלוח את ישעיה, לשתי

ה. **ויעף אלי אחד השרפים ובידו רצפה.** ויעף אלי - א"ר אלעזר בר אבינא, גדול הנאמר במיכאל יותר ממה שנאמר בגבריאל, דאלו במיכאל כתיב, ויעף אלי אחד מן השרפים, ואלו בגבריאל כתיב והאיש גבריאל אשר ראיתי בחזון בתחלה מועף ביעף. ומאי משמע דהאי אחד מיכאל הוא, אתיא אחד אחד, כתיב הכא ויעף אלי אחד, וכתב התם במיכאל, והנה מיכאל אחד מן השרים בא לעזרני. תנא מיכאל באחת, גבריאל בשנים, אליהו בארבע, מלאך המות בחמשה, ובשעת המגפה באחת (ברכות ד).

ו. **ואשמע את קול ה' -** מנשה הרג את ישעיהו, אמר רבא מידן דייניה וקטליה, אמר לו משה רבך אמר כי לא יראני האדם וחי, ואתה אמרת ואראה את ה', משה רבך אמר כה' אלקינו בכל קראנו אליו, ואתה אמרת דרשו ה' בהמצאו. משה רבך אמר את מספר ימך אמלא, ואתה אמרת והוספתי על ימך.

נמלך עם השרפים **וְאָמַר הַנֶּגֶז** אני מוכן ללכת (מ"ד) **שְׁלַחְנִי** אם תרצה בכך (מלכ"ה): **ט וַיֹּאמֶר**

לךְ וְאָמַרְתָּ לָעָם הַזֶּה שְׁמָעוּ שְׁמוֹעַ הלא אתם שומעים דְּבָרֵי מִפִּי הַנְּבִיאִים

וְאֶל־תִּבְיִנוּ ואינכם נותנים לב להבין **וַיֵּרְאוּ וַיִּרְאוּ** רואים את נפלאותי **וְאֶל־תִּדְרְעוּ**

ואינכם שמים לב לדעת ולהכיר בהם (מ"ד): **י הַשִּׁמֶן לִב־הָעָם הַזֶּה [ח]** היצה"ר בפיתויים שלו

עיונים והארות

ורפא לו כתיב, איזהו דבר שצריך רפואה, הוי אומר זה גזר דין, מיתביי השב בינתים מוחלין לו, לא שב בינתים אפילו הביא כל אילי נביות אין מוחלין לו, לא קשיא הא ביחיד הא בצבור. מה ראו לומר תשובה אחר בינה, דכתיב השמן לב העם הזה וגו' ולבבו יבין ושב ורפא לו (ר"ה י"ז).

פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש הגדול שבירושלים, ובא תלמיד ושאל לי כבן שהוא שואל את אביו, אמר לי, מה נשתנה ישעיהו מכל הנביאים שנתנבא כל הטובות והנחמות בישראל, אמרתי לו בני, מפני שקבל עליו עול מלכות שמים בשמחה, שנאמר ואשמע את קול ה' אומר וגו' ואומר לך ואמרת לעם הזה וגו', ואומר השמן לב העם הזה וגו', וכי תעלה על דעתך שאין הקב"ה חפץ בתשובתן של ישראל חס ושלום, אלא למצא מהם קורת רוח... אמר לי רבי לכמה שנים נתנבא ישעיהו כל אותן הטובות והנחמות, אמרתי לו אילו עשו תשובה מחיבתן היה הקב"ה בונה להם בית האחרון מיד באותה שעה, ועל אחת כמה וכמה שהיה מחבקן ומנשקן ומגפפן ומושיבן בחיקו לעולם ולעולמי ועולמים (תד"א ט"ז).

בחינות אלו, על התוכחה לישראל, ועל הנחמה אם יהיו טובים. וכנגד הנחמה אמר, את מי אשלח, כי על הטובה הוא מכנה שמו עליה, כי הוא המשלח, ולכן נזכר בלשון שליחות. גם נאמרה בלשון יחיד, אשלח, יען כי הוא האל הטוב היחידי, פועל הטובות. וכנגד התוכחה אמר, ומי ילך לנו, כמו שהולך מעצמו, בלי משלח, כי אין הקב"ה מזכיר שמו על הרעה. וג"כ לכן אמר, ומי ילך לנו בלשון רבים, כי דבר התוכחה, הוא מן כל ב"ד עליון יחד, ואין הקב"ה נזכר יחידי בענין התוכחה: ויען ישעיה הנביא ע"ה ואומר, הנני שלחני בשליחות טובה, בענין הנחמות, ולא של תוכחות. אז ענהו ה', כי בפעם הזאת היה מוכרח ללכת לענין התוכחות, ולכן ויאמר לך ואמרת אל העם הזה, שמעו שמוע ואל תבינו וראו ראו ואל תדעו השמן לב העם הזה, כי הם כלם דברי תוכחות, ולכן הזכיר בה לשון הליכה, לך ואמרת, ולא לשון שליחות:

ח. השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע. - אמר ר' יוחנן גדולה תשובה שמקרת גזר דינו של אדם, שנאמר השמן לב העם הזה וגו', אמר ליה רב פפא לאביי ודילמא קודם גזר דין, אמר ליה ושב

גרם שלב העם השמין ונאטם ולא ירצו להבין **וְאֶזְנֵי הַכֹּהֵן** והכביד את אוזניו שלא ישמע **וְעֵינָיו**
הַשֹּׁמֵעַ שם על עיניו טיח והסיר אותם מלראות **פֶּן־יֵרָאֶה בְּעֵינָיו וּבְאֶזְנָיו יִשְׁמָע**
וּלְבָבוֹ יִבֵּין שלא עשה את הטוב **וַיֵּשֶׁב** ויעשה תשובה **וַרְפָּא לֹו** יבא לוֹ בזה רפואת הנפש,
 ואין דעת היצחק"ר נוחה בזה (מ"ד): **יֵא וְאָמַר עַד־מָתִי אֲדַנִּי** יהיה ליבם אטום מלהבין **וַיֵּאמֶר**
 עד שיבא עליהם פורענות וילכו בגולה **עַד אֲשֶׁר אִם־שָׁאוּ יִשְׁאָרוּ עָרִים מֵאִין יוֹשֵׁב**
 שוממים (רש"י) **וּבָתִּים מֵאִין אָדָם וְהָאֲדָמָה תִּשָּׂאָה** תחרב (ת"י) ותהיה **שְׂמֻמָּה**:
יִב וְרַתַּק יִהְיֶה אֶת־הָאָדָם ה' יגלה את ישראל שנקראים אדם לארצות רחוקות **וְרַבָּה**
הָעֲזוּבָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וזמן מרובה תהיה הארץ עזובה מהם: **יִב וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂירֶיהָ**
 עוד בה ימלכו עשרה מלכים לאחר מות עוזיהו (מ"ד) **וְשָׁבָה וְהִיתָה לְבָעֵר** ואחרי עשרת המלכים
 הארץ תהיה לכליון [ט] **כָּאֵלֶּה וּכְאֵלֶּזֶן** [אילני סרק, (מ"ז)] שבימי הסתיו **אֲשֶׁר בְּשַׁלְכָתָּ**

עיונים והארות

ט. על כל השנים [שעברו], ואין רשות לשבעים שרים [לפצות פה].

ובזה פירשתי מאמרם ז"ל (ילקוט ריש ישעיה רמז שפ"ט) [על פסוק] 'ועוד בה עשריה'. [שדורש על עשרת ימי תשובה], שאם עשיתם תשובה בעשרת ימי תשובה, 'ושבה והייתה לבער'. אם יש בכם כמה עבירות, אני מבערם מן העולם, רצה לומר מכל השנים שעברו. (חדרי בטן, קיצור שבת תשובה תקס"ו אות ל' ל"א)

ט. ועוד בה עשריה ושבה והיתה לבער. רבינו הארי"ז צ"ל כתב (שער הכוונות דרושי ר"ה הקדמה), דבכל יום מעשרת ימי תשובה מכפר אותו יום כל ימי חייו, [כלומר תשובת יום ראשון בשבוע של עשרת ימי תשובה, מכפרת על כל יום ראשון שבשבוע של כל ימי חייו, וכן על זה הדרך וכו'. עיי"ש. הרי דבעשרת ימי תשובה מכפרים על כל ימי חייו]. והטעם [כמו] שכתב הרמ"ק ז"ל (פרדס רמונים שער י"ג פ"ג). דבעשרת ימי תשובה מאירים י' ספירות דבינה. ויש כח לכפר

עת שמשליכים העליון מעט מעט, כן הרשעים שהם הקליפות והעליון יכלו מעם ישראל בצרוף אחר צרוף, אבל

מַצֵּבֶת הגזע והשורשים הנשאר **בָּם** יהיה **יָרַע קָדָשׁ מַצֵּבֶתָהּ** והיינו הצדיקים שישוּבוּ

לד', בכל ליבם ישארו (רש"י):

שאלות ברש"י על הפרשה

א. כמה שמות היו ליתרו ומה הם? ומה משמעות כל שם? ומה י"א על השם רעואל?

תשובה

ב. ויצילני מחרב פרעה - הסבר איך הייתה ההצלה?

תשובה

ג. ויבא יתרו... אל המדבר - וכי לא ידענו שמשה היה במדבר?

תשובה

ד. ויאמר אל משה אני חותנך בא אליך - אבל הרי רואה אותו למה אמר אני חותנך? ומדוע הזכיר לו שגם
אשתו באה וגם הילדים?

תשובה

ה. ויצא משה לקראת חותנו - איזה כבוד נעשה ליתרו ביציאת משה?

תשובה

ו. ויספר משה לחותנו - מדוע ספר לו את כל הספור שהיה במצרים?

תשובה

ז. את כל התלאה - איזו תלאה?

תשובה

ח. ויחד יתרו - מה הפשט ומה המדרש? ומה אומרים אנשים על גר?

תשובה

ט. על כל הובא - מה היא כל הטובה?

תשובה

י. מאין יודעים שלא הניח יתרו עבודת כוכבים שלא עבד אותה?

תשובה

יא. כי בדבר אשר זדו עליהם - מה הוא הדבר?

📖 חדש!!! 📖

ניתן לרכוש את החוברת כל שבוע
בחנות הישיבה

"הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 10 ₪ בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

